Kerstin Gier

Safir Mavi

Aşk Tüm Zamanların İçinden Geçer

PEGASUS

Önsöz

Londra,
14 Mayıs 1602

Southwark sokakları karanlık ve ıssızdı. Havada yosun, lağım ve ölü balık karışımı bir koku vardı. İçgüdüsel bir dürtüyle kızın elini daha da sıkıp ardı sıra çekti. "Nehir boyunca gitseydik daha iyi olacaktı. Bu karmaşık sokaklarda kaybolacağız," diye fısıldadı.

"Evet, her köşede pusuya yatmış bir hırsız ya da katil olabilir." Kızın sesi keyifliydi. "Harika, değil mi? Boğucu duvarlar arasında oturup ev ödevi yapmaktan bin kat iyidir!" Ağır elbisesini toplayıp aceleyle yola devam etti.

Elinde olmaksızın güldü. Lucy'nin olaylara her durumda ve her zaman iyimser bakma yeteneği benzersizdi. Altın çağını yaşadığı söylenen İngiltere'nin bunun aksini kanıtladığı ve karanlığın her yere hüküm sürdüğü şu andan bile korkmuyordu.

"Sadece üç saatimizin olması ne kötü," dedi yan yana yürürlerken. "Hamlet'i 'arkası yarın' şeklinde izlemek zorunda kalmasaydım çok daha hoşuma giderdi." Bir çamur birikintisinin üzerinden ustaca atladı, en azından çamur olduğunu umuyordu.

Sonra dans eder gibi birkaç enerjik adım daha atıp bir kez kendi çevresinde döndü. *"Bilinç böyle korkak ediyor hepimizi…* muhteşemdi ama, değil mi?"

Kız başını salladı ve gülmemek için yine kendini tuttu. Lucy'yle birlikteyken bunu çok sık yapıyordu. Dikkat etmediği takdirde bir budala gibi görünebilirdi!

Londra Köprüsü'ne doğru gidiyorlardı –aslında Southwark Köprüsü daha uygun olurdu ama ne yazık ki henüz inşa edilmemişti. Yine de 17. yüzyıla yaptıkları kaçamak gezilerinin fark edilmemesi için acele etmeliydiler.

Tanrım, şu beyaz dik yakaları üzerinden çıkarmak için neler vermezdi! Kendini operasyondan sonra boynuna plastik huni takılmış köpekler gibi hissediyordu.

Lucy köşeyi dönüp nehre doğru saptı. Aklı hâlâ Shakespeare'de gibiydi. "Bizi Globe Tiyatrosu'na sokması için adama ne kadar ödedin, Paul?"

"Şu ağır bozukluklardan epeyce, ne kadar ettiklerini bilmiyorum." Güldü. "Herhalde bir yıllık maaşıydı, ya da buna benzer bir şey."

"Yine de işe yaradı. Harikaydı."

Yürüyerek Londra Köprüsü'ne ulaştılar. Lucy tiyatroya giderken yaptığı gibi yolda durup köprünün üstündeki evlere yeniden göz atmak istediyse de, Paul yürümesi için onu çekiştirdi. "Bay George'un ne dediğini biliyorsun: Uzun süre bir pencerenin altında durursan başından aşağı bir lazımlık boşalabilir," dedi. "Ayrıca dikkat çekiyorsun!"

"İnsan bir köprünün üzerinde durduğunu hiç fark etmiyor, normal bir sokak gibi. Ah, şuna bak, *trafik sıkışmış*! Birkaç köprü daha yapmalarının zamanı gelmiş olmalı."

Köprü –yan sokaklara oranla- daha hareketliydi ama Themse'in diğer yakasına ulaşmak isteyen araçlar, tahtırevanlar ve faytonlar bir metre bile ilerlemiyordu. Daha ileride bir takım sesler ve küfürler duyuluyor, atlar kişniyordu ama trafiğin nedeni görünmüyordu. Tam yanlarındaki faytonun penceresinden siyah şapkalı bir adam eğildi. Beyaz dik yakaları kulaklarına dek yükseliyordu.

"Bu pis kokulu nehir üzerinden gidilebilecek başka bir yol yok mu?" diye Fransızca bağırdı arabacıya.

Arabacı alternatif bir yol olmadığını söyledi. "Olsa bile geri dönemeyiz, burada sıkışıp kaldık! Ön tarafa gidip ne olduğuna bakacağım. Herhalde birazdan açılır, efendim."

Arabacı aşağı inip kalabalığın olduğu yöne ilerlerken, adam homurdanarak şapkalı başını tekrar içeri soktu.

"Duydun mu, Paul? Bunlar *Fransız*," diye fısıldadı Lucy hayranlıkla. "Turistler!"

"Evet. Harika. Ama devam etmeliyiz. Fazla zamanımız kalmadı." Daha önce bir yerlerde, köprünün belli bir dönemde yıkılıp daha sonra on beş metre uzatılarak yeniden inşa edileceğini okumuş olduğunu endişeyle hatırladı. Burası olası bir zaman sıçraması için uygun bir yer değildi.

Fransızın faytonu izlediler ama biraz sonra insanlar ve araçlar ileriye geçilemeyecek kadar birbirine girmişti.

Önlerde duran bir kadın, "Yağ fıçısı yüklü bir aracın yandığını söylediler," dedi. "Dikkat etmezlerse köprüyü bir kez daha tutuşturacaklar."

"Ama bildiğim kadarıyla bugün değil," diye mırıldandı Paul Lucy'nin kolundan tutarak. "Gel, geri dönelim ve sıçramayı diğer tarafta bekleyelim."

"Parolayı hatırlıyor musun? Tam zamanında başaramazsak diye."

"Köfte ve lapa gibi bir şeydi."

"*Gutta cavat lapidem*, sersem." Kıkırdayarak ona baktı. Mavi gözleri keyifle parlıyordu. Ansızın erkek kardeşi Falk'ın doğru zaman konusunda ona söylediklerini hatırladı. "Ben olsam konuşmakla zaman kaybetmem. Sadece söylerim. O zaman yüzüne bir tane patlatır ve böylece ne düşündüğünü anlarsın."

Falk elbette bunu kimin için sorduğunu bilmek istemişti ama Paul onun yine, "de Villiers ve Montrose aileleri arasında sadece iş ilişkisi olabilir!" le başlayan ve "ayrıca Montrose kızlarının tümü keçi gibidir ve büyüdüklerinde Leydi Arista gibi birer canavar olurlar" tarzındaki tartışmalarından birine başlamasını istememişti.

Keçiymiş! Bu belki diğer Montrose kızları için geçerli olabilirdi –ama Lucy için asla.

Her gün kendisini tekrar tekrar şaşırtan ve hiç kimseye anlatmadığı konuları rahatlıkla konuşabildiği Lucy. Kelimenin tam anlamıyla...

Derin bir soluk aldı.

"Neden durdun?" diye sordu Lucy ama Paul ona doğru eğilip dudaklarından öptü. Kısa bir an için kızın onu iteceğinden korktu ama anlaşılan Lucy şaşkınlığını üzerinden atmıştı, çünkü öpüşüne karşılık verdi. Önce temkinli ancak sonrasında daha kendinden emin bir biçimde.

Aslında içinde bulundukları an doğru zaman dışında her şeye benziyordu, aslında aceleleri vardı, çünkü her an zamanda sıçrayabilirlerdi ve aslında...

Paul üçüncü aslındanın ne olduğunu unuttu. Şimdi tek umurunda olan Lucy'ydi.

Ama bakışları koyu renk kukuletalı birine takılınca korkuyla geri sıçradı.

Lucy bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra kıpkırmızı kesilerek başını eğip gözlerini kaçırdı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Larry Coleman da onu öptüğümde böyle olmuştu. Dediğine göre sanki yüzüne bir avuç dolusu ham Bektaşi üzümü bastırmışım gibi olmuş."

"Bektaşi üzümü mü?" Başını iki yana salladı. "Lanet olsun, Larry Coleman da kim?"

Lucy şimdi iyice afallamış görünüyordu ve Paul'ün bir kez daha onun keyfini kaçırmaya niyeti yoktu. Ama aklındaki karmaşayı bir düzene koymalıydı. Lucy'yi meşalelerin ışığına doğru çekti, omuzlarından tutup gözlerinin içine baktı. "Tamam, Lucy. Birincisi: Yaklaşık olarak... çilek tadında öpüşüyorsun. İkincisi: Şu Larry Coleman'ı elime geçirirsem burnuna sağlam bir yumruk yiyecek. Üçüncüsü: Nerede kaldığımızı aklında tut. Ama şimdi küçük bir sorunumuz var."

Tek kelime etmeksizin bir at arabasının gölgesinde kayıtsızca ilerleyen uzun boylu adamı işaret etti. Yabancı, Fransız'ın faytonun penceresinden içeri eğildi.

Lucy'nin gözleri korkudan kocaman açıldı.

Adam Fransızca, "İyi akşamlar, Baron," dedi. Lucy onun ses tonunu duyunca Paul'ün koluna sıkıca sarıldı. "Sizi görmek ne hoş! Hollanda'dan buraya, epey uzun bir yol." Kukuletasını arkaya itti.

Faytonun içinden şaşırtıcı bir ses geldi, "Sahte Marki! Burada ne işiniz var? Bu nasıl olur?"

"Bunu ben de bilmek isterdim," diye fısıldadı Lucy.

"İnsan torununu böyle mi selamlar?" diye karşılık verdi uzun boylu adam alaycı bir tavırla. "Ne de olsa torununuzun torununun torunuyum ve her ne kadar ön adım pek söylenmese de emin olun bir ön adım var. Hatta doğruyu söylemek gerekirse, birden fazla var. Faytonda size eşlik edebilir miyim? Burasının pek rahat olduğu söylenemez ve köprüdeki trafik bir süre sıkışık kalacak." Yanıtı beklemeden ya da çevresine bir kez daha bakmadan arabanın kapısını açıp içeri atladı.

Lucy Paul'ü meşalenin alevinden biraz daha öteye çekmişti. "Bu gerçekten o! Yalnız çok daha genç hali. Şimdi ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı Paul. "Gidip merhaba diyemeyiz ya! Burada olmamamız gerekiyordu."

"Ama *o* neden burada?"

"Saçma bir tesadüf. Bizi hiçbir şekilde görmemeli. Gel, kıyıya inmemiz gerek."

Ama ikisi de bulundukları yerden kıpırdamayıp büyülenmiş gibi faytonun karanlık penceresine bakmaya devam ettiler. Gördükleri, daha önce Globe Tiyatrosu'nda izlediklerinden çok daha ilgi çekiciydi.

Arabadan Fransız baronun sesi duyuldu: "Son karşılaşmamızda hakkınızda ne düşündüğümü açıkça ifade etmiştim."

"Ah evet, etmiştiniz!" Ziyaretçinin hafifçe gülüşü nedenini anlayamasa da Paul'ün kolundaki tüylerin dikilmesine neden oldu.

"Kararım kesin!" Baronun sesi biraz titriyordu. "Beni alıkoymak için hangi hain yöntemlerinizi kullanırsanız kullanın, bu şeytan aletini Birlik'e teslim edeceğim. Sizin şeytanla işbirliği yaptığınızı biliyorum."

"Ne demek istiyor?" diye fısıldadı Lucy.

Paul başını iki yana sallamakla yetindi.

Yine hafifçe bir gülüş duyuldu. "Benim dar kafalı, kör büyükbabam! Piskoposunuz ya da Birlik'in zavallı fanatiklerini değil de beni dinlemiş olsaydınız hayatınız –ve tabii benim hayatım– ne kolay olurdu. Haçlı tespihiniz yerine aklınızı kullansaydınız keşke. İçinizde bir parçanın rahibinizin verdiği vaazdan çok daha büyük olduğunu idrak edebilseydiniz."

Baronun yanıtı sadece dua etmek oldu. Lucy ve Paul onun kısık sesle bir şeyler mırıldandığını duydu.

"Amin!" dedi ziyaretçi iç çekerek. "Demek bu konudaki son sözünüz bu?"

"Siz şeytanın ta kendisisiniz!" dedi Baron. "Arabamı terk edin ve bir daha gözüme görünmeyin."

"Nasıl isterseniz. Bu benim için çok zor olmaz. Şimdiye dek sizi heyecanlandırmamak için bunu söylemedim ama mezar taşınız üzerinde ölüm gününüzün 14 Mayıs 1602 olarak yazdığını kendi gözlerimle gördüm."

"Ama bu..." dedi Baron.

"...bugün, doğru. Gece yarısına da fazla zaman kalmadı."

Baronun soluğu zorlukla duyuldu.

"İçeride ne yapıyor?" diye fısıldadı Lucy.

"Kendi yasalarını uyguluyor." Paul'ün tüyleri şimdi ensesine dek diken diken olmuştu. "Onunla konuşarak..." Gerisini getiremedi, çünkü midesinde, neden olduğunu çok iyi bildiği o bulantıyı hissetti.

"Arabacım birazdan dönecek," dedi Baron. Şimdi sesi belirgin bir biçimde korkmuş geliyordu.

"Evet, bundan eminim," dedi ziyaretçi biraz sıkılgan bir ses tonuyla. "Bu nedenle acele edeceğim ya."

Lucy elini midesine koydu. "*Paul!*"

"Biliyorum, ben de hissediyorum. Lanet olsun... Nehrin pis suyuna düşmek istemiyorsak koşmalıyız." Paul Lucy'nin kolunu yakaladı, pencereden içeriye bakmasın diye çabalayarak öne doğru fırladı.

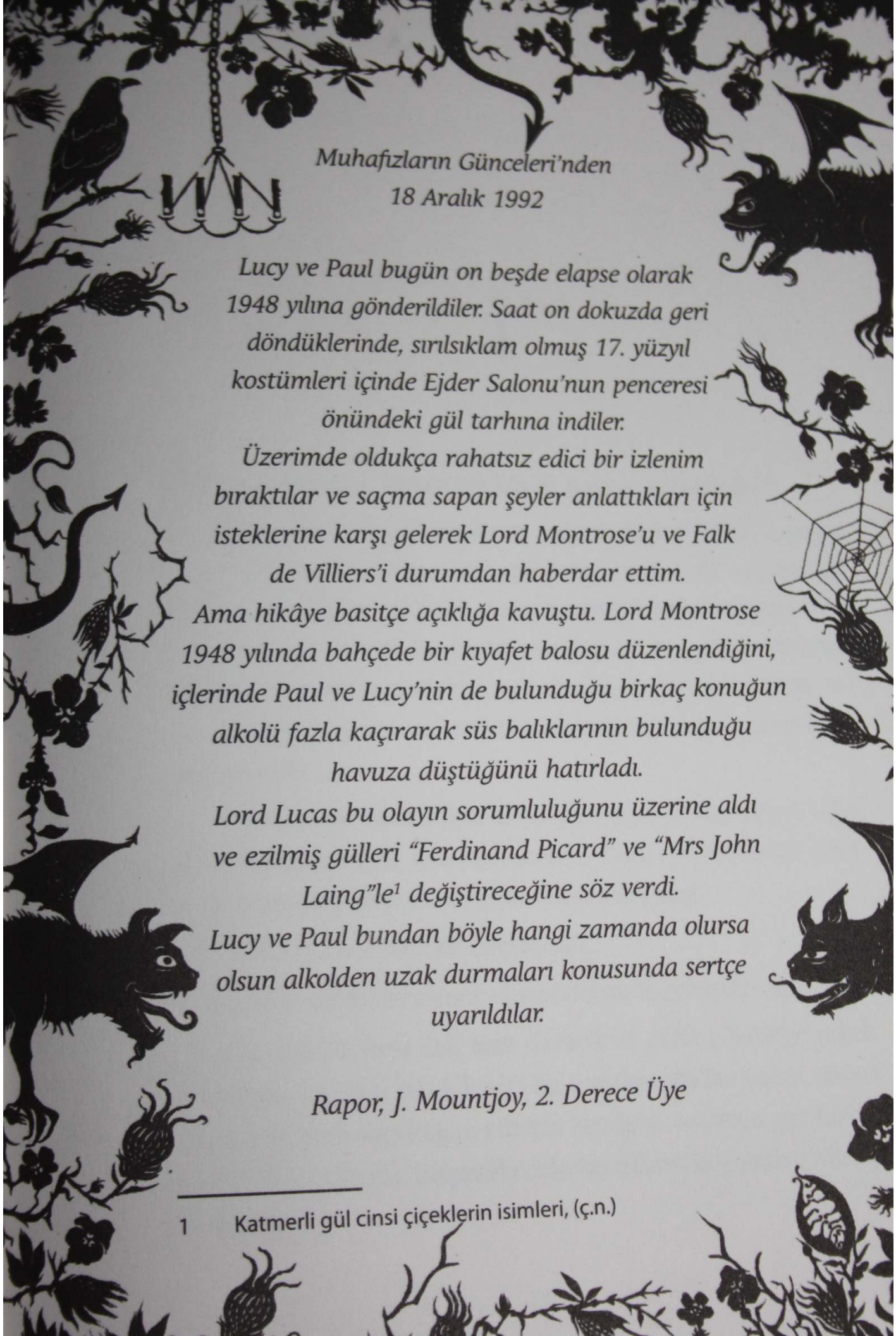
Faytonun yanından sessizce geçerken ziyaretçinin, "Aslında tatsız bir grip nedeniyle vatanınızda ölecektiniz," dediğini duydular. "Ama size yaptığım ziyaret sonucu bugün burada, Londra'da bulunmanız ve sağlıklı olduğunuza sevinmeniz hiç hoş değil.

Bu nedenle ölümünüzde sıçrama yapmak konusunda kendimi sorumlu hissettim."

Paul daha çok midesindeki o bulantı ve kafasındaki kıyıya kaç metre kaldığı sorusuyla meşguldü ama kelimelerin anlamı bilincine sızınca olduğu yerde kaldı.

Lucy onu çekiştirdi. Koşmaya başladığı sırada ona da, "Koş," diye fısıldadı. "Sadece birkaç saniyemiz kaldı!"

Paul dizleri titreyerek hareket etti. Koşarken kıyı gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başladı, aynı anda faytonun içinden, "Şeytan!" diye hırıltılı bir ses duydu ve bunu dehşet dolu, boğuk bir haykırış izledi –sonrasındaysa bir sessizlik hüküm sürdü.

Muhafızların Günceleri'nden
18 Aralık 1992

Lucy ve Paul bugün on beşde elapse olarak 1948 yılına gönderildiler. Saat on dokuzda geri döndüklerinde, sırılsıklam olmuş 17. yüzyıl kostümleri içinde Ejder Salonu'nun penceresi önündeki gül tarhına indiler.

Üzerimde oldukça rahatsız edici bir izlenim bıraktılar ve saçma sapan şeyler anlattıkları için isteklerine karşı gelerek Lord Montrose'u ve Falk de Villiers'i durumdan haberdar ettim.

Ama hikâye basitçe açıklığa kavuştu. Lord Montrose 1948 yılında bahçede bir kıyafet balosu düzenlendiğini, içlerinde Paul ve Lucy'nin de bulunduğu birkaç konuğun alkolü fazla kaçırarak süs balıklarının bulunduğu havuza düştüğünü hatırladı.

Lord Lucas bu olayın sorumluluğunu üzerine aldı ve ezilmiş gülleri "Ferdinand Picard" ve "Mrs John Laing"le[1] değiştireceğine söz verdi.

Lucy ve Paul bundan böyle hangi zamanda olursa olsun alkolden uzak durmaları konusunda sertçe uyarıldılar.

Rapor, J. Mountjoy, 2. Derece Üye

---

1 Katmerli gül cinsi çiçeklerin isimleri, (ç.n.)

1.

"Lüften efendim, burası bir kilise! Burada öpüşülmez!"

Gözlerimi korkuyla açtım ve asık yüzlü bir rahibin uçuşan cüppesiyle bir ceza vaazı vermek üzere bana doğru koşturduğunu sanarak geri çekildim. Ama öpüşmemizden rahatsız olan rahip değildi. Aslında bir insan bile değildi. Bu, günah çıkarma kabininin hemen yanındaki sıraya çömelmiş olan ve en az benim ona baktığım kadar şaşkınlıkla bana bakmakta olan küçük bir gargoyleydi.

Aslında tam olarak öyle de değildi. Çünkü durumum artık şaşkınlık kelimesiyle tanımlanamazdı. Doğruyu söylemek gerekirse aklımdaki tüm düşünceler bulanıklaşmıştı.

Her şey bu öpücükle başlamıştı.

Gideon de Villiers beni –Gwendolyn Shepherd'ı– öpmüştü.

Ayak bileklerime dek inen daracık ve gülünç bahriye yakalı elbisemim içindeki soluk kesici bir kovalamacadan sonra neden ansızın bu fikre kapıldığını elbette kendime sormam gerekirdi– üstelik 1912 yılında, Belgravia'daki bir kilisenin günah çıkarma kabininde.

Diğer çocuklarla olan öpüşmelerime ve Gideon'un çok daha iyi öpüşüyor olmasının neden kaynaklandığına dair analitik bir karşılaştırma yapabilirdim.

Aramızda Gideon'un başını ve kollarını sıkıştırdığı pencereli bir günah çıkarma bölmesi olmasına ve ideal bir öpüşme koşulları oluşturmamasına şaşırabilirdim, özellikle ailemden zaman yolcusu genini miras aldığımı öğreneli henüz üç gün olmuşken ve hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yokken.

Aslında belki de, *Ah, mmmm* ve *Bir kez daha*! gibi şeylerden başka bir şey düşünmüyordum.

Bu nedenle karnımdaki çekilmeyi tam olarak algılayamamıştım. Küçük gargoyle kollarını kavuşturmuş halde oturduğu kilise sırasından öfkeli gözlerle beni süzerken, bakışlarım günah çıkarma kabininin biraz önce yeşil kadife olduğuna emin olduğum ancak şimdi kahverengiye dönen perdelerine kaydı. Geçmişten günümüze sıçramış olduğumuzu ancak o zaman anladım.

"Lanet olsun!" Gideon günah çıkarma kabininde kendi tarafına çekilerek başının arkasını ovdu.

Lanet olsun mu? Gökyüzünün yedinci katındaki bulutumun üzerinden sert bir düşüş yaparken gargoyleyi unuttum.

"Bence o kadar kötü değildi," dedim sesime olabildiğince ilgisiz bir ifade vermeye çalışarak. Ne yazık ki soluk soluğa olduğumdan, genel durumum bunun tam tersini yansıtıyordu. Gideon'un gözlerine bakamıyordum, bunun yerine gözlerimi yine günah çıkarma kabininin kahverengi polyester perdelerine dikmiştim.

Tanrım, bu öpücük aklımı... büsbütün başımdan aldığından, hiçbir şey fark etmeksizin zamanda neredeyse yüz yıl gitmiştim. Yani, daha bir dakika öncesine dek yanında biri homurdanıp dursun, sonra ellerinde tabancalarla seni kovalayan adamlardan kaç, sonra ansızın –hiç yoktan– çok farklı biri olduğun iddia edilsin ve ardından da öpül. Tanrım, Gideon nasıl öpüşüyordu ama! Bunu tecrübe eden her kızı o anda kıskanmıştım.

"Ortalıkta kimseler görünmüyor." Gideon günah çıkarma kabininden dışarıyı gözledikten sonra kilisenin sahanlığına çıktı. "İyi. Bir otobüse binip mabede geri döneriz. Gel, bizi bekliyorlardır."

Perdenin arasından şaşkınlıkla ona baktım. Yani bu, esas gündemimize geri dönmek istediği anlamına mı geliyordu? Bir öpücükten sonra (aslında öncesinde olsa daha iyi olurdu ama bunun için artık çok geçti) birtakım konulara açıklık getirilmesi gerekmez miydi? Bu öpücük bir ilan-ı aşk mıydı? Gideon ve ben artık birlikte miydik? Yoksa sadece yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı için birazcık öpüşmüş müydük?

"Bu kılıkta otobüse binmem," dedim. Bu arada olabildiğince havalı bir tavırla ayağa kalkmıştım. Biraz önce aklımda dönen soruları soracağıma dilimi ısırırdım daha iyi, diye düşündüm.

Elbisem beyazdı. Belindeki kuşağı ve yakası mavi satendi. Herhalde 1912 yılının son haykırışlarından olsa gerekti ama yirmi birinci yüzyılın trafiğine uygun bir kılık olduğu kesinlikle söylenemezdi. "Taksiye binelim."

Gideon bana döndü ama bu önerime karşı çıkmadı. Onun da frağı ve ütülü pantolonu içinde otobüste pek rahat edeceğini sanmıyordum. Bu arada bu kılıkta çok hoş görünüyordu, özellikle saçları iki saat öncesinde olduğu gibi özenle taranmış

bir şekilde kulaklarının ardında değil, dağınık bukleler halinde alnına dökülmüşken.

Kilisenin geniş salonuna çıkınca titredim. İçerisi çok soğuktu. Yoksa son üç gündür uyuyamamış olduğum için mi üşüyordum? Ya da biraz önce olanlar yüzünden miydi?

Herhalde bedenim son zamanlarda on altı yıllık yaşamım boyunca harcadığından çok daha fazla adrenalin tüketmişti. Çok fazla şey olmuştu ve tüm bunları ayrıntılı bir şekilde düşünecek zamanım olmamıştı. Öyle ki, başım tüm bu bilgilerden ve yüklenen duygulardan neredeyse patlayacak gibiydi. Bir çizgi roman karakteri olsaydım tepemde, içinde yüzlerce soru işareti olan kocaman bir düşünce balonu geziniyor olurdu. Belki birkaç tane de kurukafa.

Ansızın hareketlendim. Gideon gündemi değiştirmek istiyorsa –lütfen ama! Bunu ben de yapabilirdim. "Tamam, o halde hemen buradan çıkalım," dedim. "Üşüdüm."

Onu iterek önünden geçmek istedim ama kolumu sıkıca tuttu. "Dinle, biraz önce olanlar için…" Durdu, herhalde hemen konuya atlayacağımı sanıyordu.

Elbette bunu yapmadım. Sadece ne söyleyeceğini çok merak ediyordum. Ayrıca bana bu kadar yakın durması soluğumu kesiyordu.

"Şu öpücük… Ben aslında. . ." Yine yarım yamalak bir cümle. Ama düşüncelerimde onu hemen tamamlamıştım.

Ben böyle olsun istemedim.

Ah, elbette. Ama niyeti bu değilse buna hiç kalkışmaması gerekirdi, öyle değil mi? Bu tıpkı, bir perdeyi tutuşturup sonra da tüm evin yanmasına şaşırmak gibiydi. (Tamam, aptal bir benzetmeydi.) İşini bir nebze bile kolaylaştırmak istemiyordum, bu yüzden soğuk bir tavırla ve beklenti içinde ona baktım. Yani bakmaya çalıştım ama sanırım gerçekte yüzüme, *Ben küçük bir bambiyim, ne olur beni vurma,* bakışı oturmuş olmalıydı. Yine de bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. Bir tek alt dudağımın titremeye başlaması eksikti.

Böyle olsun istemedim. Hadi, söyle şunu!

Ama Gideon hiçbir şey söylemedi. Darmadağın saçlarımın arasından (bu arada helezonik saç modelim, içinde bir çift kuşun oturabileceği bir yuvayı andırıyordu) bir firkete çekip çıkardı, saç lülelerimden birini eline alıp parmakları arsında döndürdü. Diğer eliyle yüzümü okşamaya başladı, sonra bana doğru eğilip beni bir kez daha öptü. Bu kez çok dikkatli davranmıştı. Gözlerimi kapadım– ve yine daha önceki gibi oldu: Beynim şu ferahlatıcı molayı verdi. (*Ah, mmmm, bir daha*'nın dışında çalışmıyordu.)

Ama yaklaşık on saniye boyunca, çünkü sonra yanıbaşımda öfkeli bir ses duydum: "Yine mi başladınız?"

Korkuyla Gideon'u ittim ve altında durduğumuz balkonda tepe üstü sallanmakta olan küçük gargoylenin buruşuk yüzüne baktım. Daha doğrusu bir gargoylenin hayaletine.

Saçımı bırakmış olan Gideon'un yüzü ifadesizdi. Ah Tanrım! Şimdi benim hakkımda ne düşünecekti? Yeşil gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu, en fazla hafif bir şaşkınlık.

"Ben. . . bir şey duyduğumu sandım," diye mırıldandım.

"Ta-mam," dedi biraz uzatarak ama kesinlikle dostça bir tavırla

"Beni duydun," dedi gargoyle. "Beni *duydun!*" Bir kedi büyüklüğündeydi ama kulakları vaşağınkine benziyordu, dik ve kocamandılar. Tam ortalarından iki yuvarlak boynuz çıkmıştı. Ayrıca sırtında küçük kanatları, ucu bir üçgen şeklinde ve ileri geri öfkeyle savurup durduğu bir de sürüngen kuyruğu vardı. "Sen beni görebiliyorsun da!"

Yanıt vermedim.

"Gitsek iyi olacak," dedi Gideon.

"Beni duyuyor ve görebiliyorsun!" diye bağırdı küçük gargoyle sevinçle, balkondan kilise sıralarına atlayıp oradan yere sıçradı. Sesi burnu tıkalı bir çocuğunkini andırıyordu. "Anlamıştım!"

Şimdi kesinlikle hata yapmamam gerekiyordu, yoksa ondan asla kurtulamazdım. Bakışlarımı ilgisizce sıraların üzerinde dolaştırarak kilise kapısına doğru ilerledim. Gideon bana kapıyı açtı.

"Teşekkürler, çok dosça!" dedi gargoyle bizimle birlikte dışarı çıkarken.

Dışarıdaki kaldırımda ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Hava bulutluydu ve güneş görünmüyordu ama akşamüstü olduğunu tahmin ediyordum.

"Beklesene!" diye bağırdı gargoyle eteğimi çekiştirerek. "Mutlaka konuşmamız gerek! Hey, ayağıma basıyorsun... Beni göremiyormuş gibi yapma. Görebildiğini biliyorum." Ağzından bir parça su fışkırtınca düğmeli çizmelerimin önünde küçük bir su birikintisi oluştu. "Ah, özür dilerim. Çok heyecanlandığımda böyle oluyor."

Kilisenin ön cephesine doğru baktım. Herhalde Viktorya tarzıydı. Renkli camları ve iki kulesi vardı. Tuğlaları, krem rengi

sıvayla birleşince karışık ve canlı bir desen oluşturuyordu. Ama ne kadar yukarı bakarsam bakayım, en küçük bir figür ya da gargoyle göremiyordum. Bu hayaletin buralarda dolaşıyor olması tuhaftı.

Gargoyle, "Buradayım!" diye bağırarak tam karşımdaki duvara tırmandı. Bir kertenkele gibiydi. Gargoylelerin hepsi bir yerlere böyle tırmanabilirdi. Bir an başının yanındaki tuğlaya baktıktan sonra başımı çevirdim.

Gargoyle artık onu gerçekten görebildiğimden emin değildi. "Ah, *lütfen*," dedi. "Sör Arthur Conan Doyle'un hayaletinden başka biriyle konuşmak güzel olurdu."

Hiç de kurnazca değil, yumurcak. Buna kanmadım. Gerçi ona acımıştım ama bu küçük canavarların ne kadar can sıkıcı olabildiklerini biliyordum, ayrıca öpüşürken beni rahatsız etmişti ve onun yüzünden Gideon beni huysuz bir kız sanıyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfeeeen!" dedi gargoyle.

Onu tüm gücümle yok saymaya devam ettim. Zaten boğazıma dek soruna batmış durumdaydım. Gideon yola inip bir taksi çevirdi. Tabii hemen boş bir tane gelmişti. Bazılarının böyle şeylerde hep şansı vardır. Ya da bir tür doğal otoriteleri. Örneğin büyükannem Leydi Arista. Sadece caddeye çıkıp durması yeter, hemen bir taksi önünde durur. "Geliyor musun, Gwendolyn?"

"Şimdi öylece kaçıp gidemezsin!" Burnu tıkalı çocuk sesi öylesine ağlamaklı ve yürek paralayıcıydı ki. "Tam da birbirimizi bulmuşken."

Yalnız olsaydık belki de onunla konuşabilirdim. Sivri dişlerine ve pençeli ayaklarına karşın nedense sevimli gelmişti ve herhalde

konuşacağı kimsesi yoktu. (Sör Arthur Conan Doyle'un kesinlikle yapacak daha iyi şeyleri olmalıydı. Ayrıca Londra'da ne işi vardı?) Ama başka insanların yanında hayaletlerle iletişime geçtiğinizde –eğer şansınız varsa– yalancı ya da numaracı yerine konurdunuz. Genellikle de size deli gözüyle bakarlardı. Gideon'un deli olduğumu düşümesi tehlikesini göze alamazdım. Ayrıca konuştuğum son gargoyle hayaleti bana öylesine yapışmıştı ki, neredeyse tek başıma tuvalete bile gidemez olmuştum.

Bu yüzden taş gibi bir yüz ifadesiyle taksiye bindim ve araba hareket ederken doğruca dışarı baktım. Gideon yanımda, pencereden dışarı bakıyordu. Taksi şoförü dikiz aynasından kostümlerimizi inceledi ama bir şey söylemedi. Bunun için onu takdir etmek gerekirdi.

"Saat altı buçuğa geliyor," dedi Gideon. Anlaşılan, tarafsız bir konu bulmaya çalışıyordu. "Açlıktan ölmek üzere olmama şaşmamalı."

Bunu söyleyince benim durumumun da farklı olmadığını hissettim. Kahvaltı sofrasındaki keyifsiz hava yüzünden tostumun yarısını bile yiyememiştim ve yemekhanedeki yemekler de her zamanki gibi berbattı. Leydi Tilney'in çay masasındaki tadına bile bakamadığımız çörek ve sandviçler açıkça burnumda tütüyordu.

Leydi Tilney! 1912'deki maceramız hakkında Gideon'la nasıl ağız birliği yapacağımız ancak o zaman aklıma geldi. Sonuçta olay çığırından çıkmıştı ve zaman yolculuğu görevindeki muhafızların şakadan hiç anlamadıkları konusunda ne diyeceğimi bilmiyordum. Gideon ve ben, Leydi Tilney'i kronografa geçirmek göreviyle zamanda yolculuk yapmıştık (bu arada nedenlerini

bilsem de her şeyi tam olarak anlamış sayılmazdım, yine de tüm olanlar oldukça önemli gibi görünüyordu; bildiğim kadarıyla dünyayı kurtarmakla ilgili bir şeylerdi). Ama bunu başaramadan kuzenim Lucy ve Paul devreye girmişti– ikisi de hikâyede kötülüğün timsali gibiydi. En azından Gideon'la ailesi bundan emindi. Lucy ve Paul sözde ikinci kronografı çalıp zamanın içinde bir yerlerde saklanmışlardı. Yıllardır kimse onlarla ilgili bir şey duymamıştı –ta ki Leydi Tilney'in evinde ortaya çıkıp küçük çay partimizi karıştırana dek.

Tabancaların ne zaman oyuna girdiğini korkudan unutmuşum, ama bir an gelmiş ve Gideon yanına hiç almaması gereken tabancayı Lucy'nin başına dayamıştı. (Tıpkı cep telefonum gibi ama en azından cep telefonuyla kimse vurulamazdı!) Sonrasında kiliseye kaçmıştık. Ama Lucy ve Paul'le olan konunun Villiersler'in iddia ettiği gibi öyle net bir konu olmadığı duygusundan bir türlü kurtulamamıştım.

"Şimdi Leydi Tilney ile ilgili ne söyleyeceğiz?" diye sordum.

"Eh." Gideon yorgun bir tavırla alnını ovuşturdu. "Yalan söyleyelim demiyorum ama bu konuda bazı şeylerden söz etmemek daha akıllıca olur. En iyisi konuşmayı tamamen bana bırak."

İşte yine eskisi gibi emir vermeye başlamıştı. "Evet, elbette," dedim. "Tıpkı kızlara yakışır biçimde başımı sallayıp çenemi kapalı tutacağım."

Elimde olmadan kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gideon neden bir kez olsun normal davranamıyordu? Önce beni öpüyor (hem de bir değil, iki kez!) hemen ardından da muhafız locasının üstadı kesiliyordu.

İkimiz de kendi pencerelerimizden dışarı bakmaya koyulduk.

Sonunda suskunluğu bozan Gideon oldu ve bu durum bana belirgin bir haz verdi. "Ne oldu, dilini kedi mi kaptı?" Bunu neredeyse utangaç denebilecek bir tavırla söylemişti.

"Efendim?"

"Küçükken annem bana, şimdi senin yaptığın gibi susup önüme baktığım zamanlarda hep böyle derdi."

"Bir *annen* mi var?" Ağzımdan çıkar çıkmaz ne budalaca bir soru olduğunu fark ettim. Tanrım!

Gideon bir kaşını kaldırdı. "Ne sandın?" diye sordu alay ederek. "Falk amca ve Bay George tarafından üretilmiş bir android olduğumu mu?"

"Bu hiç de yanlış olmazdı. Bebeklik fotoğrafın var mı?" Gideon'u yuvarlak, yumuşak yanaklı ve kel bir bebek olarak düşününce sırıtmadan edemedim. "Anne ve baban nerede? Burada, Londra'da mı yaşıyorlar?"

Gideon başını iki yana salladı. "Babam öldü, annem de Güney Fransa'da, Antibes'te yaşıyor." Kısa bir an dudaklarını birbirine bastırdı. Tekrar suskunluğuna geri döneceğini düşündüm. Ama sonra devam etti: "Küçük kardeşim ve yeni kocası Mösyö *Bana-baba-de* Bertelin'le birlikte. Elektronik aletler için platin ve bakırdan mikro parçalar üreten bir şirketi var ve anlaşılan işleri iyi, gösterişli yatına Karun adını koymuş."

Gerçekten şaşırmıştım. Bir anda bu kadar özel bilgi, bu hiç Gideon'un tarzı değildi. "Ah, ama orada tatil yapmak harika olmalı, değil mi?"

"Evet, elbette," dedi alayla. "Tenis kortu kadar büyük bir havuzu var ve aptal yatın muslukları bile altın."

"Yine de, Peebles'teki kalorifersiz bir dağ evinden çok daha iyidir bence." Benim ailemde yaz tatilleri prensip olarak İskoçya'da geçirilirdi.

"Senin yerinde olsaydım ve Güney Fransa'da bir ailem olsaydı, onları her hafta sonu ziyaret ederdim. Yatları ve havuzları olmasa bile."

Gideon başını iki yana sallayarak bana baktı. "Öyle mi? Peki, her iki saatte bir geçmişe sıçramak zorundayken bunu nasıl yapardın? Yüz elli tane eşyayla birlikte otobanda yol almak pek de eğlenceli olmasa gerek."

"Ah." Şu zaman yolculuğu hikâyesi benim için henüz çok yeniydi, tüm sonuçlarıyla uzlaşamayacağım kadar yeni. Genin sadece on iki taşıyıcısı vardı –tüm yüzyıllara yayılacak biçimde– ve onlardan biri olduğumu hâlâ aklım almıyordu. Aslında bu kişinin tüm hevesiyle bu role hazırlanmış olan kuzenim Charlotte olması bekleniyordu. Ama annem bilinmeyen nedenlerle doğum tarihimde hile yapmış ve ortalık epey karışmıştı. Tıpkı Gideon gibi iki seçeneğim vardı: Ya kontrollü bir şekilde kronografın yardımıyla zamanda sıçrayacaktım ya da her an her yerde kontrolsüz zaman yolculukları yapacaktım ki, deneyimlerimden bunun hiç de hoş bir şey olmadığını biliyordum.

"Tabii bu arada, tehlikesiz zamanlara elapse olabilmen için kronografı da yanında götürmen gerek," diye yüksek sesle düşündüm.

Gideon dostça bir sesle homurdandı. "Evet, bu şekilde oldukça sakin yolculuklar yapılabilir, ayrıca güzergâhta birçok tarihi yer görülebilir. Ama sırt çantamda kronografla dolaşmama asla izin verilmeyeceği gerçeği bir yana –o şey olmadan bu kadar süre *sen* ne yapacaksın?" Benim tarafımdaki pencereden dışarı baktı. "Lucy ve Paul yüzünden elimizde sadece bir tane var, unuttun mu?" Lucy ve Paul'den söz açıldığında her zaman olduğu gibi sesi yine gergin çıkmıştı.

Omuzlarımı silkerek ben de pencereden bakmaya koyuldum. Taksi Picadilly'ye doğru neredeyse adım adım ilerliyordu. Eh süper. Kentin akşam trafiği. Yürüyerek gitseydik herhalde daha çabuk varırdık.

"Sanırım, artık bu adadan hiçbir yere kımıldama fırsatın olamayacağını henüz kavrayamamışsın, Gwendolyn!" Gideon'un sesinde bir burukluk vardı. "Ya da bu kentten dışarı çıkamayacağını. Ailen sana İskoçya'da tatil yaptırmak yerine keşke dünyayı dolaştırsaydı. Çünkü bunun için artık çok geç. Düşlediğin her şeyi artık sadece Google Earth'te görmeye hazırlan."

Taksi şoförü buruşmuş bir cep kitabı çıkarıp koltuğuna yaslandı ve okumaya koyuldu. "Ama. . . sen Belçika'ya ve Paris'e gittin," dedim. "Oradan geçmişe gidip şu adı her neyse onun kanını…"

"Evet, elbette," diye sözümü kesti. "Amcam, üç muhafız ve *kostüm tasarımcı* bir kadınla birlikte. Harika bir yolculuk! *Belçika*'nın müthiş egzotik bir ülke olduğunu saymazsak tabii. Zaten hepimiz üç günlüğüne *Belçika*'ya gitmenin hayalini kuruyoruz, değil mi?"

Ansızın yaşadığı gerginlikten dolayı korkarak kısık sesle sordum: "Seçme şansın olsaydı nereye gitmek isterdin?"

"Yani üzerimde şu zaman yolculuğu laneti olmadan mı demek istiyorsun? Ah Tanrım– nereden başlayacağımı bilemezdim. Şili, Brezilya, Peru, Kosta Rika, Nikaragua, Kanada, Alaska, Vietnam, Nepal, Avustralya, Yeni Zelanda…" Hafifçe güldü. "Yani, Ay'ın dışında her yer. Ama insanın asla yapamayacağı şeylerin hayalini kurması hiç de eğlenceli değil. Hayatımızdaki seyahatlerin epey monoton geçeceği gerçeğiyle uzlaşmamız gerek."

"Zaman yolculuklarını saymazsak," dedim. "Hayatımız," dediği için kızarmıştım, bu nedense bana çok… yakın gelmişti.

"Bu, şu bitmez tükenmez kontroller ve kapalı kalmanın ödünlü adaleti," dedi Gideon. "Zaman yolculuğu olmasaydı sıkıntıdan ölürdüm herhalde. Paradoks ama gerçek."

"Ara sıra heyecanlı bir film izlemek bana yeterdi, gerçekten."

Trafiğe takılmadan yanımızdan geçip giden bisikletliye imrenerek baktım. Artık eve gitmek istiyordum! Önümüzdeki arabalar bir milim bile ilerlemiyordu, ama okumayı seven şoförümüz için bunun bir sakıncası yok gibiydi.

"Ailen Güney Fransa'da yaşıyorsa –sen nerede oturuyorsun?" diye sordum Gideon'a.

"Son dönemde Chelsea'de bir dairede oturuyorum. Ama oraya da sadece duş almaya ve uyumaya gidiyorum. Tabii zaman bulabilirsem." İç çekti. En azından son üç gündür benim gibi çok az uyumuştu. Belki daha da az. "Daha öncesinde on bir yaşımdan sonra Greenwich'te, Falk amcamın yanında kalıyordum. Annem Mösyö Tokatsurat'la tanışıp İngiltere'den ayrılmak isteyince el-

bette muhafızlar buna karşı çıktı. Sonuçta ilk sıçramama yalnızca birkaç yıl kalmıştı ve öğrenmem gereken çok şey vardı."

"Yani, annen seni yalnız mı bıraktı?" Benim annem asla bu kadar kalpsiz olamazdı, bundan emindim.

Gideon omuz silkti. "Amcamı severim, loca üstatlığına takılmadığı zamanlarda idare eder. Yine de şu sözde üvey babamdan bin kat iyidir."

"Ama . . ." Bunu sormaya neredeyse cesaret edemiyordum, bu yüzden fısıldadım. "Onu özlemiyor musun?"

Yine omuz silkti. "On beş yaşımda, henüz herhangi tehlike yaşamadan gezebiliyorken tatillerde hep onu ziyarete giderdim. Ayrıca annem yılda en az iki kez Londra'ya gelir. Resmi olarak beni ziyaret içindir ama gerçekte daha çok Mösyö Bertelin'in paralarını harcamak için. Giysilere, ayakkabılara ve antika takılara zaafı var. Ve makrobiyotik yıldızlı restoranlara."

Kadın gerçekten de resimli kitap annesi gibi bir şeydi.

"Peki ya kardeşin?"

"Raphael mi? Bu arada o da gerçek bir Fransız olup çıktı. Tokatsurat'a *Baba* diyor ve ileride Platin imparatorluğunu devralacak. Şu sıralar okulu bile bitirebilecek gibi görünmese de... Kitaplar yerine kızlarla ilgilenmeyi tercih ediyor." Gideon kolunu koltuğumun arkasına atınca kalp atışlarım hemen hızlandı. "Neden öyle şok olmuş gibi bakıyorsun? Yoksa seni üzdüm mü?"

"Biraz," dedim dürüstçe. İngiltere'de tek başına yaşamak zorunda kalan on bir yaşındaki çocuğu düşündüm. Onu sürekli kılıç, keman ve *Polo (!)* dersleri almaya zorlayan gizem manyağı

insanların arasında. "Falk senin gerçek amcan bile değil, sadece uzak bir akraban."

Arkamızda bir korna çaldı. Taksi şoförü kaçamak bir bakış atıp kitabından başını kaldırmadan arabayı çalıştırdı. Okuduğu bölümün fazla heyecanlı olmamasını umuyordum.

Gideon ona aldırmıyor gibiydi. "Falk bana karşı her zaman bir baba gibi davrandı," dedi. Çarpık bir gülümsemeyle yan baktı. "Gerçekten, beni David Copperfield gibi görmemelisin."

Nasıl? Neden onun David Copperfield olduğunu düşünecektim ki?

Gideon inledi. "Charles Dickens'in roman kahramanını kastediyorum, sihirbaz olanı değil. Arada sırada kitap okuyor musun?"

İşte yine eski kendini beğenmiş Gideon geri dönmüştü. Zaten fazla dostluk ve samimyetten beynim uğuldamaya başlamıştı. Eski sevimsizin geri dönmesi beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Yüzüme olabildiğince mağrur bir ifade yerleştirip ondan biraz uzağa kaydım. "Doğruyu söylemek gerekirse modern edebiyatı tercih ederim."

"Öyle mi?" Gideon'un gözleri alaycı bir biçimde parladı. "Örneğin neleri?"

Kuzenim Charlotte'ın bu soruyu yıllar boyunca düzenli aralıklarla, üstelik aynı kendini beğenmişlikle sorduğunu tabii ki bilemezdi. Aslında hiç de az okumuyordum ve bu nedenle her zaman bilgi vermeye hazırdım, ama Charlotte okuduklarımı her zaman "konuşmaya değmez" ve "aptalca kız süprüntüleri" olarak aşağıladığından, bir gün son derece öfkelenmiş ve eğlencesini ilk ve son kez bozmuştum. Bazen insanı kendi silahıyla vurmak

gerekti. İşin sırrı, konuşurken en küçük bir tereddüde yer vermemek ve çok satan birkaç kitabı araya sıkıştırmaktı, gerçekten okuduğun olursa daha iyiydi tabii. Ayrıca geçerli kural şuydu: İsimler ne denli egzotik ve yabancı olursa o kadar iyiydi.

Çenemi kaldırıp Gideon'un gözlerinin içine baktım. "Şey, örneğin George Matussek'i severek okurum, Wally Lamb, Pjotr Selvjeniki, Liisa Tikaanenen, Finlandiyalı yazarları çok seviyorum, farklı bir mizah anlayışları var. Sonra Jack August Merrywether'in tüm kitaplarını, gerçi sonuncusu beni biraz düş kırıklığına uğrattı, elbette Helen Marundi, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaney ve tabii Grimphook, Tscherkowsky, Maland, Pitt . . ."

Gideon açıkça afallamıştı.

Gözlerimi devirdim. "*Rudolf* Pitt, *Brad* değil."

Ağzının kenarında hafif bir çekilme oldu.

"*Ametist karı* hiç hoşuma gitmese de," diye hızla devam ettim. "Fazla şatafatlı benzetmeler, sen de öyle bulmuyor musun? Okurken hep düşündüm, biri onun için başka bir şeyler yazmıştı."

"*Ametist karı* mı?" diye tekrarladı Gideon, şimdi o da gülümsüyordu. "Ah tabii ben de çok şatafatlı buluyorum. Oysa *Kehribar Çığı* çok hoşuma gitmişti."

Onun gülümsemesine yanıt vermekten başka bir şey yapamadım. "Evet, *Kehribar Çığı*'yla Avusturya Edebiyat ödülünü gerçekten de hak etti doğrusu. Peki, Takoshi Mahuro'ya ne dersin?"

"Eski eserleri tamam ama sürekli çocukluk travmalarını işlemesini biraz sıkıcı buluyorum," dedi Gideon. "Japon edebiyatından Yamamoto Kawasaki'yi ya da Haruki Murakami'yi daha çok severim."

Şimdi kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başlamıştım. "Ama Murakami gerçekten var!"

"Biliyorum," dedi Gideon. "Charlotte bana onun bir kitabını hediye etti. Bir dahaki sefere kitaplardan söz ederken ona *Ametist Karı*'nı önereceğim. Kimin demiştin?"

"Rudolf Pitt." Charlotte ona kitap mı hediye etmişti? Ne –şey– incelik! İnsanın aklına önce böyle bir fikir gelmesi gerekirdi. Peki, kitaplardan söz etmenin dışında başka ne yapıyorlardı? Kıkırdarken duyduğum keyif uçup gitmişti. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi nasıl burada böylece oturup gevezelik edebiliyordum? Öncelikle birkaç önemli konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekirdi. Ona bakıp tam olarak ne sormak istediğimi bilemeden derin bir soluk aldım.

Beni neden öptün?

"Geldik," dedi Gideon.

Konudan saptırılınca pencereden baktım. Gerçekten de– taksi şoförü biz didişirken her nasılsa kitabını bir yana koyup arabayı kullanmıştı ve şimdi muhafızların gizli birliklerinin bulunduğu Mabet bölgesindeki Crown Office Row'a yaklaşmak üzereydik. Araba çok geçmeden rezerve bir park yerindeki parlak bir Bentley'in yanında durdu.

"Burada durmamıza izin vereceklerinden emin misiniz?"

Gideon, "Sorun değil," diyerek arabadan indi. Ardından inmek istediğimde, "Hayır, Gwendolyn, ben parayı alırken sen takside kal," dedi. "Unutma: Bize ne sorarlarsa sorsunlar: Bırak *ben* konuşayım. Birazdan dönerim."

"Saat çalışıyor," dedi taksi şoförü asık suratla.

İkimiz Gideon'un Mabet'in eski binaları arasında yok oluşunu izlerken taksi parasına karşılık rehin olarak bırakıldığımı ancak o zaman anladım.

"Tiyatrodan mısınız?" diye sordu taksi şoförü.

"Efendim?" Tepemizde kanat çırpan gölge de neyin nesiydi?

"Yani, giysileriniz biraz tuhaf da."

"Hayır. Müzedeniz." Arabanın tepesinden tuhaf tırmalama sesleri geliyordu. Sanki üzerine bir kuş inmişti. Büyük bir kuş. "Bu da ne?"

"Ne oldu?" diye sordu taksi şoförü.

"Sanırım arabanın üzerinde bir karga ya da ona benzer bir şey var," dedim umutla. Ama tabii başını tavandan sarkıtıp pencereden içeri bakan bir karga değildi. Bu, Belgravia'daki küçük gargoyleydi. Korku dolu yüz ifademi görünce kediye benzer yüzünde zafer dolu bir gülümseme oluştu ve ön camdan aşağı su püskürttü.

Aşkı hiçbir şey durduramaz; o ne kapı ne de sürgü tanır
Ve her şeyin içinden geçer.
Başlangıcı yoktur, kanatlarını sonsuza dek çırpar
Ve engel tanımaz.
Matthias Claudius (1740-1815)

2.

"Şaşırdın, değil mi?" diye bağırdı küçük gargoyle. Taksiden indiğimden beri sürekli konuşuyordu. "Benden öyle kolayca kurtulamazsın."

"Evet, tamam. Dinle..." Taksiye öfkeyle baktım. Şoföre kendimi kötü hissettiğim için dışarı çıkmam gerektiğini söylemiştim, şimdi bize doğru bakıyor ve neden duvarla konuşup durduğumu merak ediyordu. Gideon ortalıkta yoktu.

"Ayrıca uçabilirim." Gargoyle bunu kanıtlamak üzere kanatlarını açtı. "Yarasa gibi. Tüm taksilerden daha hızlı."

"Şimdi beni dinle: Sadece seni görebiliyorum diye, bu demek ..."

"Görmek *ve* duymak!" diye sözümü kesti gargoyle. "Bu ne kadar ender olur, biliyor musun? Beni son duyup gören kişi Madam Tussaud'du ve ne yazık ki arkadaşlığımdan pek hoşlanmamıştı. Çoğunlukla üzerime kutsal su serpip dua ederdi. Zavallı kadın,

biraz hassastı." Gözlerini devirdi "Biliyorsun: çok fazla kopmuş kafa...[2] " Ayaklarımın dibine tekrar su püskürttü.

"Kes şunu!"

"Özür dilerim! Bu sadece heyecandan. Yağmur borusu olduğum zamanlardan kalma bir alışkanlık."

Onu başımdan defedebileceğime dair çok az umudum vardı, ama en azından bunu denemek istiyordum. Dostça bir yolla. Bu nedenle gözlerimiz aynı hizaya gelene dek ona doğru eğildim. "Mutlaka sevimli bir şeysin ama benimle birlikte kalman mümkün değil! Hayatım zaten yeterince karmaşık ve doğruyu söylemek gerekirse tanıdığım hayaletler bana yetiyor. Yani, lütfen kaybol."

"Ben hayalet değilim," dedi gargoyle incinmiş bir tavırla. "Ben bir iblisim. Ya da bir iblisten geriye ne kalmışsa oyum işte."

"Ne fark eder?" diye umutsuzca bağırdım. "Ne hayaletleri ne de iblisleri görme iznim yok, anlasana! Tekrar kilisene geri dönmen gerek."

"Fark etmezmiş, öyle mi? Pes yani! Hayaletler sadece ölmüş insanların herhangi bir nedenle bu dünyayı terk etmek istemeyen kopyalarıdır. Ama ben yaşarken de bir iblistim. Beni sıradan hayaletlerle aynı kefeye koyamazsın. Ayrıca, orası *benim kilisem* değil. Sadece orada takılmayı seviyorum."

---

2 Londra'da kendi adını taşıyan ünlü balmumu müzesinin kurucusu olan ve Fransız devrimi öncesinde Versailles Sarayı'nda XVI. Louis'in kız kardeşi Élisabeth'e sanat öğretmenliği yapan Marie Tussaud devrimden sonra kral yanlısı olduğu gerekçesiyle tutuklandı ve ihtilalin çalkantılı döneminde giyotinle kesilen ve birçoğu dostlarına ait olan kafaların kalıplarını çıkarmak zorunda bırakıldı, (ç.n.)

Taksi şoförü kocaman açılmış ağzıyla beni izliyordu. Taksinin açık penceresinden herhalde her kelimeyi duyuyor olmalıydı –sadece *benimkileri* tabii.

Alnımı ovuşturdum. "Benim için fark etmez. Yine de benimle kalamazsın."

"Neden korkuyorsun?" Gargoyle canayakın bir tavırla yaklaşıp başını yana eğdi. "Günümüzde, sırf sıradan insanlardan daha fazlasını görüyorlar diye hiç kimseyi yakmıyorlar artık."

"Ama günümüzde hayaletlerle –ah ve iblislerle- konuşanları akıl hastanesine tıkıyorlar," dedim. "Anlamıyorsun, benim..." Durdum. Bunun yararı yoktu. Nazik yolla bu işin içinden çıkamayacaktım. Bu nedenle kaşlarımı çatıp olabildiğince aksi bir sesle konuştum: "Sadece seni görme şanssızlığını yaşıyorum diye seninle arkadaşlık etmek zorunda değilim."

Gargoyle hiç oralı olmamıştı. "Ama ben öyle değilim, seni şanslı..."

"Anlaman için bir daha tekrarlıyorum: Rahatsız ediyorsun! Lütfen, git!" diye tısladım.

"Hayır, gitmiyorum işte! Sonra çok pişman olacaksın. Ayrıca öpücük arkadaşın da geliyor." Dudaklarını büzüp kulaklarımı çınlatan bir öpücük sesi çıkardı.

"Ah, kapa çeneni." Gideon'un uzun adımlarla köşeyi döndüğünü gördüm. "Artık yok ol." Son sözü dudaklarımı kıpırdatmadan, tıpkı bir vantrilog gibi fısıldayarak söylemiştim. Tabii gargoyle bundan bir nebze olsun etkilenmedi.

"Bu tonda konuşma, genç hanım!" dedi alayla. "Sakın unutma: ne ekersen onu biçersin."

Gideon yalnız değildi, ardında soluk soluğa koşturan Bay George'u gördüm, Gideon'un adımlarına ayak uydurmak için koşmuş olmalıydı. Buna karşın beni görür görmez gülümsemeye başladı.

Doğrulup elbisemi düzelttim.

"Gwendolyn, Tanrıya şükür," dedi Bay George mendiliyle alnındaki terleri silerken. "Her şey yolunda mı, kızım?"

"Şişko amma da pufluyor," dedi gargoyle.

"İyiyim, Bay George. Birkaç... şey, sorun yaşadık."

Taksi şoförüne birkaç Pound veren Gideon arabanın üzerinden uyarırcasına bana baktı.

"...zaman açısından," diye mırıldandım ve başını sallayarak park yerinden ayrılan taksi şoförünün ardından baktım.

"Evet, Gideon karmaşa yaşadığınızı anlattı. Sistemde bir delik olması akıl alır gibi değil, bunu esaslıca araştırmalıyız. Yeniden gözden geçirmeliyiz. Ama önemli olan, ikinize de bir şey olmaması." Bay George bana kolunu uzattı. Benden neredeyse bir baş kısa olduğu için görüntümüz biraz komikti. "Gel kızım, yapılacak birkaç daha şey var."

"Aslında olabildiğince çabuk eve gitmek istiyordum," dedim. Gargoyle avazı çıktığı kadar bağırarak söylediği *Friends will be friends* şarkısı eşliğinde bir su borusunun üzerine asılarak oradan çatı oluğu boyunca yürüdü.

"Ah, evet, tabii," dedi Bay George. "Ama bugün geçmişte ancak üç saat geçirdin. Yarın öğleden sonrasına kadar emin olmak için şimdi birkaç saat daha elapse olman gerek. Endişelenme,

zor olmayacak. Ev ödevlerini yapabileceğin bir bodrum katına gideceksin."

"Ama annem beni bekliyor ve endişelenecek!" Ayrıca bugün çarşambaydı, yani evde piliç çevirme ve patates kızartması günüydü. Bir banyo ve yatağın beni bekliyor olması dışında!

Böyle bir durumda bir de ev ödevleriyle başımın etini yemek aslında saygısızlıktı. Birinin bana basitçe bir özür raporu yazması gerekti. *Gwendolyn son dönemde her gün yerine getirmesi gereken zaman yolculuğu görevini üstlendiğinden, gelecekte ev ödevlerinden muaf tutulmalıdır.*

Gargoyle çatıda avaz avaz bağırmaya devam ediyordu ve şarkıdaki yanlışlarını düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum. Çünkü kız arkadaşım Leslie'nin evindeki öğleden sonra karaokeleri ve Singstar[3] sayesinde tüm şarkı sözlerini ezbere biliyordum ve bu şarkıda 'hıyar' diye bir söz olmadığından emindim.

"İki saat yeter," dedi Gideon. Yine hızlı yürümeye başlamıştı, öyle ki Bay George ve ben ona yetişmekte güçlük çekiyorduk. "Sonra eve gidip uyuyabilir."

Yanı başındayken benden üçüncü kişi gibi söz etmesinden nefret ediyordum. "Evet, buna çok sevinir," dedim. "Çünkü gerçekten çok yorgun."

"Anneni arayıp en geç saat onda eve bırakılacağını haber veririz," dedi Bay George.

---

3 Sony Playstation 2'nin tek ya da çift mikrofonla düet yapılabilen karaoke oyunu, (ç.n.)

Saat onda mı? Hoşça kalın piliçler! Benim payımın obur kardeşim tarafından kazara yeneceğine dair bahse girebilirdim.

Gargoyle, "When you're through with life and all hope is lost!"[4] diye şarkı söylemeye devam ederken yarı uçarak, yarı tuğla duvardan aşağı kayarak kaldırımda yanıma indi.

Bay George benden ziyade kendi kendine, "Hâlâ dersin olduğunu söyleyeceğiz," dedi. "1912'ye yaptığın yolculuktan söz etmesen daha iyi, çünkü annen 1956 yılına elapse olduğunu sanıyordu."

Muhafızların ana karargâhına gelmiştik. Zaman yolculukları yüzyıllardır buradan kontrol ediliyordu. Aslında de Villiers ailesi doğrudan Saint Germain Kontu'nun soyundan geliyordu, erkek tarafındaki en ünlü zaman yolcusu. Buna karşın biz Montroselar dişi taraftık ve genellikle de Villiersler tarafından pek adam yerine konduğumuz söylenemezdi.

Kronograf yardımıyla kontrollü zaman yolculuğunu bulan Saint Germain Kontu'ydu ve on iki zaman yolcusunun da kronografa mutlaka kaydedilmesi gerektiğine dair o delice emri de kendisi vermişti.

Bu arada geriye sadece Lucy, Paul, Leydi Tilney ve adını asla aklımda tutamadığım bir teyze daha kalmıştı. Onlardan birkaç milimcik kan almamız gerekiyordu.

Can alıcı soru ise şuydu: On iki zaman yolcusu kaydedildiğinde ve çember kapandığında tam olarak ne olacaktı? Anlaşılan, bunu

4 (İng.) Hayattan elini eteğini çekersen, bütün umutlar tükenir, (ed.n.)

kimse tam olarak bilmiyordu. Konu konta geldiğinde muhafızlar tam bir yaban sıçanı gibi davranıyorlardı. Ama körü körüne bir saygıya itirazı olan yoktu!

Buna karşın Saint Germain Kontu'nu düşündükçe kelimenin tam anlamıyla boğuluyordum, çünkü geçmişteki tek karşılaşmamız oldukça kötü geçmişti.

Bay Georege önümde, giriş merdivenleri puflaya puflaya çıkıyordu. Küçük, yuvarlak bedeni her zamanki gibi avutucu bir şeyler yayıyordu. Ne de olsa bu toplulukta biraz olsun güvendiğim tek kişi oydu. Gideon'un dışında -hayır, buna güvenmek denmezdi.

Loca binası dış görünüş olarak Mabet kilisesinin çevresindeki dar sokaklarda sıralanan evlerden farksızdı. Bu evlerin çoğunda genellikle avukatların ve hukuk fakültesi profesörlerinin büroları yer alıyordu. Ama karargâhın dışarıdan göründüğünden çok daha büyük ve görkemli olduğunu biliyordum, ayrıca yeraltında dev bir mahzenin uzandığını da.

Gideon kapının önünde kısa bir an beni tutup fısıldadı. "Senin çok korktuğunu söyledim, yani eve erken gitmek istiyorsan biraz öyle davran."

"Uzun zamandır öyle yaptığımı sanıyordum," diye mırıldandım.

"Ejder Salonu'nda bekleniyorsunuz," diye soludu Bay George koridorda. "Siz önden gidin, ben Bayan Jenkins'e size yiyecek bir şeyler getirmesini söyleyeyim. Oldukça acıkmış olmalısınız. Başka bir arzunuz var mı?"

Arzumu söyleyemeden Gideon kolumdan tutup çekiştirdi. Beni bir kapıdan başka bir koridora geçirmeden önce Bay George'un

arkasından, "Mümkünse hepsinden biraz!" diye seslendim. Uzun elbiseme takılmamak için çaba sarf ederek yürüdüm.

Gargoyle çabuk adımlarla yanımızdan yürüyordu. "Bence öpücük arkadaşın pek de nazik değilmiş," dedi. "Böyle çekiştirerek ancak bir keçi pazara götürülür."

"Bu kadar acele etme," dedim Gideon'a.

"Bunu ne kadar çabuk arkamızda bırakırsak eve o kadar çabuk gidersin." Sesinde bir koruma mı vardı, yoksa sadece beni başından atmak mı istiyordu?

"Evet, ama... belki ben de orada olmayı istiyorum, bu hiç aklına gelmedi mi? Benim de bir yığın sorum var ve kimsenin bana doğru dürüst yanıt vermemesinden bıktım artık."

Gideon adımlarını yavaşlattı. "Bugün zaten sana hiç kimse yanıt vermeyecektir –bugün sadece Lucy ve Paul'ün nasıl olup da orada olacağımızı bildiklerini öğrenmek isteyecekler. Ne yazık ki sen de hâlâ bizim baş şüphelimizsin."

Şu *bizim* sözü gerçekten kalbimi acıtmıştı.

"Hiçbir şeyden haberi olmayan bir tek ben varım!"

Gideon iç çekti. "Sana daha önce açıklamaya çalıştım. *Şimdilik* büyük olasılıkla hiçbir şey bilmiyorsun... ve masumsun ama gelecekte ne yapacağını kimse bilemez. Unutma, sen de geçmişe yolculuk edip Lucy ve Paul'e ziyaretimizi haber vermiş olabilirsin." Durdu. "Şey -yani ileride bunu yapabilirsin."

Gözlerimi döndürdüm. "Sen de öyle! Ayrıca –bunun neden ikimizden birinin olması gerekiyor? Margret Tilney de geçmişe

bir haber bırakmış olamaz mı? Ya da muhafızlar? Bütün zaman yolcularına zamanlar arası mektup yollayabilirler..."

"Hı?" dedi gargoyle tepemizde uçarken. "Biri bana neden söz ettiğinizi açıklayabilir mi? Hiçbir şey anlamadım."

"Elbette birkaç açıklayıcı olasılık var," dedi Gideon daha da yavaşlayarak. "Ama bana öyle geliyor ki, Lucy ve Paul seni sanki -biraz *etkilediler*." Durdu, kolumu bırakıp ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Orada olmasaydım onlarla konuşabilir, yalan hikâyelerine kanabilir hatta çalınmış kronofrafa kendi isteğinle kanını verebilirdin."

"Hayır, bunu yapmazdım," diye karşı çıktım. "Ama bize ne söylemek istediklerini gerçekten duymak isterdim. Üzerimde hiç de kötü bir izlenim bırakmadılar."

Gideon başını salladı. "Gördün mü, tam da düşündüğüm gibi. Gwendolyn, bu insanların niyeti yüzyıllardan beri korunmuş olan bir sırrı yok etmek. Kendilerine ait olmayan bir şeyi istiyorlar. Bunun için de sadece ikimizin kanına ihtiyaçları var. Bunu elde etmek için hiçbir şeyden çekineceklerini sanmıyorum." Alnındaki kahverengi bir bukleyi geriye iterken elimde olmadan soluğumu tuttum.

Tanrım, çok yakışıklıydı! Bu yeşil gözler, dudaklarının güzel kavisleri, soluk teni –her şeyi tam anlamıyla mükemmeldi. Ayrıca öyle güzel kokuyordu ki, bir an başımı göğsüne dayama fikrine kapıldım. Ama tabii bunu yapmadım.

"Bizim de onların kanını istediğimizi unutuyorsun. Lucy'nin başına bir tabanca dayadın, tersi olmadı," dedim. "Onun silahı yoktu."

Gideon'un kaşları arasında öfkeden oluşan kırışıklıklar belirdi. "Gwendolyn, lütfen bu kadar saf olma. Biz –her nasılsa– pusuya düşürüldük. Lucy ve Paul'ün silahlı güçleri vardı, neredeyse bire karşı dört kişiydiler!"

"İki!" diye bağırdım. "Ben de oradaydım!"

"Leydi Tilney'i de sayacak olursak, beş. Tabancam olmasaydı, şimdi herhalde ölmüştük. En azından kanımızı zor kullanarak alabilirlerdi, çünkü tam olarak bunun için oradaydılar. Sen de onlarla *konuşmak* mı istiyordun?"

Dudaklarımı ısırdım.

"Heey?" dedi gargoyle. "Burada beni düşünen biri var mı? Çünkü hâlâ bir şey anlamadım!"

"Aklının karıştığını biliyorum," dedi Gideon. Sesi şimdi çok daha yumuşak, ama açıkça kendini beğenmiş çıkıyordu. "Son günlerde çok fazla şey yaşadın ve öğrendin. Hiçbir şekilde hazırlıklı değildin. Konunun ne olduğunu nasıl anlayacaktın ki? Eve gidip uyuman gerek. Yani, bırak da şimdi çabucak bu işi bitirelim." Tekrar koluma uzanıp beni ileri itti. "Ben konuşacağım ve sen de hikâyemi doğrulayacaksın, tamam mı?"

"Evet, bunu en az yirmi kez söyledin!" diye öfkeyle karşılık verdim ve ayaklarım, üzerinde *Ladies* yazan bir pirinç levhanın önünde durdu. "Bensiz başlayabilirsiniz, çünkü 1912'den beri tuvalete gitmek istiyorum."

Gideon beni bıraktı. "Yukarıya çıkan yolu kendi başına bulabilecek misin?"

Yön duyguma güvenip güvenemeyeceğimden kesinlikle emin olmasam da, "Elbette," dedim. Bu evde birçok geçit, merdiven, köşe ve kapı vardı.

"Çok iyi! Keçi çobanından kurtuluyoruz," dedi gargoyle. "Şimdi bana burada neler olup bittiğini rahatlıkla anlatabilirsin!"

Gideon ilk köşeyi dönene dek bekledim, sonra tuvaletin kapısını açıp gargoyleye homurdandım: "Hadi, içeri gir!"

"Efendim?" Gargoyle incinmiş gibi baktı. "Tuvalete mi? Yani, bunu nedense biraz…"

"Nasıl bulduğun umurumda bile değil. İblislerle sohbet edilebilecek çok fazla sakin köşe yok ve birilerinin bizi duyma riskini göze alamam! Hadi yürü."

Gargoyle burnunu tutarak isteksizce peşimden tuvalete girdi. Burası sadece çok hafif temizlik maddesi ve limon kokuyordu. Kabine kısa bir bakış attım. Hiç kimse yoktu. "Tamam. Şimdi beni iyi dinle: Senden o kadar çabuk kurtulamayacağımı biliyorum, ama yanımda kalmak istiyorsan birkaç kurala uyman gerekecek, anlaşıldı mı?"

"Burun karıştırmak yok, kötü kelimeler kullanmak yok, köpekleri korkutmak yok…" diye papağan gibi tekrarladı gargoyle.

"Ne? Hayır, istediğim şey; özel yaşamıma saygı duyman. Geceleri ve banyoda yalnız kalmak isterim, tabii biri beni öpmek istediğinde de," –bu noktada yutkunmam gerekti– "seyirci olsun istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Pıst," yaptı gargoyle. "Bunları beni *tuvalete* kapatan biri mi söylüyor!" diyerek ekledi:

"Duş yaparken yanında olmak mı, asla– ıyyk, Tanrı korusun– ve öpüşürken bakmak istemem," dedi gargoyle vurgulayarak "Bu konuda gerçekten korkman gerekmez. Aslında insanları uyurken seyretmeyi de sıkıcı bulurum. O horultular ve ağızdan akan salyalar, diğer şeylerden söz etmek bile istemiyorum..."

"Ayrıca okuldayken ya da biriyle konuşurken araya girip gevezelik etmeyeceksin –ve lütfen: eğer şarkı söylemen gerekiyorsa, o zaman bunu ben yokken yap!"

"Ayrıca çok güzel trompet sesi çıkarırım," dedi gargoyle. "Ya da posta arabası borusu. Bir köpeğin var mı?"

"Hayır!" Derin soluk aldım. Bu yumurcakla baş edebilmek için çok sağlam sinirlere ihtiyacım olacaktı.

"Bir tane edinebilir misin? Bir kedi de olabilir, ama onlar çok kibirli oluyorlar ve kavgaya gelmiyorlar. Bazı kuşlar beni görebiliyor. Bir kuşun var mı?"

"Büyükannem ev hayvanlarına dayanamaz," dedim ve bunun herhalde görünmez ev hayvanları için de geçerli oldacağını eklemekten vazgeçtim. "Tamam, şimdi bir kez daha baştan başlayalım: Adım Gwendolyn Shepherd. Tanıştığımıza sevindim."

"Xemerius," dedi gargoyle yüzünü buruşturarak. "Memnun oldum." Lavaboya tırmanarak gözlerimin içine baktı. "Gerçekten! Çok memnun oldum. Bana bir kedi satın alacak mısın?"

"Hayır. Şimdi çık buradan, çünkü tuvalete girmem gerek!"

"Ah." Xemerius kapıyı açmadan aceleyle sendeleyerek içinden geçti. Dışarıdan yine *Friends will be friends* şarkısını söylediğini duydum.

Tuvalette gerektiğinden de fazla kaldım, ellerimi özenle yıkadım ve aklımı biraz toparlamak umuduyla yüzüme soğuk su çarptım. Ama böyle yaparak aklımın içindeki dönme dolabı durdurabilmiş değildim. Saçlarım aynada içine kargalar yuva yapmış gibi görünüyordu, onları parmaklarımla tarayıp tekrar düzleştirirken kendimi canlandırmaya çalıştım. Tıpkı arkadaşım Leslie'nin burada olsa yapacağı gibi.

"Sadece bir iki saat daha, sonra başaracaksın, Gwendolyn. Hey, yorgun, berbat ve aç olsan da hiç fena görünmüyorsun."

Aynadaki yansımam kocaman, koyu gölgeli gözlerle suçlar gibi bana baktı.

"Tamam, bu yalandı," diye itiraf ettim. "Korkunç görünüyorsun. Ama daha kötü göründüğün zamanlar da oldu. Örneğin; suçiçeği çıkardığın zaman. O halde, başını dik tut! Başaracaksın."

Xemerius dışarıdaki geçitte yarasa gibi bir avizeye asılmıştı. "Burası biraz tüyler ürpertici," diye fikrini belirtti. "Biraz önce bir tapınak şövalyesi geçti, onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Tanrıya şükür, hayır. Gel, şuradan gideceğiz."

"Bana şu zaman yolculuğunu açıklar mısın?"

"Bunu ben bile anlamıyorum."

"Bana kedi satın alacak mısın?"

"Hayır."

"Ama onlardan nerede bulabileceğimizi biliyorum. Ah, hey, şövalye zırhında bir *insan* var."

Şövalye zırhına kaçamak bir bakış attım. Gerçekten de kapalı miğferin ardında bir çift göz parlıyormuş gibi geldi. Bu, dün

muzip bir şekilde omzuna vurduğum aynı şövalye zırhıydı, tabii onun sadece dekorasyonun bir parçası olduğunu sanıyordum.

Dün, sanki yıllar öncesine ait gibiydi.

Ejder salononun önünde sekreter Bayan Jenkins'le karşılaştım. Elinde bir tepsi taşıyordu ve kapıyı ona açabildiğim için minnettardı.

"Önce sadece çay ve bisküvi, canım," dedi özür diler gibi bir tavırla gülümseyerek. "Bayan Mallory çoktan evine gitti, mutfağa gidip siz aç çocuklara neler bulabileceğime bakayım."

Uslu uslu başımı salladım, ama biraz zorladığımda midemin, "Çin lokantasından bir şeyler sipariş et," diye guruldadığını duyacağımdan emindim.

Salonda bizi bekliyorlardı: Kehribar rengi gözleri ve yeleye benzer gri saçlarıyla bana hep bir kurdu hatırlatan Gideon'un amcası Falk, sürekli giydiği siyah takım elbisesi içinde asık yüzüyle sertçe bakan Dr. White'ın yanı sıra –beni çok şaşırtan- İngilizce ve tarih öğretmenim Bay Whitman, ki ona sincap diyorduk. O anda kendimi iki kat huzursuz hissettim ve elbisemin açık mavi kurdelasını çekiştirdim. Bay Whitman daha bu sabah kız arkadaşım Leslie'yle beni dersi asarken yakalamış ve bizi azarlamıştı. Ayrıca Leslie'nin araştırmalarının notlarını aldığı deftere de el koymuştu. Onun muhafızların iç çemberine dâhil olduğu, şimdiye dek sadece tahmin ettiğimiz bir durumdu, ama artık açıkça doğrulanmıştı.

"Demek buradasın, Gwendolyn," dedi Falk de Villiers dostça bir tavırla ama gülümsemeden. Tıraş olmamış gibiydi ya da belki de sabah tıraş olup akşama dek üç günlük sakalı varmış gibi görünen erkeklerdendi. Büyük olasılıkla ağzının çevresindeki koyu gölgenin nedeni buydu, yine de açıkça heyecanlı görünüyordu ve dünden ya da bu öğlenden çok daha ciddi duruyordu. Sinirli bir Alfa kurdu.

Bay Whitman bana göz kırparken Dr. White ağzında, "Kadınlar" ve "dakik olmak"a benzer bir şeyler geveleyerek homurdandı.

Dr. White'ın yanında her zamanki gibi küçük hayalet çocuk Robert duruyordu, bir tek o beni gördüğüne sevinmiş gibiydi, çünkü bana ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. Robert, Bay White'ın yedi yaşında bir yüzme havuzunda boğulan ve o günden beri onu bir hayalet olarak adım adım izleyen oğluydu. Tabii onu benden başka hiç kimse göremiyordu ve Bay White sürekli onun yanında olduğundan, neden hâlâ burada olduğunu öğrenmek için Robert'le şimdiye dek doğru dürüst konuşamamıştım.

Gideon kollarını kavuşturarak süslü oymalarla bezenmiş duvarlardan birine yaslanmıştı. Bakışları kısa bir an üzerimde dolaştı, sonra Bayan Jenkins'in bisküvilerine takıldı. Onun da midesinin benimki kadar yüksek sesle guruldadığını umdum.

Xemerius benden önce salona girmişti ve takdirle çevresine bakınıyordu. "Aman Tanrım," dedi. "Bu kulübe hiç de fena değilmiş." Çevreyi bir kez dolaşıp benim de bakmaya doyamadığım süslü oymaları hayranlıkla seyretti. Özellikle kanepenin üzerindeki yüzen denizkızı oymasına bayılıyordum. Her pul, ayrıntılarıyla işlenmişti, yüzgeçleri mavi ve turkuaz renklerde parlıyordu. Ejder Salonu adını yüksek tavandaki avizelerin arasına dolanan ve sanki her an kanatlarını açıp oradan uçacakmış gibi görünen dev ejderhadan almıştı.

Küçük hayalet çocuk, Xemerius'u görünce gözlerini şaşkınlıkla açtı ve Bay White'ın bacakları arasında kayboldu.

Ona, (bunun doğru olmasını umarak) "Bir şey yapmaz, sadece oynamak istiyor," demeyi çok isterdim, ama içeride onları ne gören ne de duyan bir yığın insan varken bir hayaletle bir iblis hakkında konuşmak pek uygun olmayacaktı.

"Mutfakta bir şeyler bulabilir miyim, gidip bakayım," dedi Bayan Jenkins.

"Çoktan paydos etmiş olmanız gerekiyordu, Bayan Jenkins," dedi Falk de Villiers. "Son zamanlarda çok fazla mesai yapıyorsunuz."

"Evet, eve gidin," dedi Dr. White sertçe. "Burada kimse açlıktan ölmez."

Ölür, ben! Gideon'un da benimle aynı şeyi düşündüğünden emindim. Bakışlarımız karşılaşınca bana gülümsedi.

"Ama bisküvi çocuklar için uygun bir akşam yemeği değil," dedi Bayan Jenkins, aslında bunu kısık sesle söylemişti. Elbette Gideon ve ben artık küçük çocuk değildik ama yine de orta halli bir yemek de hakkımızdı. Bayan Jenkins'in bu odada benimle aynı fikri paylaşan tek kişi olması üzücüydü, çünkü fazla söz hakkı yoktu. Kapıda, hâlâ soluk soluğa olan ve ayrıca deri kaplı iki büyük cilt taşıyan Bay George'la çarpıştı.

"Ah, Bayan Jenkins," dedi. "Çay için çok teşekkürler. Lütfen artık paydos edin ve büroyu kilitleyin."

Bayan Jenkins ona kaşlarını çatarak baktı ama nazikçe karşılık verdi: "Yarın sabah görüşürüz."

Bay George kapıyı yüksek sesli bir soluk verişle ardından kapadı ve ciltleri masanın üzerine koydu. "İşte geldim. Artık başlayabiliriz. İç çemberin dört üyesiyle yeterli sayı oluşturmuyoruz ama yarın neredeyse tam sayıda olacağız. Sinclair ve Hawkins beklendiği gibi işlerinden ayrılamıyorlar, ikisi de oy haklarını bana devrettiler. Bugün sadece kabataslak üzerinden geçeceğiz."

"En iyisi oturalım." Falk ejder oymanın tam altında duran masanın çevresindeki sandalyeleri gösterdi, herkes kendi yerine oturdu.

Gideon frağını sandalyenin arkasına asarak çaprazıma oturdu ve gömleğinin kollarını yukarı sıvadı. "Tekrar söylüyorum: Bu konuşmada Gwendolyn'in bulunmasına gerek yok. Çok yorgun ve çok korktu. Elapse olması gerek ve sonra birisi onu eve götürmeli."

Lütfen önce biri ekstra peynirli pizza söylesin.

"Sorun değil, Gwendolyn'e sadece izlenimlerini anlatma fırsatı verilecek," dedi Bay George. "Sonra onu bizzat aşağı, kronografa götüreceğim."

"Bana pek de korkmuş gibi gelmedi," diye mırıldandı kara Dr. White. Küçük hayalet Robert onun sandalyesinin ardında durmuş, kanapenin üzerinde zıplayan Xemerius'a merakla bakıyordu.

"Bu *şey* de ne?" diye sordu.

Tabii hiçbir şey söylemedim.

"Ben şey değilim. Ben Gwendolyn'in iyi bir dostuyum," diye benim yerime yanıtladı Xemerius. "Hatta en iyi dostu. Bana bir köpek satın alacak."

Kanepeye doğru öfkeli bir bakış attım.

"İmkânsız olan gerçekleşti," dedi Falk. "Gideon ve Gwendolyn Leydi Tilney'i ziyarete gittiklerinde orada zaten bekleniyorlardı. Burada bulunan herkes ziyaretlerinin tarih ve saatini tamamen rastgele seçtiğimize tanıklık edebilir. Ama yine de Lucy ve Paul onları bekliyordu. Bunun tesadüf olması imkânsız."

"Yani, biri bu buluşmadan onları haberdar etmiş olmalı," dedi ciltlerden birinin sayfalarını çeviren Bay George. "Asıl soru, bunun kim olduğu?"

"Daha çok ne zaman haber verdiği," dedi Dr. White bana bakarak.

"Ve hangi amaçla," dedim.

Gideon hemen kaşlarını çattı. "Amaç ortada. Çaldıkları kronografa kaydetmek üzere bizim kanımıza ihtiyaçları var. Bu nedenle yanlarında yardımcı güçler de getirmişler."

"Günlüklerde ziyaretinizle ilgili hiçbir şey belirtilmemiş," dedi Bay George. "Bu arada en az üç muhafızla ilişkiniz oldu, girişlerde nöbet tutanları saymıyorum. Onların adını hatırlıyor musunuz?"

"İlk sekreter bizi kendisi karşıladı." Gideon alnındaki bukleyi geriye itti. "Burghes ya da buna benzer bir şey. Leydi Tilney'in sabah erkenden elapse olduğunu, Jonathan ve Timothy de Villiers'in de akşamın erken saatlerinde elapse olmak üzere beklendiklerini söyledi. Winsley adında bir adam da bizi bir faytonla Belgravia'ya getirdi. Kapıda beklemesi gerekiyordu, ama evden çıktığımızda fayton yok olmuştu. Yaya olarak kaçmak zorunda kaldık ve gizlendiğimiz bir köşede zaman sıçramasını bekledik."

Saklandığımız yerdeki durumumuzu hatırlayınca kızardım. Çabucak bir bisküviye el atarak saçlarımı yüzüme düşürdüm.

"Bugünün raporu Frank Mine adında, iç çemberdeki bir muhafız tarafından kaleme alınmış. Sadece birkaç satırdan oluşuyor, biraz havadan söz etmiş, sonra şehirdeki kadınların seçme hakkıyla ilgili protesto yürüyüşünden ve Leydi Tilney'in elapse olmak için tam zamanında ortaya çıkışından. Özel bir olay yok. De Villiers ikizlerinden söz edilmemiş ama o yıllarda ikisi de yine iç çemberin üyesiydiler." Bay George iç geçirerek cildin kapağını kapadı. "Çok tuhaf. Her şey bir dizi komployu işaret ediyor."

"Asıl soru da ortada kalıyor: Lucy ve Paul nasıl olup da ikinizin o gün, o saatte Leydi Tilney'in yanında olacağını öğrendi?" dedi Bay Whitman.

"Pöh," dedi Xemerius kanepeden. "Biraz fazla isim var –çok kafa karıştırıcı."

"Her şey ortada," dedi Dr. White bakışlarını yine bana dikerken.

Herkes düşünceli ve kasvetli bir tavırla önüne baktı, ben de öyle. Hiçbir şey yapmamıştım ama anlaşılan buradaki herkes gelecekte bir zamanda Leydi Tilney'i ne zaman ziyaret edeceğimizi Lucy ve Paul'e açıklama ihtiyacını hissedeceğimi varsayıyordu –artık her nedense. Bütün bunlar aklımı karıştırıyordu ve bu konuda düşündükçe her şey bana daha mantıksız görünüyordu. Birden kendimi çok yalnız hissettim.

"Sizler nasıl birer *kaçıksınız böyle?*" dedi Xemerius ve kanepeden fırlayarak dev avizelerden birine asıldı. "Zaman yolculuğu –ne? Bizim gibiler çok şey yaşayıp görmüştür, ama bu benim için bile çok yeni."

"Bir şeyi anlamıyorum," dedim. "Neden bu raporda ziyaretimizle ilgili bir şeyler bulmayı beklediniz, Bay George? Yani, eğer orada bir şey yazsaydı, daha önce çoktan görür, o gün bizim oraya gideceğimizi ve orada neler yaşayacağımızı önceden bilirdiniz. Ya da şu Ashton Kutcher'in filmindeki gibi değil mi? İçimizden biri geçmişten döndüğü her seferinde tüm geçmişi de değiştirmiyor mu?"

"Bu ilginç ve çok felsefi bir soru," dedi Bay Whitman sanki onun dersindeymişiz gibi. "Gerçi sözünü ettiğin o filmi bilmiyorum, ama mantık yasalarına göre gerçekten de geçmişteki en küçük bir değişiklik bile geleceği fazlasıyla değiştirebilir. Bu konuda Ray Bradbury'nin kısa bir öyküsü var ve..."

"Belki felsefe tartışmalarını başka bir zamana ertelesek iyi olur," diye onun sözünü kesti Falk. "Şimdi Leydi Tilney'in evindeki tuzakla ilgili ayrıntıları ve oradan kaçmayı nasıl başardığınızı duymak istiyorum."

Gideon'dan yana baktım. Olayın tabancasız versiyonunu sahneye koyabilirdi. Kendime bir bisküvi daha aldım.

"Şansımız vardı," dedi Gideon ve tıpkı daha önceki gibi sakin bir sesle konuştu. "Bir şeylerin ters gittiğini hemen fark ettim. Leydi Tilney bizi gördüğüne hiç de şaşırmış görünmüyordu. Masa hazırlanmıştı ve Paul'le Lucy ortaya çıkıp uşak kapıda dikilince Gwendolyn'le ikimiz yan odadan geçerek hizmetkârların kullandığı merdivenlerinden kaçtık. Fayton kaybolmuştu, bu nedenle koştuk." Yalan söylerken pek zorlanmıyormuş gibiydi. Kendisini ele verebilecek bir kızarma yoktu, kirpikleri titremiyordu, gergin bir şekilde tavana bakmıyordu, sesinde en küçük bir tereddüt

bile yoktu. Yine de bana göre hikâyesine inandırıcılık katacak belli bir şey eksikti.

"İlginç," dedi Dr. White. "Eğer tuzak doğru planlanmış olsaydı, silahlanmış olurlardı ve sizi ellerinden kaçırmazlardı."

"Başım dönmeye başlıyor," dedi Xemerius kanepeden. "Şu biçimsiz fiil çekimlerinden, geleceği ve geçmişi dilek kipiyle karıştırmaktan nefret ediyorum."

Beklentiyle Gideon'a baktım. Tabancasız versiyonunda ısrar edecekse başka şeyler de düşünmeliydi.

"Onları gafil avladık," dedi Gideon.

"Hım," dedi Falk. Diğerlerinin yüz ifadesi de pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Şaşmamak gerekti! Gideon işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı! İnsan yalan söyleyecekse, o zaman hiç kimsenin ilgilenmeyeceği akıl karıştırıcı ayrıntılardan söz etmek gerekiyordu.

"Gerçekten çok hızlıydık," dedim aceleyle. "Hizmetkârların merdiveni herhalde yeni cilalanmış olmalıydı, neredeyse kayıyordum, aslında merdivenlerden inmek yerine kaydım. Parmaklıklara tutunmasaydım şimdi kırık bir boyunla 1912'de yatıyor olacaktım. Bu arada, zaman sıçramasında ölünce ne oluyor? Ölü beden kendiliğinde tekrar geri sıçrayabiliyor mu? Neyse, yine de şansımız varmış ki, aşağıdaki kapı açıktı, çünkü tam o sırada hizmetçi kız bir alışveriş sepetiyle içeri giriyordu. Şişman, sarışın bir kız. Önce Gideon'un onu da devireceğini sandım, sepette yumurtalar vardı, bu korkunç bir rezalet olurdu. Ama onun yanından geçtik ve sokakta olabildiğince hızlı koşmaya başladık. Ayak parmaklarım su topladı."

Gideon sandalyesine geri yaslanarak kollarını kavuşturmuştu. Bakışlarını tam yorumlayamıyordum, ama pek de minnettar ya da hoşnut baktıkları söylenemezdi.

"Bir dahaki sefere spor ayakkabı giyeceğim," dedim sessizliği bozarak. Sonra bir bisküvi daha aldım. Anlaşılan, benden başka yiyen yoktu.

"Bir teorim var," dedi Bay Whitman yavaşça. Bir yandan da sağ elindeki mühür yüzüğüyle oynuyordu. "Üzerinde düşündükçe doğru olduğundan daha da fazla emin oluyorum. Eğer..."

"Sürekli aynı şeyi söyleyip durduğum için kendimi sıkıcı bulmaya başladım. Ama *onun* bu konuşmada olması gerekmiyordu," dedi Gideon.

Kalbime batan şeyin daha da kötüleştiğini hissettim. Şimdi sadece kırılmamıştım –artık öfkelenmiştim de.

"Haklı," diye doğruladı Dr. White. "Onun tartışmalarımızda yer alması tamamen düşüncesizlik."

"Ama Gwendolyn'in hatırladıkları da bizim için önemli," dedi Bay George. "Giysi, kelime ve görünüşte en küçük bir hatırlama bizi Lucy ve Paul'ün saklandıkları zamana götürebilecek ipucu verebilir."

"Bütün hepsini yarın ya da öbür gün de bilecek," dedi Falk de Villiers. "Sanırım şimdi elapse olması için onunla aşağı insen iyi olacak, Thomas."

Bay George kollarını şiş göbeğinin üzerinde kavuşturup sustu.

"Gwendolyn'i... kronografa *ben* götüreceğim ve zaman yolculuğunu ben kontrol edeceğim," dedi Bay Whitman sandalyesini arkaya iterek.

"İyi." Falk başını salladı. "İki saat yeter de artar bile. Üyelerden biri geri sıçramasını bekleyebilir, sana burada ihtiyacımız var."

Soru sorar gibi Bay George'a baktım. Teslim olmuşçasına omuzlarını silkti.

"Gel, Gwendolyn." Bay Whitman çoktan ayağa fırlamıştı. "Bunu ne kadar çabuk ardında bırakırsan, yatağa o kadar erken gidebilirsin, o zaman yarın okulda tekrar bizimle birlikte olursun. Ayrıca Shakespeare kompozisyonunu çok merak ediyorum."

Tanrım. Bu adam sinirlerimi bozuyor! Şimdi Shakespeare kompozisyonu gerçekten de söylenecek son şeydi!

Bir an karşı çıkıp çıkmamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Aslında bu budalaca tartışmayı daha fazla izlemek istemiyordum. Eve gidip Gideon dâhil bütün bu zaman yolculuğu ıvır zıvırını unutmak istiyordum. Aptal salonlarında yorgunluktan devrilene dek sırlarını tartışabilirlerdi. Bunu özellikle Gideon için diliyordum. Ardından da esaslı bir kâbus!

Xemerius haklıydı: Bunların hepsi kaçıktı.

Aptalca olan, yine de Gideon'a bakmak zorunda olmam ve *Eğer şimdi bana sadece bir kez gülümserse onu affedeceğim,* türünden delice bir düşünceye kapılmamdı.

Tabii bunu yapmadı. Bunun yerine, aklından ne geçtiğini tahmin etmemin imkânsız olduğu ifadesiz bir bakışla bana baktı. Bir an için öpüştüğümüz düşüncesi çok çok uzaklarda kalmıştı ve nedense ansızın sınıfımızın aşk kâhini Cynthia Dale'in söyle-

diği aptalca mısralar aklıma geliverdi: "Yeşil gözler hoştur, ama içleri boştur..."

"İyi geceler," dedim.

Hepsi, "İyi geceler," diye mırıldandı. Yani Gideon'un dışında. O ise şöyle seslendi: "Gözlerini bağlamayı unutmayın, Bay Whitman."

Bay George öfkeyle burnundan soludu. Bay Whitman kapıyı açıp beni koridora doğru iterken Bay George'un söylendiğini duydum: "İşte tam da bu dışlayıcı davranışlar olması beklenen olayların gerçekleşmesine zemin hazırlayacak, bu hiç aklınıza geldi mi?" Birinin buna yanıt verip vermediğini duyamadım. Ağır kapı kapandı ve tüm sesleri kesildi.

Xemerius kuyruğunun ucuyla başını kaşıdı. "Burası şimdiye dek gördüğüm en berbat örgüt!"

"Sakın üstüne alınma, Gwendolyn," dedi Bay Whitman. Ceketindeki siyah şalı çekip burnumun ucuna tuttu. "Sen oyunda yenisin. Denklemdeki büyük bilinmeyen."

Buna ne diyebilirdim ki? Bütün bunlar benim için yeniydi! Üç gün öncesine dek muhafızların varlığından haberim yoktu. Üç gün önce yaşamım tamamen normaldi. En azından genellikle yani. "Bay Whitman, gözlerimi bağlamadan önce... Madam Rossini'nin atölyesinden geçip eşyalarımı alabilir miyiz? Çünkü okul üniformamı burada bıraktım ve yarın giymek için bir şeye ihtiyacım var. Ayrıca okul çantam da orada."

"Elbette." Bay Whitman yürürken şalı havada döndürüp duruyordu. "Rahatlıkla giyinebilirsin, zaman yolculuğunda hiç kimseye rastlamayacaksın. Seni hangi yıla yollayalım?"

"Bir bodrum odasında kapalı olacaksam, fark etmez," dedim.

"Eh, kolaylıkla... bodrum odasına inebileceğin bir yıl olmalı. 1945'ten sonrasında bir sorun olmasa gerek –ondan önce bodrumlar hep sığınak olarak kullanılmıştı. 1974'e ne dersin? Bu, benim doğduğum yıl, iyi bir yıldır." Güldü. "Ya da 30 Temmuz 1966'ya ne dersin? O zaman İngiltere Dünya Kupası finalini Almanya'ya karşı oynamıştı. Ama futbol seni ilgilendirmiyor, değil mi?"

"Özellikle yerin yirmi metre altındaki penceresiz bir bodrum deliğinde otururken," dedim yorgun yorgun.

"Bu sadece seni korumak için." Bay Whitman iç geçirdi.

Yanımda kanat çırpan Xemerius, "Bir saniye, bir saniye," dedi. "Yine bir şeyleri tam olarak anlamadım. Yani şimdi bir zaman makinesine binip geçmişe mi yolculuk edeceksin?"

"Evet, doğru," dedim. "O halde 1948 yılını alalım," dedi Bay Whitman sevinçle. "Londra'daki yaz olimpiyatları."

Önden gittiği için gözlerimi devirdiğimi göremezdi.

"Zaman yolculuğu! Cık cık. Kendime süper bir arkadaş bulmuşum!" dedi Xemerius. Sesinde ilk kez saygıya benzer bir şey hissettim.

Kronografın durduğu oda yerin altındaydı ve beni buraya şimdiye dek hep gözüm kapalı getirip götürmüş olsalar da, nerede bulunduğunu bildiğimi sanıyordum. Yine odayı hem 1912'de hem de 1782'de şans eseri gözlerim açık olarak terk edebildiğim için böyle hissediyor olabilirdim. Bay Whitman beni Madam Rossini'nin dikiş odasından geçide ve oradan da merdivenlere götürürken yol bana epey tanıdık gelmişti, sadece son bölümde

Bay Whitman'ın beni şaşırtmak için ekstradan bir tur daha attığını hissettim.

"Bu çok heyecanlı," dedi Xemerius. "O halde neden şu zaman makinesini en karanlık odaya koymuşlar?"

Bay Whitman'ın biriyle konuştuğunu duydum, sonra ağır bir kapı açılıp kapandı. Bay Whitman gözümdeki şalı çekip aldı.

Işıkta gözlerimi kırpıştırdım. Bay Whitman'ın yanında siyah takım elbise giymiş, kızıl saçlı genç bir adam duruyordu. Biraz gergin gibiydi ve heyecandan terliyordu. Xemerius'u görmek için etrafa bakındım. Eğlence olsun diye başını kapının içine sokmuştu. Bedeninin yarısı odanın içindeydi.

"Bunlar şimdiye dek gördüğüm en kalın duvarlar," dedi tekrar ortaya çıktığında. "Öyle kalınlar ki, içine bir fil gömülebilir, hem de enine, ne demek istediğimi anlıyorsun herhalde."

"Gwendolyn, bu Bay Marley, birinci dereceden üye," dedi Bay Whitman. "Geri döndüğünde burada seni bekliyor olacak ve yukarıya çıkarken sana eşlik edecek. Bay Marley, bu Gwendolyn Shepherd, Yakut."

"Onur duydum, Hanımefendi." Kızıl saçlı hafifçe öne eğildi.

Utangaç bir tavırla ona gülümsedim. "Ee, şey, ben de sevindim."

Bay Whitman her iki ziyaretimde de gözümden kaçmış olan ekranı ışıklı, son derece modern bir kasayı açtı. Üzerinde Ortaçağ'daki masalları andıran sahnelerin işli olduğu bir örtünün ardında gizliydi. Miğferlerinde sorguçları olan atlı şövalyelerle peçeli ve sivri şapkalı kızlar bir ejderi öldürmüş olan yarı çıplak bir gence şaşkınlıkla bakıyorlardı. Bay Whitman sırayla birtakım sayılar girerken Bay Marley gözlerini sessizce yere dikti, ama

Bay Whitman geniş sırtıyla ekranı gözlerimizden gizlediği için zaten bir şey görünmüyordu. Kasanın kapısı hafifçe açıldı ve Bay Whitman kırmızı kadifeye sarılı kronografı dışarı çıkarıp masanın üzerüne koydu.

Bay Marley şaşırarak soluğunu tuttu.

"Bay Marley kronografın nasıl kullanıldığını bu gün ilk kez görecek," dedi Bay Whitman bana göz kırparak. Çenesiyle masanın üzerinde duran el fenerini işaret etti. "Şunu al, sadece elektrikle ilgili bir sorun çıkarsa, karanlıkta korkmaman için."

"Teşekkür ederim." Acaba bir böcek ilacı istesem mi, diye düşündüm, böyle eski bir bodrum mutlaka örümceklerle dolu olmalıydı –ve farelerle? Beni oraya tek başıma yollamak haksızlıktı. "Yanıma bir sopa da alabilir miyim?"

"Sopa mı? Gwendolyn, hiç kimseyle karşılaşmayacaksın."

"Ama belki orada fareler vardır..."

"Tam tersi, fareler senden korkar, inan bana." Bay Whitman kronografı kadife örtüsünden çıkardı. "Etkileyici, değil mi Bay Marley?"

"Evet, efendim, çok etkileyici, efendim." Bay Marley alete saygıyla bakıyordu.

"Dalkavuk!" dedi Xemerius. "Kızıl saçlılar hep dalkavuk olurlar, sence de öyle değil mi?"

"Onu daha büyük hayal etmiştim," dedim. "Zaman makinesinin bir şömine saatine bu kadar benzeyeceği hiç aklıma gelmemişti."

Xemerius dişlerinin arasından bir ıslık çaldı. "Şu kocaman taşlara bakın –bunlar gerçekse ben de bu şeyi kasada saklardım

doğrusu." İtiraf etmek gerekirse kronografın resim ve yazılarla dolu yüzeyinin araları gerçekten de etkileyici büyüklükte, taç gibi taşlarla süslenmişti.

"Gwendolyn 1948 yılını seçti," dedi Bay Whitman kapağı açıp minicik bir dişliyi dışarı çıkarırken. "O dönemde Londra'da ne olmuştu, Bay Marley, biliyor musunuz?"

"Yaz olimpiyatları, efendim," dedi Bay Marley.

"Hırslı," dedi Xemerius. "Kızıl saçlılar hep hırslı olurlar."

"Çok iyi." Bay Whitman doğruldu. "Gwendolyn 12 Ağustos öğlen on ikiye inecek ve orada tam yüz yirmi dakika geçirecek. Hazır mısın, Gwendolyn?"

Yutkundum. "Daha önce bilmek istediğim... orada hiç kimseyle karşılaşmayacağımdan emin misiniz?" Fareler ve örümcekler dışında. "Bay George hiç kimsenin zarar vermemesi için bana yüzüğünü vermişti..."

"Son kez her dönemde sık sık kullanılmış olan belge odasında sıçrama yaptın. Ama bu oda boş duruyor. Uslu durup odayı terk etmezsen -zaten kilitli olacak- eminim ki hiç kimseyle karşılaşmazsın. Savaştan sonraki yıllarda yer altı mahzeninin bu bölümüne çok ender girilmişti, insanlar genellikle Londra'nın her yerinde toprak üstündeki inşaatlarla meşgullerdi." Bay Whitman iç geçirdi. "Heyecanlı bir dönemdi..."

"Ama biri tesadüfen tam o zamanda odaya girer ve beni görürse? En azından günün parolasını bilsem."

Bay Whitman hafif öfkeli bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "İçeri hiç kimse girmeyecek, Gwendolyn. Bir kez daha: Kilitli bir odaya ineceksin, orada yüz yirmi dakika bekleyeceksin ve 1948 yılındaki

herhangi birinin haberi olmaksızın geri sıçrayacaksın. Tersi olsa, günlüklerde ziyaretinle ilgili bir şey yazardı. Ayrıca şimdi bugünün parolasının ne olduğuna bakacak zamanımız yok."

"Katılmak her şeydir," dedi Bay Marley utanarak.

"Efendim?"

"Olimpiyatlar sırasında parola böyleydi: Katılmak her şeydir." Bay Marley çekingen bir tavırla yere baktı. "Buna dikkat etmiştim, çünkü hep Latince olurlardı."

Xemerius gözlerini devirdi. Sanki neredeyse Bay Whitman da aynısını yapacaktı. "Ah, pekâlâ Gwendolyn, herhalde duydun. İhtiyacın olacağından değil ama böyle kendini daha iyi hissedeceksen... Şimdi lütfen gelir misin?"

Kronografın önünde durup Bay Whitman'a elimi uzattım. Xemerius kanat çırparak yanımda durdu.

"Peki, şimdi?" diye heyecanla sordu.

Şimdi en sevimsiz an gelmişti. Bay Whitman kronografta bir kapak açtı ve parmağımı deliğe soktu.

"Sanırım, sana sıkıca tutunacağım," dedi Xemerius ve bir maymun gibi arkadan boynuma dolandı. Bunu hissetmemem gerekirdi, ama gerçekten de sanki biri üzerime ıslak bir şal koymuştu.

Bay Marley'in gözleri heyecandan kocaman açıldı.

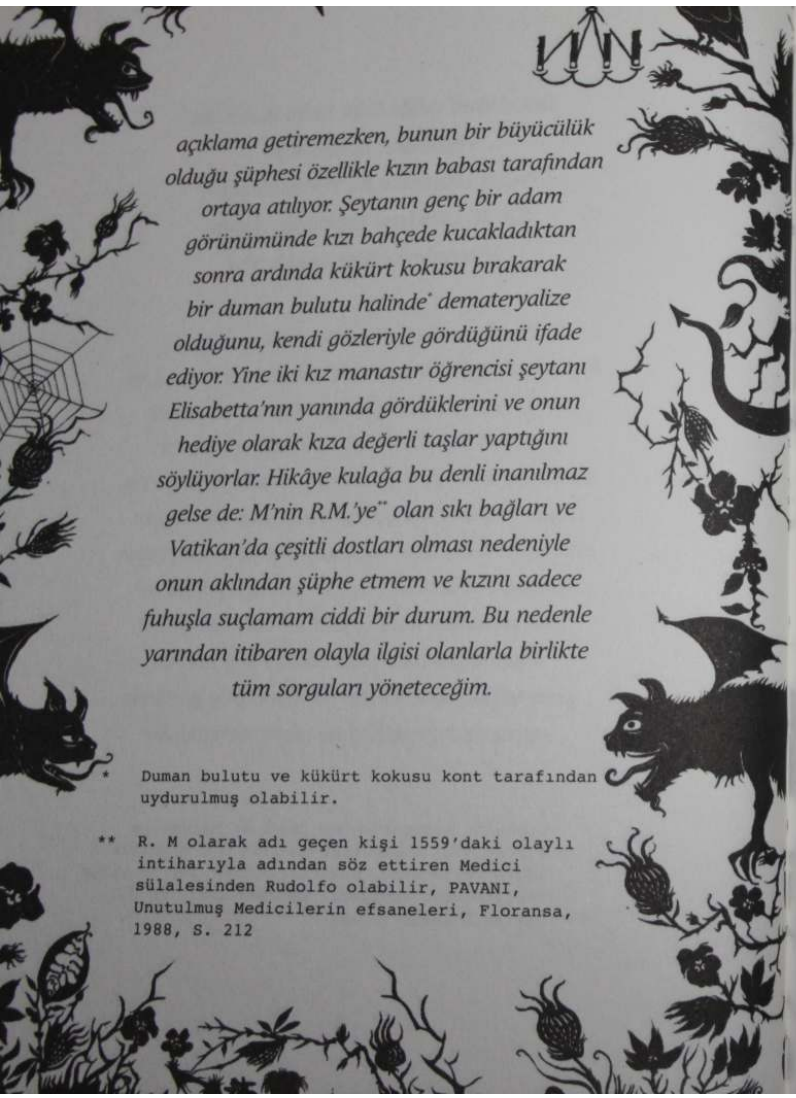
Ona, "Parola için teşekkürler," derken yüzüm acıyla buruştu, çünkü sivri bir iğne parmağımı delmişti. Oda kırmızı ışıkla doldu. El fenerini sıkıca kavradım, renkler ve insanlar gözlerimin önünde buğulandı ve bedenim sarsıldı.

Dominiken rahibi Gian Petro Baribi'nin
engizisyon notlarından
Padua Üniversite Kütüphanesi arşivi
(Dr. M. Giordano tarafından deşifre
ve tercüme edilip hazırlandı.)

· 23 Haziran 1542, Floransa. Ruhban Meclisi Başkanı tarafından son derece tedbir ve hassasiyet gerektiren ve tuhaflığın ağır bastığı bir olayla görevlendirildim. M'nin on yıldır manastır duvarları ardında münzevi bir şekilde yaşayan en küçük kızının içinde, tohumu şeytan tarafından atılmış bir Succubus** taşıdığı söyleniyor. Gerçekten de ziyaretimde kızın hamile olabileceğinden ve aynı zamanda hafif şaşkın bir ruh hali içinde bulunduğundan emin oldum. Son derece güvendiğim ve aklıselim bir kadın gibi görünen manastır başrahibesi bu olaya mantıklı bir*

* Giovanni Alessandro'nun Kont di Madrone'u (1502-1572) kastettiği sınırlı bir olasılıkla iddia edilebilir, bakınız, LAMORY 16. Yüzyılda italyanların soyağacı, Bologna 1997, S. 112

** Şeytan kökenli iblis.

açıklama getiremezken, bunun bir büyücülük olduğu şüphesi özellikle kızın babası tarafından ortaya atılıyor. Şeytanın genç bir adam görünümünde kızı bahçede kucakladıktan sonra ardında kükürt kokusu bırakarak bir duman bulutu halinde demateryalize olduğunu, kendi gözleriyle gördüğünü ifade ediyor. Yine iki kız manastır öğrencisi şeytanı Elisabetta'nın yanında gördüklerini ve onun hediye olarak kıza değerli taşlar yaptığını söylüyorlar. Hikâye kulağa bu denli inanılmaz gelse de: M'nin R.M.'ye** olan sıkı bağları ve Vatikan'da çeşitli dostları olması nedeniyle onun aklından şüphe etmem ve kızını sadece fuhuşla suçlamam ciddi bir durum. Bu nedenle yarından itibaren olayla ilgisi olanlarla birlikte tüm sorguları yöneteceğim.*

* Duman bulutu ve kükürt kokusu kont tarafından uydurulmuş olabilir.

** R. M olarak adı geçen kişi 1559'daki olaylı intiharıyla adından söz ettiren Medici sülalesinden Rudolfo olabilir, PAVANI, Unutulmuş Medicilerin efsaneleri, Floransa, 1988, S. 212

3.

"Xemerius?" Boynumdaki soğuk his yok olmuştu. Hemen el fenerini açtım. Ama indiğim oda tavandan sarkan bir lambayla çoktan aydınlanmıştı.

"Merhaba," dedi biri.

Korkuyla arkamı döndüm. Odanın her tarafı yastıklarla ve mobilyalarla doldurulmuştu, kapının yanındaki duvarda solgun bir genç adam duruyordu.

"Ka ka… katılmak herşeydir," diye kekeledim.

"Gwendolyn Shepherd?" diye aynı şekilde kekeleyerek yanıtladı.

Başımı salladım. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Genç adam pantolonunun cebinden buruşturulmuş bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. O da tıpkı benim hissettiğim gibi gergin görünüyordu. Pantolon askısı ve yuvarlak camlı küçük bir gözlük takmıştı. Sarı saçları yandan ayrıktı ve bol briyantinle arkaya yatırılmıştı. Kesinlikle eski bir gangster filminde oynayabilirdi, onların kuştüylü sevgililerinden birine aşık olan ve sonunda hep vurulan, sigara tiryakisi aksi komiserin zararsız, çok bilmiş asistanı olarak.

Biraz sakinleşip kısaca çevreme bakındım. Odada başka kimse yoktu, Xemerius da ortada görünmüyordu. Anlaşılan, duvarların içinden geçebilse de zamanda yolculuk yapamıyordu.

Kâğıdı tereddütle aldım. Sararmıştı, telli bir defterden üstünkörü koparılmış kareli bir kâğıttı. Üzerinde kargacık burgacık, bana şaşırtıcı biçimde tanıdık gelen bir el yazısı vardı:

Lord Lucas Montrose için, önemli!!!

12 Ağustos 1948, saat öğlen 12. Kimya laboratuarı. Lütfen yalnız gel.

Gwendolyn Shepherd

Kalbim yine hızla atmaya başlamıştı. Lord Lucas Montrose benim büyükbabamdı! Ben on yaşındayken ölmüştü. L harfinin savruk çizgisine endişeyle baktım. Ne yazık ki şüphe yoktu: Bu kargacık burgacık yazı benim el yazıma çok benziyordu. Ama bu nasıl olabilirdi?

Başımı kaldırıp genç adama baktım. "Bunu nereden buldunuz? Ve kimsiniz?"

"Bunu sen mi yazdın?"

"Olabilir," derken düşüncelerim bir çember gibi dönmeye başladı. Bunu ben yazmışsam, o halde bunu neden hatırlamıyordum? "Bunu nereden buldunuz?"

"Bu kâğıdı beş yıldır saklıyorum. Biri bunu bir mektupla birlikte paltomun cebine koymuş. İkinci derece için tören yapıldığı gün. Mektupta şöyle yazıyordu: *Sırları koruyan, sırrın ardındaki sırrı da bilmelidir. Sadece susmayıp ayrıca düşünebildiğini de kanıtla.* İmza yok. Mektuptaki daha farklı bir el yazısıydı, -şey- daha zarif, biraz demode."

Alt dudağımı kemirdim. "Bunu anlamıyorum."

"Ben de. Yıllarca bunun bir tür sınav olduğunu düşündüm," dedi genç adam. "Yani bir tür test. Bundan kimseye söz etmedim, hep birinin gelip bana bir şeyler anlatacağını ya da ardından başka ipuçları da geleceğini düşündüm. Ama hiçbir zaman bir şey olmadı. Bugün gizlice buraya gelip bekledim. Aslında bir şey olacağını sanmıyordum. Ama sonra ansızın sen beliriverdin. Tam saat on ikide. Bu mektubu bana neden yazdın? Neden bu terk edilmiş bodrumda buluştuk? Hem hangi yıldan geliyorsun?"

"2011," dedim. "Üzgünüm, diğer sorularına verebileceğim bir yanıt yok." Öksürdüm. "Siz kimsiniz?"

"Ah, özür dilerim. Adım, Lucas Montrose. Lord unvansız. İkinci dereceden üyeyim."

Ağzım bir anda kurumuştu. "Bourdonplace 81 numaradaki Lucas Montrose."

Genç adam başını salladı. "Anne ve babam orada oturuyorlar, evet."

"O halde..." Ona bakarak derin bir soluk aldım. "O halde siz benim büyükbabamsınız."

"Ah, *yine mi*," dedi genç adam ve derin bir iç geçirdi. Sonra toparlanıp dayandığı duvardan ayrıldı, salonun köşesinde ters konmuş olan sandalyelerden birini alıp tozunu sildi ve önüme koydu. "Otursak daha iyi olmaz mı? Bacaklarım sanki plastik gibi."

"Benimkiler de öyle," diye itiraf ederek sandalyenin minderine çöktüm. Lucas bir sandalye daha alarak karşıma oturdu.

"Demek benim torunumsun?" Hafifçe sırıttı. "Biliyor musun, bu benim için tuhaf bir düşünce. Evli bile değilim. Doğrusu, nişanlı bile değilim."

"Kaç yaşındasın? Ah, bağışla, bunu bilmem gerekti, 1924'lüsün, yani 1948'de yirmi dört yaşında olman gerek."

"Evet," dedi. "Üç ay sonra yirmi dört yaşında olacağım. Peki, sen kaç yaşındasın?"

"On altı."

"Tıpkı Lucy gibi."

Lucy. Leydi Tilney'den kaçarken ardımdan nasıl bağırdığını düşünmeden edemedim.

Hâlâ büyükbabamın karşısında oturduğuma inanamıyordum. Kucağında oturup heyecanlı hikâyeler dinlediğim adamla arasında benzerlikler bulmaya çalışıyordum. Beni hayalet hikâyelerimle dikkat çekmek istediğimi iddia eden Charlotte'tan koruyan adamla. Ama önümde duran pürüzsüz yüzlü genç adamla, yüzü kırışık ve çizgi dolu tanıdığım o yaşlı adamın arasında hiçbir benzerlik yoktu. Buna karşın anneme çok benzediğini fark ettim. Mavi gözleri, çenesinin enerjik hatları, şu anki gülüşü. Bir an büyülenmiş gibi gözlerimi kapadım – bu gerçekten – benim için biraz fazlaydı.

"Demek öyleyiz," dedi Lucas kısık sesle. "Ben... şey... iyi bir büyükbaba mıyım?"

Zorlukla tutabildiğim gözyaşlarım burnumun direğini sızlatmaya başlamıştı. Bu nedenle sadece başımı salladım.

"Diğer zaman yolcuları son derece resmi bir şekilde hep Ejder Salonu'ndaki ya da belge odasındaki kronografın yanına iniyorlar," dedi Lucas. "Neden bu kasvetli ve eski laboratuarı seçtin?"

"Burayı ben seçmedim." Elimin tersiyle burnumu sildim. "Buranın bir laboratuar olduğunu bile bilmiyordum. Benim zamanımda burası, içinde kronografın muhafaza edildiği normal bir bodrum katı."

"Gerçekten mi? Artık günümüzde de çoktan beridir bir laboratuar değil," dedi Lucas. "Ama eskiden bu oda gizli simya laboratuarı olarak kullanılmış. Bu duvarlar arasındaki en eski odalardan biridir. Saint Germain Kontu'nun locası kurulmadan yüzyıllar öncesinde bile Londralı simyacılar ve büyücüler burada Felsefe Taşı'nı bulmak üzere deneyler yapmışlar. Duvarlarda hâlâ korkunç çizimler ve formüller kısmen görülebilir, ayrıca bu duvarların içinde kemikler ve kafatasları gömülü olduğu için bu kadar kalın olduğu söyleniyor..." Sustu ve alt dudağını kemirmeye başladı. "Demek sen de benim torunumsun –şey, acaba– hangi çocuğumdan olduğunu sorabilir miyim?"

"Annemin adı Grace," dedim. "Sana çok benziyor."

Lucas başını salladı. "Lucy bana Grace'den söz etti. Çocuklarımın içinde en iyisi olduğunu söylüyor, diğerleri biraz gelenekçiymiş." Yüzünü astı. "Gelenekçi çocuklarım olabileceğini düşünemiyorum... ya da çocuklarım olacağını..."

"Herhalde bunun nedeni sen değil, eşin olmalı," diye mırıldandım.

Lucas iç geçirdi. "Lucy iki ay önce burada ortaya çıktığından beri herkes kızıl saçları olduğu için, tıpkı onun gibi bir kızla...

şey... ilgileneceğimi düşünüyor. Ama Lucy kimle evleneceğimi bana söylemedi, o zaman belki kararımı değiştirebilirmişim. Bu olursa da hiç biriniz dünyaya gelmemiş olursunuz."

"Saç renginden daha önemli olan, senden sonrakinin alacağı zaman yolcusu geni. Bunu anlamışsındır."

"Tuhaf olan da bu." Lucas sandalyesinde biraz öne doğru kaydı. "Yeşim soyundan olan iki kızı... gerçekten de... çekici buluyorum... Gözlem numarası dört ve gözlem numarası sekiz olan."

"Ah," dedim.

"Biliyor musun, şu anda tam doğru bir karar veremiyorum. Belki senin vereceğin küçük bir ipucuyla kararsızlığımı yenebilirim."

Omuzlarımı silktim. "Bana göre hava hoş. Büyükannem, yani, senin karın La-"

"Hayır!" diye bağırdı Lucas. Korunmak ister gibi iki kolunu da havaya kaldırmıştı. "Fikrimi değiştirdim, söyleme daha iyi." Utangaç bir tavırla başını kaşıdı. "Bu, Saint Lennox okul üniforması, değil mi? Düğmelerdeki armayı tanıyorum."

"Doğru," diyerek lacivert ceketime baktım. Anlaşılan Madam Rossini giysilerimi yıkayıp ütülemişti, yeni gibi görünüyorlardı ve hafif lavanta kokuyorlardı. Ayrıca cekete bir şey yapmıştı, şimdi bedenime daha iyi oturuyordu.

"Kız kardeşim Madeleine de Saint Lennox'a gidiyor. Savaş yüzünden ancak bu yıl mezun olabildi."

"Maddy hala mı? Bunu hiç bilmiyordum."

"Tüm Montrose kızları Saint Lennox'a gider. Lucy de. Onun da okul forması seninkiyle aynı, Maddy'ninki koyu yeşil ve beyazdı. Eteği de ekoseli..." Lucas hafifçe öksürdü. "Şey sadece, seni ilgilendirir diye... ama şimdi bugün neden buluştuğumuz konusuna odaklanmalıyız. Pekâlâ, diyelim bu notu sen yazdın..."

"...yani yazacağım!"

"...ve onun gelecekteki zaman yolculuklarından birinde elime geçmesini sağlayacaksın... sence neden böyle bir şey yapmış olasın?"

"Yani neden böyle bir şey yapacağım, demek istiyorsun?" İç geçirdim. "Nedense bu akla daha yatkın. Herhalde bana birçok şey açıklayabilirsin. Ama ben de bilmiyorum..." Çaresizlikle büyükbabama baktım. "Lucy ve Paul'ü iyi tanıyor musun?"

"Paul de Villiers ocak ayından bu yana elapse olarak buraya geliyor. Bu arada iki yaş büyüdü, biraz ürkütücü. Lucy ise ilk kez haziranda buraya geldi. Ziyaretlerinde çoğunlukla onlara ben gözkulak oldum. Aslında çok... eğlenceli. Onlara ev ödevlerinde yardımcı olabiliyorum. Paul, sevimli bulduğum ilk de Villiers olduğunu söylemeliyim." Tekrar öksürdü. "2011 yılından geliyorsan, ikisini de tanıman gerek. İkisinin de bu arada kırklarına yaklaşıyor olmaları düşüncesi çok tuhaf... onlara benden selam söylemelisin."

"Hayır, bunu yapamam." Of, her şey çok karmaşıktı. Burada tam olarak neler olup bittiğini kendim anlamadığım sürece anlatacağım şeylere çok dikkat etmeliydim. Annemin sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu: *"Kimseye güvenme. Kendi duygularına bile."* Ama birilerine güvenmem gerekti ve büyükbabamdan

daha uygun kim olabilirdi? Her riski göze almaya karar verdim: "Lucy ve Paul'e selamlarını iletemem. Kronografı çalıp onunla birlikte geçmişe kaçtılar."

"Ne?" Lucas'ın gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açıldı. "Neden böyle bir şey yaptılar? Buna inanamam. Onlar asla… Bu ne zaman oldu?"

"1994'te," dedim. "Benim doğduğum yıl."

"1994'te Paul yirmi, Lucy de on sekiz yaşındaydılar." Lucas benden çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Yani iki yıl içinde olacak. Çünkü şimdi Lucy on altı, Paul de on sekiz yaşında." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Yani, tabii *şimdi* değil, sadece bu yıl elapse olmaya geldiklerinde."

"Son gecelerde gerçekten iyi uyuyamadım, bu yüzden beynimi pamuk şeker gibi hissediyorum," dedim. "Matematikte de hiç iyi değilimdir."

"Lucy ve Paul… bana anlattıklarının hiçbir mantığı yok. Onlar böyle *-çılgınca-* bir şeyi asla yapmazlar."

"Ama yaptılar. Belki sen bana bunun nedenini söylersin, diye düşünmüştüm. Benim zamanımda herkes onların… kötü olduğuna beni inandırmaya çalışıyor. Ya da deli. Ya da her ikisi de. Yine de tehlikeli. Lucy'yle karşılaştığımda, sana Yeşil Atlı'yı sormamı istedi... Pekâlâ: Yeşil Atlı da neyin nesi?"

Lucas şaşkınlıkla bana baktı. "Lucy'yle görüştün mü? Biraz önce onun ve Paul'ün sen doğduktan sonra ortadan kaybolduklarını söyledin." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi sordu: "Kronografı çaldılarsa sen nasıl zamanda yolculuk yapabiliyorsun?"

"Onlarla 1912'de karşılaştım. Leydi Tilney'in evinde. Muhafızların bizim için kullandıkları ikinci bir kronograf var."

"Leydi Tilney mi? O dört yıl önce öldü. İkinci kronograf da hiçbir şekilde çalışmıyor."

Derin bir soluk aldım. "Şimdi çalışıyor. Dinle, büyükbaba" Lucas bu sözle birlikte yerinden sıçradı, "Bütün bunlar benim için, sana göründüğünden çok daha fazla karışık, çünkü birkaç gün öncesine dek bütün bu konuların hiçbiri hakkında en küçük bir fikrim bile yoktu. Sana hiçbir şey açıklayamam. Elapse olmak için buraya gönderildim, Tanrım, bu aptal kelimenin nasıl yazıldığını bile bilmiyorum, ilk kez dün duydum. Kronografla zamanda üçüncü kez yolculuk yapıyorum. Bundan önce üç kez kontrolsüz sıçrama yaptım, ki çok da eğlenceli değildi. Aslında herkes kuzenim Charlotte'un gen taşıyıcısı olduğunu sanıyordu, çünkü doğru günde doğmuştu ama annem benim doğum günüm konusunda yalan söylemiş. Charlotte bu yüzden benim yerime dans dersleri aldı, veba ve Kral George'la ilgili her şeyi biliyor, kılıç kullanabiliyor ve kadın eyerinde ata binebiliyor, piyano çalabiliyor – gizem derslerinde neler öğrendiğini de Tanrı bilir." Konuştukça kelimeler de hızla ağzımdan dökülüyordu. "Buna karşın bana şimdiye dek anlatılan minik minik bilgiler dışında hiçbir şey bilmiyorum ve dürüst olmam gerekirse bunlar da pek aydınlatıcı şeyler değil. Daha da kötüsü: Şimdiye dek olup bitenlerden bir sonuç çıkaracak zamanım bile olmadı. Leslie-arkadaşım- her şeyi Google'da araştırdı aradı ama Bay Whitman hazırladığı dosyayı elimizden aldı, ayrıca zaten anlattıklarının yarısını anlamıştım. Herkes benden bir şeyler bekliyormuş gibi görünüyordu ve şimdi hepsi düş kırıklığına uğradı."

"Yakut kırmızı karganın büyü yeteneğini almıştır, daireyi on ikinin oluşturduğu sol majörle kapatır," diye mırıldandı Lucas.

"Evet, görüyorsun, Karganın Büyüsü, falan filan. Ne yazık ki bende böyle bir şey yok. Saint Germain Kontu benden birkaç metre ötede olduğu halde beni boğmaya kalktı ve sesini zihnimde duyabildim. Hyde Park'taki şu tabanca ve kılıçlı adamlar da var, onlardan birini şişlemek zorunda kaldım, yoksa Gideon'u öldürecekti, o... şey, o da bir tür..." Tekrar coşmak üzere derin bir soluk aldım: "Gideon aslında son derece antipatik biri. Bana sanki pantolon paçasındaki tozmuşum gibi davranıyor. Bu sabah Charlotte'a bir öpücük verdi, sadece yanağına ama belki de bunun bir anlamı vardır. Onunla konuşmadan onu hiçbir şekilde öpmemeliydim, onu hiç tanımıyorum, ama birdenbire öyle... iyiydi ki, sonra... her şey çok çabuk oldu... ve herkes Leydi Tilney'e ne zaman gideceğimizi Lucy ve Paul'e benim söylediğimi düşünüyor, çünkü Lucy ve Paul'ün kanlarına da ihtiyacımız var. Tabii aynı zamanda onların da bizim kanlarımıza ihtiyaçları var, çünkü kronografl arında bir tek bizimkiler eksik. Herkesin kanı kronografa kaydedildiğinde de neler olacağını hiç kimse bana açıklamıyor, bazen onların da bunu tam olarak bilmediklerini düşünüyorum. Ayrıca Lucy sana Yeşil Atlı'yı sormam gerektiğini söyledi."

Lucas gözlüklerinin ardında gözlerini kırpıp duruyor ve anlaşılan laf kalabalığımdan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Yeşil Atlı'yla ne demek istemiş olabileceğime dair bir fikrim yok," dedi. "Üzgünüm, ama bunu ilk kez bugün duydum. Belki de bir filmin adıdır? Neden sormuyorsun... bunu bana 2011'de de sorabilirdin."

Ona korkuyla baktım.

"Ah, anlıyorum," dedi Lucas. "Bana soramazsın, çünkü o zaman çoktan ölmüş ya da bir bakımevinde kör ve sağır olarak yaşıyor olacağım... hayır hayır, lütfen, bunu hiçbir şekilde bilmek istemiyorum."

Bu kez gözyaşlarımı tutamamıştım. En az yarım dakika boyunca hıçkırdım, çünkü –kulağa çok tuhaf geliyordu– büyükbabamı korkunç bir şekilde özlemiştim. "Seni çok seviyordum," dedim sonunda.

Lucas bana bir mendil uzatarak şefkatle baktı. "Bundan emin misin? Çocukları bile sevmem. Şey, sinir bozucudurlar... Ama belki de sen farklıydın. Hatta öyle olduğu kesin."

"Evet, öyleydim. Ama sen bütün çocuklara karşı çok iyiydin." Gürültülü bir biçimde sümkürdüm. "Hatta Charlotte'a bile."

Bir süre sustuk, sonra Lucas cebinden bir saat çıkarıp baktı: "Daha ne kadar zamanımız var?"

"Beni buraya iki saatliğine yolladılar."

"Bu pek fazla değil. Epey oyalandık." Ayağa kalktı. "Kâğıt ve kalem bulayım ve şu karmaşaya biraz sistem getirmeye çalışalım. Sen en iyisi burada kal ve yerinden kıpırdama."

Sadece başımı salladım. Lucas gidince yüzümü ellerimin arasına alarak önüme baktım. Haklıydı, şu anda aklımı toplamam gerekiyordu.

Kimbilir büyükbabamı bir daha tekrar ne zaman görecektim? Gerçekleşecek olan olaylardan hangisini ona söyleyecek, hangisini söylemeyecektim? Yine çaresizlikle tersini düşünüyordum. Acaba

o bana işime yarayabilecek hangi bilgileri verebilecekti? Aslında benim tek yandaşımdı. Ne yazık ki yanlış zamandaydı... Ayrıca birçok karanlık bilmecenin içinden hangisini aydınlatabilecekti?

Lucas uzun süre gelmedi ve geçen her dakikayla birlikte duyduğum şüphe artmaya başladı. Belki de bana yalan söylemişti ve Lucy ile Paul kanımı almak üzere birazdan kocaman bir bıçakla ortaya çıkacaklardı. Sonunda huzursuz bir şekilde ayağa kalktım ve silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya koyuldum. Köşede paslı çivileri olan bir tahta duruyordu ama tutup kaldırdığımda parmaklarım arasında dağıldı. Tam bu sırada kapı tekrar açıldı ve genç büyükbabam kolunun altında bir bloknot ve elinde bir muzla içeri girdi.

Rahatlayarak derin bir soluk aldım.

"İşte, açlığın için." Lucas muzu bana doğru fırlattı, yığının üzerinden üçüncü bir sandalye alıp ikimizin arasına yerleştirdi ve bloknotu üzerine koydu. "Uzun sürdüğü için üzgünüm. Aptal Kenneth de Villiers yukarıda yolumu kesti. Şu de Villiersler'e dayanamıyorum, meraklı uzun burunlarını her yere sokuyorlar, her şeyi kontrol edip belirliyorlar ve her zaman en iyisini onlar biliyor!"

"Ona ne şüphe," diye mırıldandım.

Lucas bileğini silkeledi. "Pekâlâ, torunum. Sen Yakut'sun, çemberdeki on ikinci. De Villiers ailesinden olan elmas senden iki yıl önce doğdu. O halde senin zamanında yaklaşık on dokuz yaşında olması gerek. Adı ne demiştin?"

"Gideon," dedim. Adını söylemek bile yüzümü kızartıyordu. "Gideon de Villiers."

Lucas'ın kalemi kâğıdın üzerinde hareket etti. "Diğer tüm de Villiersler gibi sevimsiz biri, ama az önce doğru anladıysam yine de onunla öpüştün. Böyle bir şey için biraz genç değil misin?"

"Neredeyse," dedim. "Tam tersi –bu konuda kesinlikle gecikmiş durumdayım. Benim dışımda, sınıfımızdaki *tüm* kızlar hap kullanıyor." Tamam, Aishani, Peggy ve Cassie Clarke'ın dışında, ama Aishani'nin ailesi muhafazakâr Hintliydi ve bir erkeğe sadece bakacak olsa bile Aishani'yi öldürürlerdi. Peggy büyük olasılıkla kız bile değil. Cassie'ye gelince, elbette sivilceleri bir gün kendiliğinden geçecek ve çevresindekilere karşı tekrar kibarlaşıp, biri ondan yana baktığında, "Ne bakıyorsun öyle aptal aptal," demekten vazgeçecekti. "Ah, tabii Charlotte'un da elbette seksle bir işi yok. Gordon Geldermann bu yüzden ona *Buz Kraliçesi* diyor. Ama bu arada bunun gerçekten de böyle olup olmadığından emin değilim..." Charlotte'un Gideon'a nasıl baktığını düşününce dişlerimi gıcırdattım. Gideon'un beni bu denli çabuk öpme fikrine kapıldığı düşünülürse, ki bu tanışmamızdan iki gün sonraydı, onunla Charlotte arasında bunca yıldır neler geçmiş olabileceğini hayal bile etmek istemiyordum.

"Ne hapı?" diye sordu Lucas.

"Efendim?" Ah Tanrım, 1948'de herhalde inek bağırsağından yapılmış prezervatiflerle korunuyorlardı, eğer böyle bir şey varsa. Ama bilmesem daha iyiydi. "Seninle seks hakkında konuşmak istemiyorum büyükbaba, gerçekten."

Lucas başını iki yana sallayarak bana baktı. "Ben de bu kelimeyi senin ağzından duymak istemiyorum. Kastettiğim kelime de *Büyükbaba* değil."

"Tamam." Lucas notlarını alırken muzun kabuklarını soydum. "Peki, siz ona ne diyorsunuz?"

"Neye?"

"*Seks* yerine?"

"Bu konuda konuşmayız," dedi Lucas not defterinin üzerine iyice eğilerek. "En azından on altı yaşındaki kızlarla değil. Pekâlâ, devam edelim: Son zaman yolcuları kaydedilemeden kronograf Lucy ve Paul tarafından çalındı. Böylece ikinci kronograf işleme kondu, ama şimdi de diğer bütün zaman yolcularının kanı eksik elbette."

"Hayır, artık öyle değil. Gideon neredeyse tüm zaman yolcularını arayıp buldu ve kanlarını alabildi. Sadece Leydi Tilney'in ve Opal'inkiler eksik, adı Elise bir şey."

"Elise Burghley," dedi Lucas. "I. Elizabeth'in bir nedimesi. On sekiz yaşında loğusa ateşinden öldü."

"Doğru. Bir de tabii Lucy ve Paul'ün kanları. Yani biz onların kanlarının peşindeyiz, onlar da bizimkilerin. En azından benim anladığım bu."

"Demek şimdi çemberin tamamen kapanacağı iki kronograf var? Bu gerçekten... inanılmaz!"

"Çember tamamen kapandığında ne oluyor?"

"O zaman sır açığa çıkacak," dedi Lucas resmi bir tavırla.

"Ah hadi ama! Sen de mi?" öfkeyle başımı iki yana salladım. "Ortada *bir kez* olsun somut bir şey olmayacak mı?"

"Kehanetler kartalın yükselişinden, insanlığın hastalığı ve ölümü yeneceğinden ve yeni bir çağın başlayacağından söz ediyor."

"Aha," dedim, tıpkı daha önce anlamadığım gibi. "Yani bu iyi bir şey, öyle mi?"

"Hem de çok iyi bir şey. Tüm insanlığı önemli ölçüde ileriye götürecek bir şey. Saint Germain Kontu bu yüzden muhafızlar birliğini kurdu, bu yüzden aramızdan dünyanın en zeki ve en güçlü insanları çıktı. Belirlenmiş olan zamanda açığa çıkıp dünyayı kurtarabilsin diye hepimiz onu korumak istiyoruz."

Tamam. Bu yine de net bir açıklama sayılırdı. En azından sırlar konusunda şimdiye dek aldığım en açık yanıttı. "Ama Lucy ve Paul neden çemberin kapanmasını istemiyorlar?"

Lucas iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok. Onlarla ne zaman karşılaştığını söylemiştin?"

"1912 yılında," dedim. "Haziran. 22 Haziran. Ya da 24, pek dikkat etmedim." Hatırlamak için kendimi zorladıkça daha da şüpheye düşüyordum. "Belki de 12'siydi? Çift sayıydı, bundan eminim. 18 mi? En azından öğleden sonraydı. Leydi Tilney masaya çay ve ikindi kahvaltısı hazırlatmıştı." Sonra ne dediğimi fark edip elimle ağzımı kapadım. "Ah!"

"Ne oldu?"

"Şimdi bunu sana anlattım, sen de Lucy ve Paul'e söyleyeceksin ve *bu nedenle* bizi orada bekleyebilirler. Demek ki aslında hain *sensin*, ben değilim. Yine de –herhalde aynı kapıya çıkıyor."

"Ne? Ah hayır!" Lucas hararetle başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. Onlara hiçbir şekilde senden söz etmeyeceğim –bu çılgınlık olur! Yarın onlara günün birinde kronografı çalacaklarını ve böylece geçmişe yolculuk yapabileceklerini söyler-

sem oracıkta ölürler. Birine gelecekle ilgili bir şey söylerken çok dikkatli olmalısın, duydun mu?"

"Eh, belki onlara hemen yarın söylemezsin, ne de olsa bunun için daha yıllarca zamanın var." Düşüncelere dalarak muzumu çiğnedim. "Öte yandan... kronografla hangi zamana sıçradılar? Neden bu zamana değil? Burada ne de olsa bir dostları vardı, yani sen. Belki de bana yalan söylüyorsun ve Tanrı bilir, belki de kanımı almak üzere çoktandır kapının önünde bekliyorlardır."

"Nereye sıçramış olabileceklerine dair en ufak bir fikrim bile yok." Lucas iç geçirdi. "Böyle delice bir şey yapabileceklerini bile aklım almıyor. Ya da neden yapmış olabileceklerini." Üzgün bir tavırla ekledi: "Hiçbir şeyden haberim yok."

"Anlaşılan şu zaman diliminde ikimizin de hiçbir şeyden haberi yok," dedim aynı üzgün tavırla.

Lucas bloknota *Yeşil Atlı, ikinci kronograf* ve *Leydi Tilney* diye yazarak hepsinin yanına kocaman birer soru işareti koydu. "İhtiyacımız olan, başka bir buluşma –daha sonra! O zamana dek bir miktar bilgi toplayabilirim..."

Bu aklıma yatmıştı. "Aslında 1956 yılına elapse olmam gerek. Belki yarın akşam tekrar görüşebiliriz."

"Ha ha," diye güldü Lucas. "1956 senin için belki yarın akşam... ama benim için... Ama tamam, bir düşüneyim. Elapse olmak için bunun gibi bir zamana gönderildiğinde bu odaya mı geliyorsun?"

Başımı salladım. "Sanırım. Ama gece gündüz beni burada bekleyemezsin. Ayrıca Gideon her an burada ortaya çıkabilir, sonuçta o da elapse olmak zorunda."

"Nasıl yapacağımızı biliyorum," dedi Lucas gittikçe artan bir heyecanla. "Bir dahaki sefere bu odaya indiğinde, doğruca bana gel! İkinci katta bir bürom var. İki nöbetçi muhafızı geçmen gerekecek, ama yolunu kaybettiğini söylersen sorun olmaz. Benim kuzenimsin. Hazel. Taşradan. Bugünden sonra herkese senden söz etmeye başlayacağım."

"Ama Bay Whitman buranın hep kilitli olduğunu söylüyor, ayrıca tam olarak nerede bulunduğumuzu bilmiyorum."

"Elbette bir anahtara ihtiyacın var. Tabii günün parolasına da." Lucas çevresine bakındı. "Sana bir anahtar yaptırıp burada bir yere saklayacağım. Aynısı parola için de geçerli. Onu bir kâğıda yazıp gizli yerimize saklayacağım. En iyisi duvarda bir yer olur. Şurada tuğlalar biraz gevşek, görüyor musun? Belki arkasında bir boşluk yaratabiliriz." Ayağa kalktı, eşya yığınlarının arasında kendine yol açarak duvarın önünde diz çöktü. "Buraya bak. Aletlerle gelip buraya kusursuz bir saklama yeri yapacağım. Bir dahaki sefere buraya sıçrarsan, sadece şu taşı dışarı çekmen gerekecek, anahtarı ve parolayı hemen orada bulacaksın."

"Ama burada bir sürü taş var," dedim.

"Şuradakini aklında tut, alttan beşinci sıra, yaklaşık olarak odanın tam ortasına denk geliyor. Lanet olsun! Tırnağım! Neyse, yine de plan bu ve bunu oldukça iyi buldum."

"Ama artık bundan sonra her gün aşağı inip parolayı yenilemen gerekecek," dedim. "Bunu nasıl yapacaksın? Oxford'a gitmiyor musun?"

"Parola her gün değiştirilmiyor," diye karşılık verdi Lucas. "Bazen haftalarca aynısını kullanıyoruz. Ayrıca bir sonraki bu-

luşmayı organize etmek için tek çıkar yol bu. Bu taşı aklından çıkarma. İçine bir de plan koyacağım, böylece yukarı katı bulabilirsin. Buradan Londra'nın içine dek giden gizli geçitler var." Saatine baktı. "Şimdi oturup notlar alalım. Son derece sistemli olmalıyız. Göreceksin, sonunda ikimiz de daha uyanık olacağız."

"Ya da küflü bir bodrumda oturup hiçbir şey bilmeyen iki bilgisiz."

Lucas başını yana eğip bana güldü. "Belki de bu arada bana büyükannenin adının A'yla ya da C'yle başlayıp başlamadığı konusunda bir ipucu verebilirsin."

Gülmeden edemedim. "Sen hangisini isterdin?"

On ikilerin çemberi

İsim	Taş	Simyadaki simgesi	Hayvan	Ağaç
Lancelot de Villiers 1560 – 1607	Kehribar	Calcinatio	Kurbağa	Kayın
Elaine Burghley 1562 – 1580	Opal	Putrefactio et mortificio	Baykuş	Ceviz
William de Villiers 1636 – 1689	Akik	Sublimatio	Ayı	Çam
Cecilia Woodville 1628 – 1684	Akuamarin	Solutio	At	Akağaç
Robert Leopold Saint Germain Kontu 1703 – 1784	Zümrüt	Distilattio	Kartal	Meşe
Jeanne de Pontcarreé Madame d'Urfé 1705 – 1775	Sitrin	Coagulatio	Yılan	Mabet Ağacı
Jonathan ve Timothy de Villiers 1875 – 1944 1875 – 1930	Karnelyon	Extractio	Şahin	Elma
Margarete Tilney 1877 – 1944	Yeşim	Digestio	Tilki	Ihlamur
Paul de Villiers *1974	Kara Turmalin	Ceratio	Kurt	Üvez
Lucy Montrose *1976	Safir	Fermentatio	Vaşak	Söğüt
Gideon de Villiers *1992	Elmas	Multiplicatio	Aslan	Porsuk Ağacı
Gwendolyn Shepherd *1994	Yakut	Projectio	Karga	Huş

4.

"Gwenny! Gwenny, uyanmalısın!"

Derin rüyalarımdan ağır ağır gerçekliğe doğru süzüldüm. Rüyamda göz kamaştırıcı görünen Gideon'un karşısında oturmuş, adının Gwendolyn Shepherd olup 2080'den geldiğini iddia eden yaşlı, kambur bir kadındım –ve küçük kız kardeşim Caroline'in kalkık burunlu tanıdık yüzüne bakıyordum.

"Eh, sonunda!" dedi. "Artık seni hiç uyanık bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Dün gece uyanık kalmaya çalıştım ama eve geldiğinde çoktan uyumuştum. Yine yanında çılgın bir elbise getirdin mi?"

"Hayır, bu kez yok." Doğruldum. "Bu kez üzerimi orada değişebildim."

"Bundan sonra hep böyle mi olacak? Artık hep ben uyuduktan sonra mı geleceksin? Senin bu yaşadıklarından sonra annem tuhaflaştı. Nick ve ben, seni özlüyoruz –akşam yemekleri sen olmadan çok sessiz."

"Eskiden de öyleydi," diyerek kendimi tekrar yatağa bıraktım.

Dün gece bir limuzin beni eve bırakmıştı, şoförü tanımıyordum ama kızıl saçlı Bay Marley evin kapısına dek bana eşlik etmişti.

Gideon'un yüzünü bir daha görmemiştim ve benim için böylesi daha iyiydi. Bütün gece rüyamda onu görmek zaten yetmişti.

Kapının önünde büyükannemin kâhyası Bay Bernhard tarafından karşılanmıştım, her zamanki gibi nazik ve kesinlikle ifadesizdi. Merdivenlerde karşılaştığım annem sanki Güney Kutbu keşif gezisinden gelmişim gibi beni kollarına almıştı. Ben de onu gördüğüme sevinmiştim, ama hâlâ ona biraz kızgındım. İnsanın kendi annesi tarafından kandırılmış olduğunu öğrenmesi çok tuhaftı. Bunun nedenini de bana söylemek istemiyordu. "Kimseye güvenme, tehlikeli, sır, falan filan," gibi birkaç şifreli söz dışında ondan bu davranışını açıklayıcı bir şey öğrenememiştim. Bu nedenle ve yorgunluktan yere yığılacak halde olduğumdan, çok az konuşup soğuk bir tavuğu kemirdikten sonra anneme günün gelişen olayları hakkında bilgi vermeksizin yatağa gitmiştim. Bütün bu bilgilerle ne yapacaktı ki? Zaten benim için yeterince endişeleniyordu. Onun da neredeyse benim kadar yorgun olduğunu fark etmiştim.

Caroline kolumu yeniden çekiştirdi. "Hey, tekrar uyuma!"

"Tamam." Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtırken dün gece yatmadan önce Leslie'yle yaptığım uzun telefon görüşmesine rağmen uykumu almış olduğumu fark ettim. Ama Xemerius neredeydi? Dün yatağa giderken yok olmuştu ve o zamandan beri bir daha ortaya çıkmamıştı.

Duşun altında tam anlamıyla uyanmıştım. Harika gül ve greyfurt kokusunun beni ele vereceği tehlikesine karşın, saçlarımı annemin kullanmamızı yasakladığı pahalı şampuanı ve saç kremiyle yıkadım. Saçlarımı kurularken Gideon'un gül ve greyfurt sevip sevmediğini elimde olmadan merak ettim ama hemen ardından kendimi toparlamaya davet ettim.

Doğru düzgün dinlenemeden şu budala herifi yeniden düşünmeye başlamıştım! Lüften ama bu kadar büyütülecek ne olmuştu ki? Tamam, günah çıkarma kabininde biraz öpüşmüştük ama hemen ardından yine o sinir bozucu rolüne geri dönmüştü ve bulutların yedi kat üzerinden düşüşüm uykumu almış olsam da hatırlamak istemediğim bir durumdu. Ayrıca dün gece bu konuda konuşmaktan bıkmayan Leslie'ye de aynı şeyi söylemiştim.

Saçlarımı fönleyip giyindim ve sayısı oldukça fazlaca olan merdivenlerden inerek yemek odasına doğru yürüdüm. Caroline, Nick, ben ve annem evimizin üçüncü katında yaşıyorduk. Bizim katımız zamanın (en azından!) başlangıcından beri ailemin sahibi olduğu bu hapisanenin geri kalanına oranla biraz olsun daha rahattı.

Buna karşın evin her yeri antikalarla, atalarımızın göze biraz da olsa hoş gelen çeşitli resimleriyle doluydu. Ayrıca evde, Nick'in benim yardımımla bisiklete binmeyi öğrendiği bir balo salonumuz vardı, tabii gizlice. Herkesin bildiği gibi, günümüzde büyük şehirlerde trafik korkutucu derecede tehlikeliydi.

Annemin ve bizim yukarı katta yemek yiyemiyor olmamıza çok üzülüyordum, ama büyükannem Leydi Arista duvar kaplaması sütlü çikolata rengindeki kasvetli yemek odasında toplanmamızda ısrar ediyordu. Çikolata rengi şimdiye dek aklıma gelen tek güzel benzetmeydi. Diğeri... eh... daha iştah kesiciydi.

En azından bugünkü hava bir gün öncekinden çok daha iyiydi, bunu odaya girer girmez fark etmiştim.

Her zaman bir bale öğretmeni gibi parmağını şıklatan Leydi Arista dostça konuştu: "Günaydın, çocuğum." Charlotte ve annesi de yine bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi bana gülümsediler.

Glenda teyze (asık yüzündeki dudakların çok ender yukarı kalktığı sayılmazsa) normalde bana hiç gülümsemediği ve Charlotte da dün korkunç şeyler söylediği için bu gülümsemelerden hemen şüphelenmiştim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Caroline'in yanındaki yerime otururken on iki yaşındaki erkek kardeşim Nick sırıttı. Annem içinde tost ve omlet olan kocaman bir tabağı önüme itti. Kokusu burnuma doğru çıkarken açlıktan neredeyse bayılacak durumdaydım.

"Ah, sevgili Tanrım," dedi Glenda teyze. "Kızının bu ayki yağ ve kolesterol ihtiyacını hemen bu günden karşılamak istiyorsun herhalde, değil mi Grace?"

"Evet, çok doğru," dedi annem ilgisizce.

"Görünüşüne dikkat etmediğin için ileride senden nefret edecek," dedi Glenda teyze gülümsemeye devam ederek.

"Gwendolyn'in vücudu kusursuz," dedi annem.

"Henüz –belki," dedi Glenda teyze. Hâlâ gülümsüyordu.

"Glenda teyzenin çayına bir şey mi koydunuz?" diye Caroline'e fısıldadım.

"Biraz önce biri aradı, Glenda teyze ve Charlotte o zamandan beri oldukça keyifliler," diye fısıldayarak yanıtladı Caroline. "Ansızın değiştiler!"

O anda Xemerius dışarıda pencerenin pervazına kondu ve camın içinden geçerek içeri girdi.

"Günaydın!" dedim sevinçle.

"Günaydın!" diye yanıtladı Xemerius. Pencere pervazından boş bir sandalyeye atladı.

Diğerleri beni biraz şaşkınlıkla izlerken Xemerius karnını kaşıdı. "Amma büyük ailen varmış, henüz hepsini inceleyemedim ama bu evde çok kadın olduğu dikkatimi çekti. Hem de çok fazla olduğunu söyleyebilirim. Bunların çoğu da sanki acilen gıdıklanması gerekiyormuş gibi." Kanatlarını silkeledi. "Bütün bu çocukların babaları nerede? Ya ev hayvanları? Böylesine kocaman evde bir kanarya bile yok, düş kırıklığına uğradım doğrusu."

Sırıttım. "Maddy hala nerede?" diye sordum mutlulukla yemeğe başlarken.

"Korkarım, Maddy'nin uyku ihtiyacı merakından daha ağır basıyor," dedi Leydi Arista kurumlu bir tavırla. Kahvaltı masasında mum gibi dimdik oturmuştu. (Zaten büyükannemi başka türlü otururken hiç görmemiştim.) "Dün erken kalktığı için keyfi hiç ama hiç yerinde değildi. Onu saat ondan önce göreceğimizi sanmıyorum."

"Benim için sakıncası yok," dedi Glenda teyze keskin sesiyle. "Safirler ve saat kuleleri hakkındaki gevezelikleri gerçekten sinir bozucu. Sen, kendini nasıl hissediyorsun, Gwendolyn? Bütün her şeyin senin için şaşkınlık verici olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hım," dedim.

"Beklentilere yanıt veremediğini ansızın anlamış olmak, korkunç olsa gerek." Glenda teyze tabağındaki bir parça domatesi şişledi.

"Bay George Gwendolyn'in şimdiye dek iyi idare ettiğini söyledi," dedi Leydi Arista, ben onun bu dayanışma içeren tanıklığına sevinemeden ekledi: "En azından koşullara göre. Gwendolyn, bugün yine okuldan alınıp Mabet'e götürüleceksin. Bu kez sana Charlotte eşlik edecek." Çayından bir yudum aldı.

Omleti yutamadan ağzımı açamadım. Korkuyla afallamış bakarken Nick ve Caroline benim yerime sordular: "Neden?"

"Çünkü," dedi Glenda teyze başını tuhaf bir şekilde sallayarak, "çünkü Gwendolyn'in görevini hakkıyla yerine getirebilmesi için bilmesi gereken her şeyi Charlotte biliyor. Artık son iki gündür –hepimizin tahmin edebileceği gibi- oluşan karmaşa nedeniyle, Mabet bir sonraki zaman sıçramasına hazırlanması için Charlotte'dan kuzenine yardımcı olmasını istiyor." Bütün bunları sanki kızı az önce olimpiyatları kazanmış gibi bir tavırla söylemişti.

Bir sonraki zaman sıçramasına mı? Efendim?

"Şu kızıl saçlı kuru süpürge sopası da kim?" diye sordu Xemerius. "Umarım uzak bir akrabandır."

"Bu rica bizim için şüphesiz sürpriz olmadı ama yine de bu görevi yerine getirip getirmemeyi düşündük. Sonuçta, aslında Charlotte için hiçbir zorunluluğu kalmadı. Ama," tam bu noktada kızıl saçlı kuru süpürge sop... şey... Glenda teyze yapmacık bir

tavırla iç geçirdi, "Charlotte bu görevin öneminin bilincinde ve üzerine düşeni yapmaya hazır."

Annem de iç geçirerek acır gibi bana baktı. Charlotte parlak, kızıl saçlarından bir perçemi kulağının arkasına attı. Sonra benden tarafa bakarak gözlerini kırptı.

"Hı?" dedi Nick. "Charlotte Gwenny'ye ne öğretecek?"

"Ah," dedi Glenda teyze. Yanakları heyecandan kızarmıştı. "Birçok şey ama Charlotte'un yıllarca öğrendiklerine Gwendolyn'in bu kadar kısa zamanda yetişmesini beklemek saçmalık olur, tabii doğal yeteneklerin haksız paylaşımından söz bile etmek istemiyorum. Sadece en acil olanlar öğretilebilir. Duyduğuma göre, Gwendolyn'in geçmiş devirlere ait uygun görgü kuralları konusundaki genel bilgisi eksikmiş."

Saygısızlık! Bunu kimden duymuş olabilirdi ki?

"Evet, kapalı bir bordrumda tek başına otururken görgü kurallarına çok ihtiyaç oluyor," dedim. "Burnunu karıştırırken bir tesbih böceği görürse ayıp olur."

Caroline kıkırdadı.

"Ah, hayır, Gwenny bunu söylediğim için üzgünüm ama ileriki zamanlarda işin *biraz* karmaşık olacak." Charlotte bana duygularımı paylaşırmış gibi görünen bir bakış attı ama daha çok alaycı ve kötücüldü.

"Kuzenin haklı." Leydi Arista'nın delici bakışlarından her zaman korkmuştum ama bu kez tam olarak yerimden sıçradım. "Yüce emre göre, on sekizinci yüzyılda çok zaman geçireceksin," dedi.

"Hem de insanların arasında," diye tamamladı Charlotte. "Ülkeyi yöneten kralın adını bile bilmediğine oldukça şaşıracak olan insanların. Ya da bir retikülün ne olduğunu bilmediğine."

Bir ne?

"Retikül de ne?" diye sordu Caroline.

Charlotte nazikçe gülümsedi. "Ablan sana açıklasın."

Ona öfkeyle baktım. Beni aptal ve hiçbir şey bilmeyen biri yerine koymaktan neden bu kadar fazla zevk alıyordu? Glenda teyze kısık sesle güldü.

"Üzerinde gereksiz işlemeler olan aptal bir çanta," dedi Xemerius. "İçine mendil ve amonyak ruhu şişesi konur."

Ah!

"Retikül el çantasının demode ifadesidir, Caroline," dedim bakışlarımı Charlotte'dan ayırmadan. Kirpikleri şaşırmış gibi titredi ama nazik gülümsemesi yüzünde asılı kaldı.

"Yüce emir mi? Bu da ne demek?" Annem Leydi Arista'ya doğru dönmüştü. "Gwendolyn'in tüm bu olaylardan mümkün olduğunca uzak tutulacağı konusunda anlaşmıştık. Tehlikesiz zamanlara elapse olacaktı. Şimdi onu böyle bir tehlikeye atmaya nasıl karar verebilirler?"

"Bu senin sorunun değil, Grace," dedi büyükannem soğuk bir tavırla. "Zaten yeterince sıkıntı yaşattın."

Annem dudaklarını ısırdı. Öfkeli bakışları benimle Leydi Arista arasında gidip geldi, sonra ansızın sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "İşe gitmem gerek," dedi. Nick'in saçlarına bir öpücük kondurarak Caroline'le bana doğru baktı. "Okulda

iyi eğlenceler. Caroline, el işi dersine götüreceğin şalı unutma. Akşama görüşürüz."

Annem odadan çıkarken, "Zavallı annem," diye fısıldadı Caroline. "Dün akşam ağladı. Sanırım zaman yolcusu geni taşıman ona hiç iyi gelmedi."

"Evet," dedim. "Bunu ben de fark ettim."

"Ama iyi gelmeyen bir tek o değil," dedi Nick. Sonra hâlâ gülümsemekte olan Charlotte ve Glenda teyzeden yana çok şey anlatan bir bakış attı.

Şimdiye dek sınıfa girerken hiç bugünkü kadar dikkat çekmemiştim. Bunun nedeni, sınıftaki öğrencilerin yarısının bir gün önce beni almaya gelen siyah limuzini görmüş olmasıydı.

"Bahisler hâlâ devam ediyor," dedi Gordon Gelderman. "Bir numaralı süper olasılık: Dünkü havalı, homo tip bir prodüktör ve Charlotte'la Gwendolyn bir şov programı için seçildiler ama Gwendolyn kazandı. İki numaralı olasılık: o tip homo kuzeniniz ve bir limuzin servisi var. Üç numaralı olasılık..."

"Ah, kapa çeneni, Gordon," dedi Charlotte dişlerinin arasından. Saçlarını geriye atıp yerine oturdu.

"Bence neden o çocukla takıldığını ve sonra da Gwendolyn'in onunla birlikte limuzine bindiğini açıklayabilirsin," dedi Cynthia Dale dalkavuk bir ses tonuyla. "Leslie onun Gwendolyn'in özel öğretmeni olduğuna iddia edip duruyor."

"Elbette, özel öğretmenler limuzinleriyle gelip buz kraliçemizin elini tutarlar," dedi Gordon Leslie'ye öfkeyle bakarak. "Burada acınası bir örtbas etme olayı yaşanıyor."

Leslie omuz silkti ve bana bakıp güldü. "Aceleyle aklıma daha iyisi gelmedi." Sandalyesine oturdu.

Xemerius'a bakındım. Onu son kez okulun çatısından sarkmış, neşeyle bana el sallarken görmüştüm. Gerçi ders sırasında benden uzak durmak konusunda talimat almıştı ama buna uyacağına ihtimal vermemiştim.

"Yeşil Atlı tam bir bilmeceye benziyor," dedi Leslie kısık sesle. Benim aksime, dün gece fazla uyumamış ve yine internetin başında saatler geçirmişti. "Bu isimde Ming hanedanına ait ünlü, küçük bir yeşim heykelcik var ama Pekin müzesinde duruyor, sonra bir de Almanya'da Cloppenburg adında bir şehrin Pazar yerinde bir heykel var. Bu isimde iki de kitap buldum, biri 1926'da yazılmış bir çocuk romanı ama büyükbabanın ölümünden sonra basılmış. Şimdiye dek bulduklarım bu kadar."

"Ben onun bir tablo olacağını düşünmüştüm," dedim. Filmlerde sırlar hep tabloların ardına gizlenirdi.

"Olamaz," dedi Leslie. "Eğer mavi bir atlı olsaydı olay çok farklı görünürdü... YEŞİL ATLI'dan anagramlar oluşturmaya çalıştım. Ama –şey, eğer YETİŞ ALLI'nın bir anlamı varsa bile bana bir şey ifade etmiyor. Böyle birkaç tane buldum, belki bir yerlerde kulağına çalınmıştır?" Bana bir kâğıt uzattı.

"AT İLE EŞYIL," diye okudum. "ŞİLTE AYIL. Hım, bir düşüneyim..."

Leslie kıkırdadı. "En sevdiğim şu: ATEŞLİ YIL. Ah, Bay Sincap geliyor!"

Kastettiği, her zamanki gibi enerjik adımlarla sınıfa giren Bay Whitman'dı. Takma adını kocaman kahverengi gözleri nedeniyle biz koymuştuk. Ama o zamanlar gerçekte kim olduğunu henüz bilmiyorduk.

"Hâlâ dün olanlar yüzünden bir disiplin uyarısı almayı bekliyorum," dedim ama Leslie başını iki yana salladı.

"Olmaz," dedi hemen. "Sence Müdür Gilles İngilizce öğretmeninin son derece gizli bir locanın önemli bir üyesi olduğunu öğrenmek ister mi? Çünkü bizi ihbar ettiği takdirde tam olarak bunu söyleyeceğim. Ah, lanet olsun, buraya doğru geliyor. Yine öyle kibirli bakıyor!"

Bay Whitman gerçekten de bize doğru geliyordu. Dün kızlar tuvaletinde el koyduğu dosyayı Leslie'nin önüne koydu. "Bu... oldukça ilginç kağıt destesini geri istersin, diye düşündüm," dedi alayla.

"Evet, teşekkürler," diye karşılık verdi Leslie biraz kızararak. *Kâğıt destesi* onun zaman yolculuğu olayıyla ilgili yaptığı araştırma dosyasıydı ve içinde ikimizin (daha çok Leslie'nin) şimdiye dek muhafızlar ve Saint Germain Kontu'yla ilgili bulabildiğimiz her şey vardı. 34'üncü sayfada, telekinezi konusuyla ilgili araştırmaların hemen arkasında, Bay Whitman ile ilgili bir not da yazılıydı. *Sincap da locanın bir üyesi mi? Yüzük. Anlamı ne?* Bay Whitman'ın özellikle bu notu kendi üzerine almamış olmasını umuyorduk.

"Leslie, bunu üzülerek söylüyorum ama enerjini kendi okul ödevlerine harcasan daha iyi edersin." Bay Whitman yüzüne bir gülümseme oturtmuştu ama ses tonunda alaydan çok daha başka bir şey vardı. Sesini alçalttı. "İlginç görünen her şey gerçekte o kadar da ilginç olmayabilir."

Bu bir tehdit miydi? Leslie dosyayı sessizce alıp okul çantasına koydu.

Diğerleri şaşkınlıkla bizi izliyordu. Herhalde Bay Whitman'ın neden söz ettiğini merak ediyorlardı. Bay Whitman bana döndü: "Sen, Gwendolyn, sır tutmanın senden rica değil aksine talep edilen bir özellik olduğunu artık anlamalısın." Onu duyabilecek kadar yakında oturan Charlotte'un bakışlarında açıkça bir haset okunuyordu. Onu doğrularcasına başını salladı. "Böyle *uygunsuz* davranman gerçekten çok üzücü."

Bu ne haksızlık! Leslie'nin izlediği yoldan gitmeye karar verdim ve Bay Whitman'la birkaç saniye bakıştık. Sonra gülümsemesi genişledi ve ansızın yanağımı okşadı. "Hadi ama başını dik tut! Birçok şey öğrenebileceğinden eminim!" dedi yürürken. "Pekâlâ Gordon, neler yaptın bakalım? Ödevini yine internetten mi indirdin?"

"Siz her zaman tüm kaynakları kullanabileceğimizi söylersiniz," diye kendini savundu Gordon. Bunu söylerken sesini iki oktav indirmeyi başarmıştı.

"Whitman sizden ne istedi?" diye arkadan bize doğru eğildi Cynthia Dale. "O dosya da neyin nesi? Seni niye *okşadı*, Gwendolyn?"

"Kıskanacak bir şey yok, Cyn," dedi Leslie. "Bizi senden bir parça daha fazla seviyor."

"Ah," dedi Cynthia. "Hiç de kıskanmadım. Ne demek *bu*? Neden herkes bu adama âşık olduğumu düşünüyor?"

"Belki de William-Whitman fan kulübünün başkanı olduğun içindir," diye öneride bulundum.

"Ya da belki nasıl hissettirdiğini anlayabilmek için bir kâğıda yirmi kez, Cynthia Whitman yazdığın için olmasın?"dedi Leslie.

"Ya da..."

"Yeter," diye tısladı Cynthia. "Bu bir kez oldu. Üzerinden uzun zaman geçti."

"Önceki gündü," dedi Leslie.

"Bu arada olgunlaşıp büyüdüm." Cynthia iç geçirerek bakışlarını sınıfta dolaştırdı. "Bütün suç şu *kuş beyinlilerde*. Sınıfta biraz olsun aklı başında erkek olsaydı hiç kimsenin öğretmenlere gözünü dikmesine gerek kalmazdı. Bu arada, dün seni limuzinle alan çocuk kimdi, Gwendolyn? Onunla aranızda bir şey var mı?"

Charlotte'tan alaylı bir homurtu yükseldi, böylece Cynthia'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Hadi ama Charlotte, olayı yine bu kadar dramatikleştirme. İkinizden birinin onunla bir ilişkisi var mı?"

Bu arada kürsüsüne çıkmış olan Bay Whitman bize Shakespeare'in sonelerini çalışmamızı söyledi.

İlk kez ona bunun için minnettardım. Shakespeare Gideon'dan daha iyiydi! Sınıfta kesilen konuşmalar yerini kâğıtların hışırtı-

sına ve iç çekişlere bıraktı. Ama Charlotte'un son söylediğini duymuştum: "Ah, Gwenny'yle olacak değil ya."

Leslie acır gibi bana baktı. "Haberi yok," diye fısıldadı." Aslında acınacak durumda."

"Evet," dedim fısıldayarak ama aslında sadece kendime acıyordum. Öğleden sonra, Charlotte'un eşliğinde kesinlikle zaman eğlenceli geçecekti.

Limuzin bu kez tam okul kapısı önünde beklemek yerine sokağın biraz aşağısına park etmişti. Kızıl saçlı Bay Marley sinirli adımlarla arabanın önünde gidip geliyordu. Bizi görünce daha da gerildi.

"Ah, siz miydiniz," dedi Charlotte keyifsizliğini açıkça belli ederek. Bay Marley kızardı. Charlotte açık kapıdan limuzinin içine bir bakış attı. Şoför ve Xemerius dışında boştu. Charlotte düş kırıklığına uğramış gibiydi, bense yeniden canlanmıştım.

"Beni özledin mi?" Araba sessizce hareket ederken Xemerius keyifle koltuğa serildi. Bay Marley ön tarafta oturmuştu. Yanımda oturan Charlotte sessizce pencereden dışarı bakıyordu.

"Bu iyi," dedi Xemerius yanıtımı beklemeden. "Ama sürekli sana dikkat etmek dışında başka görevlerim olduğunu da herhalde anlarsın."

Gözlerimi devirdim. Xemerius ise kıkırdadı.

Onu gerçekten de özlemiştim. Ders sakız gibi uzamış, sonunda Bayan Counter Baltık devletlerinin yeraltı zenginliklerini bıkıp usanmadan anlatırken Xemerius'u ve alaylı konuşmalarını özlemiştim. Ayrıca mümkün olsaydı onu Leslie'yle tanıştırmayı

çok isterdim. Çünkü çizimle anlatma girişimim zavallı gargoyle açısından pek hoş sonuç vermese de, Leslie tasvirlerimden çok etkilenmişti. (Boynuzlarını çizdiğimde Leslie, "Bunlar ne biçim çamaşır mandalı böyle?" diye sormuştu.)

"Sonunda işe yarayabilecek görünmez bir dost!" demişti hayranlıkla. "Düşünsene: Anlamsızca nişinde oturan ve nazik olmadığın için sürekli sızlanıp duran James'ten çok farklı, bu gargoyle senin için casusluk edebilir ve kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini görebilir."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama gerçekten –bu sabah şu reti… revi… el çantasıyla ilgili eski kavram konusunda Xemerius'un epey yararı dokunmuştu.

"Xemerius James gibi çıtkırıldım bir işe yaramaz olmak yerine elindeki kozun olabilir," diye fikrini belirtmişti Leslie.

James konusunda ne yazık ki haklıydı –evet, o aslında neydi? Zincirleri şakırdatıp avizeleri sallayabilseydi okulun resmi hayaleti olarak tanımlanabilirdi. James August Peregrin Pimplebottom yaklaşık yirmi yaşlarında, beyaz pudralı peruk takan ve çiçekli frak giyen hoş bir gençti. Ayrıca iki yüz yirmi dokuz yıldır ölüydü. Okul bir zamanlar onun eviydi ve çoğu hayalet gibi öldüğünü kabul etmek istemiyordu. Ona göre hayalet yaşamında geçirdiği yıllar sadece uyanmayı dilediği tuhaf bir düştü. Leslie onun sonunda ışık görünen tünelle ilgili önemli bölümü kaçırmış olduğunu düşünüyordu.

"James tamamen işe yaramaz biri değil," diye karşı çıkmıştım. Sonuçta bir gün önce James'in bana, 18. yüzyıl çocuğu olarak oldukça yardımı dokunacağına karar vermiştim, örneğin kılıç

kullanma konusunda. Birkaç saatliğine James sayesinde Gideon kadar yetenekli kılıç kullanabildiğime dair görkemli bir hayal kurmuştum. Ne yazık ki hayallerim çok çabuk suya düşmüştü.

Öğle tatilinde boş sınıfta yaptığımız ilk (ve görünüşe bakılırsa son) eskrim dersimizde Leslie gülmekten yerlere yatmıştı. Elbette James'i ve bana göre son derece profesyonel görünen hareketlerini görememiş ve onun, "sadece savuşturun, Bayan Gwendoly, sadece savuşturun! Tiyers! Beşli!" şeklindeki komutlarını duyamamıştı. Sadece beni görmüş ve elimdeki Bayan Counter'ın sopasıyla görünmez kılıca karşı havayı yarışımı izlemişti. Yararı yoktu. Çok komikti.

Leslie yeterince güldükten sonra James'in bana başka bir şeyler öğretmesinin daha iyi olacağını söylemişti. İstisnai bir biçimde James de onunla aynı fikirdeydi. Kılıçların, hançerlerin ve bu türdeki tüm savaş oyunlarının erkeklerin işi olduğu görüşündeydi. Ona göre bir kızın eline alabileceği en tehlikeli şey, bir dikiş iğnesi olmalıydı.

"Erkekler de bu kurala uysaydı, dünya kuşkusuz çok güzel bir yer olurdu," demişti Leslie. "Ama bunu yapmadıkları sürece kadınlar da hazırlıklı olmalı." Bunu söyledikten sonra da okul çantasından yirmi santim uzunluğunda bir bıçak çıkarınca, James neredeyse bayılacak gibi olmuştu. "Geçmişte aşağılık herifin biri derini delmeye kalkarsa bununla kendini daha iyi savunursun."

"Bu bir şeye..."

"Japon mutfak bıçağı... Sebzeleri ve çiğ balığı tereyağı gibi kesiyor."

Sırtımdan bir ürperti geçti..

"Sadece gerektiğinde," diye eklemişti Leslie. "Sadece kendini biraz güvende hissetmen için. Aceleyle, silah ruhsatı gerektirmeyen bulabildiğim en iyi silah buydu."

Bu arada bıçak Leslie'nin annesinin işlevi değiştirilmiş gözlük kılıfı içinde çantama konmuştu. Bir bant rulosuyla birlikte. Leslie'ye göre, geçmişe giderken bıçağı bu bantla bedenimin herhangi bir yerine yapıştıracaktım.

Şoför hızla bir viraja girince zamanında tutunamayan Xemerius parlak deri döşeme üzerinde kayarak Charlotte'a çarptı. Hemen tekrar doğruldu.

"Kilise sütunu kadar sert," diye yorumda bulunarak kanatlarını silkeledi. Yan bir bakışla onu süzdü. "Şimdi bütün gün bunu çekmek zorunda mıyız?"

"Evet, ne yazık ki," dedim.

"Evet, ne yazık ki ne?" diye sordu Charlotte.

"Ne yazık ki yine öğle yemeği yemedim," dedim.

"Kendi suçun," diye karşılık verdi Charlotte. "Ama doğruyu söylemek gerekirse, birkaç kilo vermenin bir zararı olmaz. Sonuçta Madam Rossini'nin benim için diktiği elbiselere sığmalısın." Kısa bir an dudaklarını birbirine bastırdı. İçimde acımaya benzer bir hissin filizlendiğini hissettim. Herhalde Madam Rossini'nin kostümlerini giyebilmeyi çok istemişti, sonra ben gelip her şeyi mahvetmiştim. Elbette bilerek değil ama yine de...

"Saint Germain konutunu ziyaret ederken giydiğim elbise evdeki dolapta duruyor," dedim. "İstersen sana vereyim. Onu Cynthia'nın bir sonraki kostüm partisinde giyebilirsin. Bahse girerim, herkes görünüşüne bayılacaktır!"

"Elbise senin değil," dedi Charlotte sertçe. "Muhafızlara ait. Onun hakkında sen karar veremezsin. Evdeki giysi dolabından hiçbir şeyi kaybetmemelisin." Tekrar pencereden bakmaya devam etti.

"Vır vır vır," dedi Xemerius.

Charlotte'tan hoşlanmaya kalkacak birinin işi gerçekten de zordu, bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. Yine de bu dondurucu havayı bunaltıcı bulmuştum. Bu yüzden yeni bir denemeye giriştim. "Charlotte..."

"Birazdan varacağız," diye sözümü kesti. "İç çemberden birini görüp görmeyeceğimizi merak ediyorum." Asık suratı ansızın aydınlandı. "Yani, tanıdıklarımızın dışında biri demek istedim. Bu son derece heyecan verici. Önümüzdeki günlerde Mabet yaşayan efsanelerle kaynayacak. Ünlü politikacılar, Nobel ödüllü kişiler ve önemli bilim adamları dünyanın haberi olmaksızın kutsal salonda toplanacaklar. Koppe Jötland burada olacak, sonra ah, Jonathan Reeves-Haviland... onunla tokalaşmayı çok isterdim." Heyecanına bakılacak olursa, Charlotte gerçekten de büyülenmişti.

Buna karşın ben kimlerden söz ettiğini bile bilmiyordum. Xemerius'a soru sorarcasına baktım ama o da omzularını silkti. "Bu karton kafaların adını daha önce hiç duymadım, özür dilerim," dedi.

"İnsan her şeyi bilemez ya," diye anlayışlı bir gülümsemeyle ona yanıt verdim.

Charlotte iç geçirdi. "Hayır ama güncel politikayla ilgili bilgi sahibi olmak için arada sırada ciddi bir günlük gazeteye ya da

haber dergisine bakmanın zararı olmaz. İnsanın beynini buna vermesi gerek... tabii bir beyni varsa."

Dediğim gibi, işi hiç kolaylaştırmıyordu.

Limuzin durdu. Bay Marley arabanın kapısını açtı. Elbette Charlotte'un tarafını. Bu gözümden kaçmamıştı.

"Bay Giordano sizi eski yemek salonunda bekliyor," dedi Bay Marley. Onun, "Efendim," dememek için kendini zor tuttuğu hissine kapıldım. "Size eşlik edeceğim."

"Yolu biliyorum," dedi Charlotte, sonra bana döndü: "Gel!"

"Sende, insanlarda emir verme isteği uyandıran bir şey var," dedi Xemerius. "Ben de geleyim mi?"

"Evet, lütfen," dedim mabedin dar yolunda yürürken. "Sen yanımda olduğunda kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bana bir köpek satın alacak mısın?"

"Hayır."

"Ama benden hoşlanıyorsun, doğru değil mi? Sanırım, kendimi daha sık aratmalıyım!"

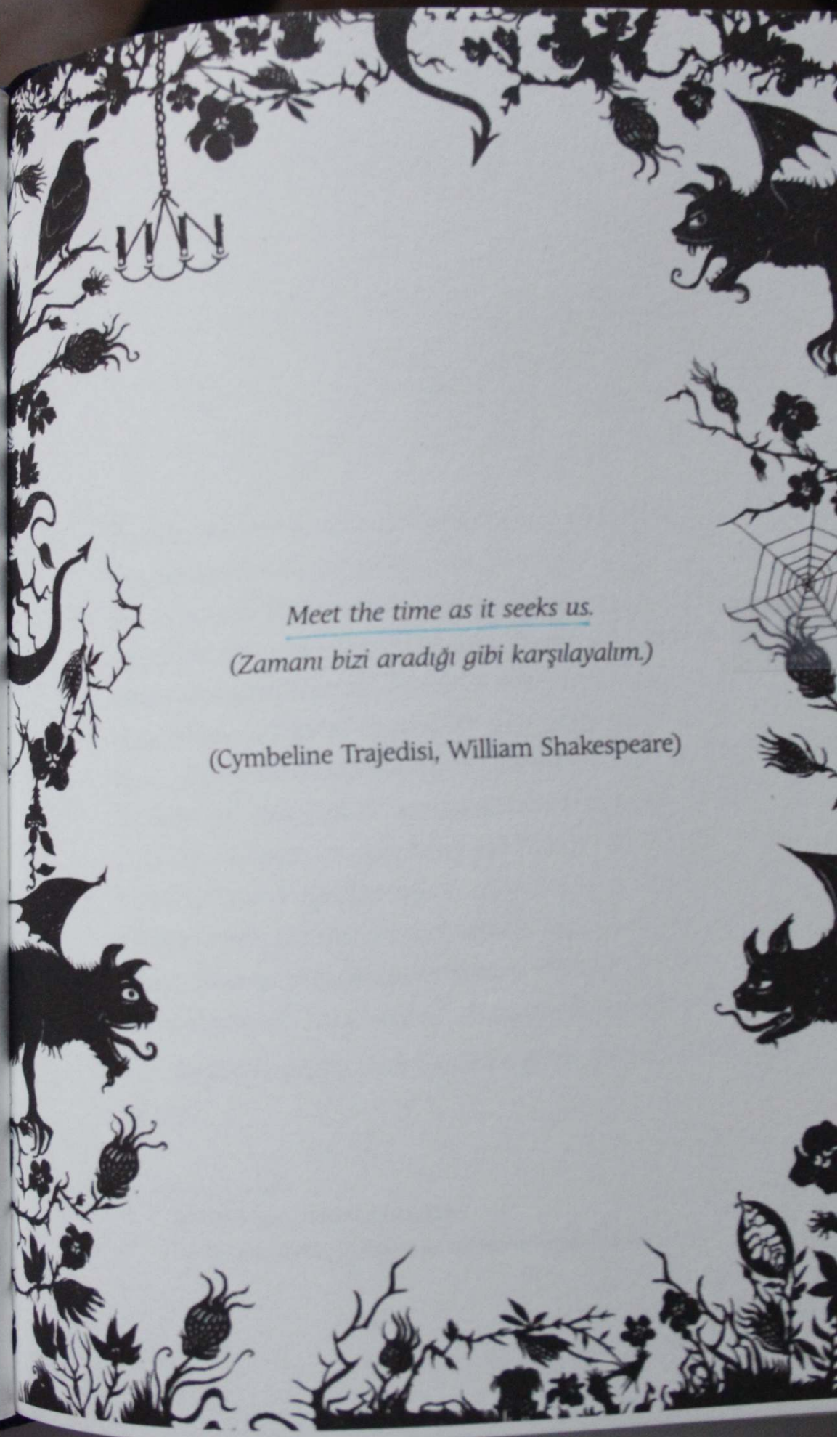
"Ya da işe yaramalısın," dedim Leslie'nin sözlerini düşünerek. *Xemerius koz olabilir.* Haklıydı. Herkes duvarların içinden geçen bir dosta sahip olabilir miydi?

"Sallanma," dedi Charlotte. O ve Bay Marley birkaç metre önümde yan yana gidiyorlardı. Ancak o zaman birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim.

"Elbette Bayan Rottenmeier[5]," dedim.

---

5 Heidi'deki sert kâhya kadın karakteri, (ç.n)

Meet the time as it seeks us.

(Zamanı bizi aradığı gibi karşılayalım.)

(Cymbeline Trajedisi, William Shakespeare)

5.

Kısaca anlatmak gerekirse: Charlotte ve Bay Giordano'yla ders, hayal ettiğimden de korkunçtu. Bunun nedeni, bana aynı anda her şeyi öğretmek istemeleriydi: (Okul üniformamın patates püresi rengindeki gömleğiyle hiç uyuşmayan, kiraz kırmızısı kabarık etek içinde yaptığım) menuet dansının[6] adımlarıyla savaşırken aynı anda Whiglerle Toryler[7] arasındaki siyasi görüş farklılıklarını anlamam, yelpazenin nasıl tutulduğunu öğrenmem ve "Ekselansları", "Altesleri" ve "Âlicenapları" arasındaki farkı öğrenmem gerekti. Bir yelpazeyi açmanın on yedi farklı yolunun gösterildiği bir saatin sonunda başıma ağrı girmişti ve artık sağımın, solumun neresi olduğunu bilemez duruma gelmiştim. Tüm bu zaman boyunca şakayı elden bırakmamaya çalışmam –"Küçük bir ara veremez miyiz, aklım tıka basa doldu!"- da iyi sonuç vermemişti.

"Bu komik değil," dedi Giordano genzinden konuşarak. "Aptal şey."

---

6 Eski bir Fransız salon dansı, (ç.n.)

7 İngiltere'de farklı görüşlerdeki iki muhafazakâr parti, (ç.n.)

Birinci kattaki eski yemek salonu yüksek pencereliydi ve küçük bir iç avluya açılıyordu. Bir kuyruklu piyano ve duvara dayalı birkaç sandalyenin dışında içeride hiç mobilya yoktu. Xemerius her zamanki gibi avizelerden birine tepeüstü asılmış ve kanatlarını düzgün bir şekilde sırtında toplamıştı.

Başlangıca dönersek, Giordano kendini, "Giordano, *sadece* Giordano lütfen," diyerek tanıtmıştı. "Tarih bölümü mezunu, ünlü moda yaratıcısı, reiki ustası, takı tasarımcısı, ünlü koreograf, üçüncü dereceden usta ve 18-19. yüzyıl uzmanı."

"Ah kahretsin," dedi Xemerius. "Biri bu çocuğu küçükken kaynar suyla haşlamış olmalı."

Sadece içimden ona hak verebilirdim. Bay Giordano, pardon, *sadece* Giordano televizyon kanalından satış yapan pazarlamacılara feci şekilde benziyordu. Burnunda mandal takılmış gibi gelen sesiyle sürekli konuşan ve bu arada bacakları sanki masanın altındaki pinçir cinsi bir köpek tarafından ısırılıyormuş gibi görünen bir satıcı. Neredeyse onun şişirilmiş dudaklarını yalayıp gülümseyerek şöyle demesini beklemiştim: "Şimdi de sevgili izleyiciler, modelimiz Brigitte'a gelelim, bu kesinlikle birinci sınıf bir oda fıskiyesi, bir mutluluk vahası ve sadece yirmi yedi Sterlin, kesinlikle ucuz bir fiyat, bunu hemen almalısınız, evimde bundan iki tane var..."

Bunun yerine –gülümsemeden– "Sevgili Charlotte'um, merhaba-merhaba-merhaba," deyip sağ ve sol kulaklarının yanındaki havayı öpmüştü. "Neler olduğunu duydum ve bu gerçekten i-nanıl-maz! Bunca yıl çalış, çabala ve öğren, sonra boşa gitsin! Bu ne üzücü, ne çirkin bir skandal ve ne büyük haksızlık... Peki, bu o mu? *Dublörün* yani?" beni tepeden tırnağa süzdükten sonra şiş dudaklarını büzmüştü. Elimden başka bir şey gelmediğinden şaşkınlıkla ona baktım. Saçları elektriğe tutulmuş gibi dimdikti, bolca saç spreyi ve jöleyle çimento gibi başına yapıştırılmıştı. İnce siyah sakalı yüzünün alt tarafını haritadaki nehirler gibi boydan boya geçiyordu. Kaşları alınmış ve kenarlarına siyah renkli Edding'e benzer bir kalemle hat çekilmişti. Eğer yanılmıyorsam, burnu da pudralıydı.

"Hem de *bu*, yarın akşama kadar o döneme uygun bir şekilde, 1782'deki bir Soirée'e[8] mi katılacak?" diye sormuştu. "Bu" dediği herhalde ben oluyordum. Soiree başka bir şey olmalıydı. Asıl soru neydi acaba?

"Hey, hey, hey, sanırım şiş dudak sana hakaret ediyor!" demişti Xemerius. "Eğer başına vuracak bir küfür sözü arıyorsan, suflör olarak hizmetindeyim."

Şiş dudak hiç de fena değildi.

"Bir soiree uyku getiren akşam toplatısı demektir," diye devam etmişti Xemerius. "Sadece bilmiyorsan diye söyledim. Akşam yemeği yendikten sonra oturulur, piyanoda bir şeyler çalınır ve herkes uyuklamamaya çalışır."

"Ah, teşekkürler," dedim.

"Bunu hâlâ riske atmak istediklerine inanamıyorum," dedi Charlotte mantosunu askıya asarken. "Gwendolyn'i bu insanların

8 Fransızcada akşam toplantısı, (ç.n.)

arasına göndermek gizliliğin tüm kurallarına aykırı. Ona bir kez bakan biri yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayacaktır."

"Evet, benim düşüncem de bu!" diye bağırdı şiş dudak. "Ama kont eksantrik havasıyla ünlüdür. Kızın hikâyesi şurada duruyor. Tüyler ürpertici, lütfen bir kez okur musun?"

Benim neyim, lütfen ama? Hikâyeleri şimdiye dek masalların dünyasına göndermiştim.

Charlotte kuyruklu piyano üzerindeki bir dosyayı karıştırdı. "Batten Vikontu'nun vesayeti altındaki birini mi canladıracak? Gideon da onun oğlu mu? Bu biraz riskli değil mi? Orada vikontu ve ailesini tanıyan biri çıkabilir. Neden sürgünde yaşayan bir Fransız vikontu seçilmedi?"

Giordano iç geçirdi. "Konu onun eksik dil bilgisi değil. Kont herhalde bizi sınamak istiyor. Bu kızdan bir 18. yüzyıl hanımefendisi yaratabileceğimizi ona kanıtlamamız gerek. Bunu yapmamız *gerek*!" Parmaklarını birbirine birleştirip kule yaptı.

"Keira Knightley'de bunu başardıklarına göre, o zaman benimle de yapabilirler," dedim iyimser bir tavırla. Keira Knightley dünyanın en modern kızlarından biriydi ve kostümlü filmlerde pekâlâ mükemmel görünüyordu, hem de en çılgın perukların içinde bile.

"Keira Knightley mi?" Şiş dudağın siyah kaşları neredeyse kabarık saçlarının diplerine dek kalktı. "Bir filmde bu olabilir ama Keira Knightley 18. yüzyılda on dakika bile bulunsa hemen modern bir kadın olarak kendini ele verirdi. Gülümserken hep dişlerini göstermesi, gülerken başını arkaya atması ve ağzını kocaman açması! Bunu 18. yüzyılda hiçbir kadın yapmazdı!"

"Bunu tam olarak bilemezsiniz ki," dedim.

"Nasıl, efendim?"

"Dedim ki, bunu tam olarak..."

Şiş dudak gözlerinden bana ateş saçarak baktı. "Öncelikle birinci kuralı belirleyelim: Ustanın söylediği asla sorgulanmaz."

"Peki, usta kim –ah, anlıyorum, bu *sizsiniz*," dedim biraz kızararak. Xemerius bu arada kıs kıs gülmeye başlamıştı. "Tamam. Pekâlâ, gülerken dişler gösterilmeyecek. Bunu anladım." Bunu çabucak kapabilirdim. Şu can sıkıcı suarelerde gülünecek herhangi bir şey bulacağımı hayal etmek zordu.

Biraz sakinleşmiş olan Şişdudak Usta yine kaşlarını kaldırdı, tabii Xemerius'un tavandan avazı çıktığı kadar, "Şapşal!" diye bağırdığını duymadığından, düş kırıklığına uğrayacağı sorgulamaya başlamıştı. 1782 yılındaki politika, edebiyat, örf ve âdetler hakkında ne bildiğimi öğrenmek istiyordu ve yanıtlarımdan sonra ("Ne *olmadığını* biliyorum- örneğin tuvaletlerde otomatik sifon ve kadınların seçme hakkı yoktu") ellerini birkaç saniyeliğine yüzüne kapatmak zorunda kaldı.

"Burada gülmekten neredeyse altıma kaçıracağım," dedi Xemerius ve ne yazık ki, evet ne yazık ki gülüşü bana da bulaşmıştı. Diyaframımdan yukarı baskı yapan kahkahalarımı zor tutuyordum.

Charlotte yumuşak bir sesle konuştu: "Sana onun gerçekten de *hiçbir şekilde* hazır olmadığını söylediklerini sanıyordum, Giordano."

"Ama ben... en azından prensipte..." Ustanın yüzü ellerinin arasından göründü. Ona bakmasam daha iyiydi, çünkü şimdi benim yüzümden bir de makyajı yüzüne bulaşmış olabilirdi.

"Müzikal becerilerin nasıl? Piyano? Solfej? Arp? Toplu danslarda nasılsın? Basit bir *Menuett à deux*'a hâkim olabilirsin ama ya diğer danslarda?"

Arp mı? *Menuett à deux* mü? Aa, elbette! Şimdi kendime olan hâkimiyetim yerle bir olmuş, durmaksızın kıkırdamaya başlamıştım.

"Burada hiç olmazsa birinin eğleniyor olması ne güzel," dedi Şişdudak şaşkınlıkla. Bana bir daha gülemeyeceğim kadar eziyet etmeye de herhalde o an karar vermiş olmalıydı.

Bu zamanın gelip çatması gerçekten de uzun sürmedi. Çok değil, on beş dakika sonra kendimi dünyanın en görgüsüz ve beceriksiz kızı olarak görmeye başlamıştım. Xemerius bana cesaret vermek için elinden gelenin en iyisini yaptığı halde. "Hadi Gwendolyn, şu iki sadiste neler bildiğini göster!"

Hiçbir şeyi bunun kadar isteyemezdim. Ama ne yazık ki bildiğim bir şey yoktu.

"Tour de main, sol el, aptal şey, sol verip sağa döneceksin, Cornwallis teslim oldu ve Lord North 1782'de geri döndü, bu da... sağdan dön, hayır sağ! Sevgili Tanrım! Charlotte bir kez daha göster şuna!"

Charlotte bana gösterdi. Bu işi ona bırakmak gerekti, harika dans ediyordu, bu onun için çocuk oyuncağı gibiydi.

Aslına bakılırsa gerçekten de öyleydi. İleri, geri gidilip dönülüyor ve bu arada dişleri göstermeksizin hiç durmadan gülümseniyordu. Müzik duvar kaplamaları arasına gizlenmiş hoparlörlerden geliyordu, bu arada hemen ayakla tempo tutmaya başlanacak türde bir müzik olduğu da pek söylenemezdi.

Eğer Şişdudak sürekli aklımı karıştırmasaydı belki adımları çok daha iyi kavrayabilirdim. "Yani, 1779'dan sonra İspanyollarla savaş... şimdi Mouline, lütfen, dördüncü adamı hayal edeceğiz. Reverans, evvet, lütfen biraz daha estetik. Tekrar baştan, gülümsemeyi unutma. Baş dimdik, çene yukarıda, bu arada Büyük Britanya için Kuzey Amerika kaybedilmiş oldu, sevgili Tanrım hayır, sağa, kol göğüs hizasına ve uzat. Bu çok sert bir vuruş, Fransızlar hakkında konuşmak iyi değildir, bu hainlik sayılır... Ayaklara bakma, zaten kabarık elbiseyle hiçbir şey göremezsin."

Charlotte ansızın sorduğu ("1782'de Burundi kralı kimdi?") tuhaf sorularla ve iyice aklımı karıştıran baş sallamalarıyla yetindi.

Bir saat sonra Xemerius'un canı sıkılmıştı. Kanat çırparak avizeden indi ve bana el sallayarak duvarın arasında kayboldu. Onu Gideon'a gidip bakmakla görevlendirebilirdim ama buna gerek kalmadı, çünkü on beş dakika devam eden menuet işkencesinden sonra Gideon Bay George'la birlikte eski yemek salonuna girdi. Böylece Charlotte, Şişdudak ve orada olmayan dördüncü bir adamla birlikte "le chain" denen bir dans figürü çalışmamıza seyirci oldular. Bu arada görünmeyen adama yine yanlış elimi vermiştim.

"Sağ el, sağ omuz, sol el, sol omuz," diye öfkeyle bağırdı Şişdudak. "Bu kadar zor mu? Charlotte'un nasıl yaptığına bir bak, ne mükemmel!"

Ben utanmış bir halde yerin dibine girmek isterken mükemmel Charlotte ziyaretçimiz olduğunu çoktan gördüğü halde dans etmeye devam etti.

"Ah," dedi sonunda, sanki Bay George'u ve Gideon'u yeni görüyormuş gibi. Artık menuet dansının başında ve sonunda, zaman zaman da ortalarında yapılan bir tür reverans olduğunu bildiğim estetik bir hareketle eğildi. Aslında kesinlikle aptalca görünmesi gerekirdi, üstelik üzerinde üniforması vardı ama bunun yerine nedense... tatlı görünüyordu.

Kendimi iki kat kötü hissettim. İlki, okul üniformamın üzerine giydiğim kırmızı-beyaz çizgili kabarık etek canavarı içinde (yol inşaatlarında trafiğin güvenliğini sağlamak için yere konan kukalara benziyordum) berbat göründüğüm için, ikincisi de Şişdudak benden şikâyet etmek konusunda hiç zaman kaybetmediği için.

"...sağını solunu bilmiyor... bir sakarlık timsali... kavraması zor... hiçbir şeyi beceremiyor... aptal şey... bir ördekten kuğu yapılamaz... dikkat çekmeden bu suareye hiçbir şekilde katılamaz... şuna bir baksanıza!"

Bay George onun dediğini yaptı, Gideon da. Kıpkırmızı olmuştum. Aynı anda öfkenin içimde kabardığını hissettim. Artık bu kadarı yeterdi! Etekle birlikte Şişdudağın kalçama tutturduğu dolgulu iç eteği çabucak çözerken dişlerimin arasından tısladım: "18. yüzyılda neden politikadan konuşmam gerektiğini bilmiyorum. Bunu bugün bile yapmıyorum, bu konuda en küçük bir fikrim yok! Ne olmuş? Biri bana Markiz bilmem kimi soracak olursa politikanın beni zerre kadar ilgilendirmediğini söylerim. Biri mutlaka benimle bir menuet dansı yapmak isterse de, ki 18.

yüzyılda kimseyi tanımadığım için buna olanak yok, ona, "Hayır, teşekkürler, çok naziksiniz ama ayağım burkuldu," derim. Ayrıca bunu dişlerimi göstermeden de yapabilirim."

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" dedi Şişdudak parmaklarını birbirine kenetleyerek. Bu herhalde bir tür alışkanlıktı. "Bir parça saygısı bile yok ayrıca her alanda korkunç bir bilgisizlik ve yeteneksizlik. Ayrıca Lord Sandwich'in adı geçtiğinde beş yaşındaki çocuklar gibi kahkaha atıyor."

Ah, evet, Lord Sandwich. Böyle bir adının olması akıl almazdı. Zavallı adam.

"Ama o mutlaka..." diye başladı Bay George ama Şişdudak onun sözünü kesti.

"Charlotte'un tersine bu kızda kesinlikle... *espliéglerie*[9] yok!"

Ah! Charlotte o dediği şeye sahipse, bende olmasını asla istemiyordum.

Charlotte müziği kapatıp piyanonun başına geçti ve oturduğu yerden Gideon'a kurnazca gülümsedi, Gideon de ona karşılık verdi.

Bunun ardından bana sadece anlamlı, kaçamak bir bakış atmıştı. Ama bu anlamın pek olumlu olduğu söylenemezdi. Herhalde beceriksiz biriyle aynı salonda bulunmaktan utanıyordu, özellikle de blucini ve dar, siyah tişörtü içinde ne denli mükemmel göründüğünün bilincindeyken. Nedense daha çok öfkelenmiştim. Neredeyse dişlerimi gıcırdatacaktım.

---

9 (Fr.) Oyunculuk, (ç.n.)

Alnında duyduğu endişeyi yansıtan kırışıklıklar oluşan Bay George bir bana, bir Şişdudak'a, sonra yine bana baktı. "Bunu başaracaksınız, Giordano. Charlotte gibi yetenekli bir asistana sahipsiniz. Ayrıca daha birkaç günümüz var."

"Haftalar olsa ne fark eder! Onu büyük bir baloya hazırlamak için haftalar yetmez," dedi Şişdudak. "Biraz şansın yardımıyla küçük bir çevreye, bir suareye belki ama dük ve eşinin de katılacağı bir baloya asla. Kontun bu noktada şaka yaptığını varsayıyorum."

Bay George'un bakışları donuklaştı. "Elbette böyle bir şey yok," dedi. "Kontun kararlarından şüphe etmek de elbette size düşmez. Gwendolyn bunu başaracaktır, değil mi Gewndolyn?"

Bir şey söylemedim. Geride bıraktığım iki saat boyunca özgüvenim fazlasıyla zedelenmişti. Konu tatsız bir şekilde göze batmamaksa -bunu becerebilirdim. Bir köşeye çekilir, uslu bir şekilde yelpazemi sallardım. Ya da sallamasam daha iyiydi, kim bilir belki de sallama şeklim istemediğim bir mesaj verebilirdi. Sadece durup dişlerimi göstermeden gülümserdim. Tabii bu arada beni kimse rahatsız etmez, Stafford markisini sormaz ya da dansa kaldırmazdı.

Charlotte piyano tuşları üzerinde hafifçe parmaklarını gezdirdi. Biraz önce dans ettiğimiz müzik türünde küçük bir parça çalmaya başladı. Gideon yanında durunca ona bakıp anlayamadığım bir şeyler söyledi, bunun üzerine Şişdudak yüksek sesle iç geçirdi.

"Ona menuetin geleneksel temel adımlarını öğretmeye çalıştık ama korkarım başka yöntemlere başvurmak zorundayız!"

Charlotte'un yeteneklerine hayran olmaktan başka bir şey yapamazdım. Aynı anda hem konuşup hem Gideon'un gözlerine

bakabiliyor hem de ona çekici gamzesini gösterebiliyordu ve bu arada bir de piyano çalıyordu.

Şişdudak hâlâ sızlanmaya devam ediyordu. "...Belki resimlerle anlatmanın ya da yere tebeşirle çizmenin faydası olabilir, bunun için..."

"Derse yarın devam edebilirsiniz," diye sözünü kesti Bay George. "Gwendolyn'in şimdi elapse olması gerek. Geliyor musun, Gwendolyn?"

Rahatlayarak başımı sallayıp okul çantamla mantomu kaptım. Sonunda kurtulmuştum. Düş kırıklığım yerini hemen heyecanlı bir bekleyişe bıraktı. Her şey yolunda giderse, bugün elapse olmak için büyükbabamla buluştuğum tarihin ilerisine gönderilecek ve böylece anahtarın gizli yeriyle parolayı bulabilecektim.

"Bırak, ben taşıyayım." Bay George okul çantamı alırken bana cesaret verircesine gülümsedi. "Dört saat daha, sonra eve gidebilirsin. Bugün dünkünden çok daha az yorgun görünüyorsun. Sana hoş, huzurlu bir yıl seçeceğiz, 1953'e ne dersin? Gideon kronografın bulunduğu salonun çok rahat olduğunu söylüyor. Hatta orada bir kanepe bile varmış."

"1953 mükemmel," diyerek heyecanımı belli etmemeye çalıştım. Lucas'la buluşmamızdan beş yıl sonrası. Bu arada birkaç şey öğrenmiş olabilirdi.

"Ah ve sen, Charlotte: Bayan Jenkins sana bir araba çağırdı, bugünlük paydos edebilirsin."

Charlotte çalmayı kesti. "Peki, Bay George," dedi saygıyla, sonra başını yana eğerek Gideon'a gülümsedi. "Senin de işin bitti mi?"

Bu da neydi? Yoksa şimdi ona birlikte sinemaya gitmeyi mi önerecekti? Soluğumu tuttum.

Ama Gideon başını iki yana salladı. "Hayır, Gwendolyn'e eşlik edeceğim."

Charlotte ve ben kesinlikle aynı derecede şaşkınlıkla bakmış olmalıydık.

"Hayır, bunu yapmayacaksın," dedi Bay George. "Bugünkü kotanı çoktan doldurdun."

"Yorgun da görünüyorsun," dedi Charlotte. "Ki, buna da şaşmamak gerek. Uyusan daha iyi olacak."

Bu konuda onunla aynı fikirdeydim. Gideon benimle birlikte geldiği zaman ne anahtarı gizli yerinden alabilir ne de büyükbabamı arayabilirdim.

"Gwendolyn ben olmadan bodrumda anlamsız saatler geçirecek," dedi Gideon. "Yanında olursam, bu süre içinde ona bir şeyler öğretebilirim." Hafif bir gülümsemeyle ekledi. "Örneğin; sağını solundan ayırmak gibi. Menuetle bu öğrenilebilir."

Efendim? Tanrı aşkına yine mi dans dersleri!

"Boşuna bir çaba," dedi Şişdudak.

"Ev ödevlerimi yapacağım," dedim olabildiğince sevimsiz bir sesle. "Ayrıca yarın Shakespeare kompozisyonumu vermem gerek."

"Bu konuda sana yardım edebilirim," dedi Gideon bana bakarak. Bakışlarını yorumlayamıyordum. Onu tanımayan biri için belki masum olabilirlerdi ama öyle olmadıklarını biliyordum.

Charlotte gülümsemeye devam ediyor olsa da, cazibeli gamzeleri artık görünmüyordu.

Bay George omuz silkti. "Bana göre hava hoş. O halde Gwendolyn'in kendini yalnız hissedip korkması gerekmeyecek."

"Aslında yalnız kalmaktan hoşlanırım," dedim çaresizce. "Özellikle bugünkü gibi kalabalık geçen bir günden sonra." Böyle can sıkıcı insanların arasında.

"Ah, öyle mi?" diye sordu Charlotte alayla. "Pek de yalnız olduğu söylenemez, şu görünmez dostların her zaman yanındalar, öyle değil mi?"

"Çok doğru," diye karşılık verdim. "Gideon, orada sadece beni rahatsız edersin."

Charlotte'la sinemaya gitsene. Ya da bir kitap kulübü kurun, umurumda değil!

Böyle düşündüm. Ama gerçekte böyle mi düşünüyordum? Bir yandan Yeşil Atlı'yla ilgili ne bulduğu hakkında büyükbabamla konuşmaktan daha önemli bir şey olmadığını düşünüyordum, öte yandan beynimde *Ah, mmm ve bir kez daha* ile ilgili belirsiz anılar canlanıyordu.

Lanet olsun! Kendimi toparlamalı ve Gideon'dan nefret edecek bir şeyler bulmalıydım.

Ama bunun için bana zaman bırakmadı. Bana ve Bay George'a kapıyı tuttu. "Hadi, Gwendolyn! 1953 yılına!"

Eğer becerebilseydi, Charlotte'un bakışlarıyla sırtımda delik açabileceğinden emindim.

Eski kimya laboratuarına giderken Bay George –daha önce bunun için özür dilemeksizin- gözlerimi bağladı ve iç geçirerek elimi tuttu. Gideon okul çantamı taşıyor olmalıydı.

Döner merdivenleri indikten sonra, "Bay Giordano'nun kolay bir insan olmadığını biliyorum," dedi Bay George. "Ama yine de ona karşı biraz çaba göstermelisin."

Yüksek sesle homurdandım. "O da bana karşı biraz çaba gösterebilirdi! Reiki ustası, yaratıcı takı tasarımcısı, modacı... onun muhafızlar arasında işi ne? Çoğunun başarılı bilim adamları ve politikacılardan oluştuğunu sanıyordum."

"Bay Giordano muhafızlar arasında renkli bir kuş gibi bir şey," diye açıkladı Bay George. "Ama çok parlak bir zekâsı vardır. Onu multimilyoner yapan egzotik... şey... mesleklerin yanı sıra, tanınmış bir tarihçi ve..."

"...ve beş yıl önce Hür Masonlarla ve efsanevi Saint Germain Kontu'yla bağlantısı olan Londra kökenli gizli bir birliğe ait, bugüne dek bilinmeyen kaynaklarla ilgili bir makale yayınladı. Böyle olunca muhafızlar onu mutlaka yakından tanımaları gerektiğine karar verdiler," diye devam etti Gideon önden yürürken. Sesi duvarlarda yankılandı.

Bay George hafifçe öksürdü. "Şey, evet bu da var tabii. Dikkat, basamak."

"Anlıyorum," dedim. "O halde sizi ele vermemesi için Giordano da muhafızların bir üyesi oldu. Peki, bilinmeyen kaynaklar neydi?"

"Her üyenin birliği güçlendirmek için bir katkısı vardır. Özellikle Bay Giordano'nun yetenekleri çok kapsamlı."

"Ona ne şüphe," dedim. "Yoksa hangi erkek tırnaklarına parlak taş yapıştırır?"

Bay George'un boğazına bir şey takılmış gibi öksürdüğünü duydum. Bir süre yan yana sessizce yürüdük. Gideon'un adımları duyulmuyordu, onun önden gittiğini varsaydım (gözüm bağlı olduğundan, sümüklüböcek hızında ilerliyorduk). Sonunda cesaretimi toplayıp kısık sesle sordum: "Şu suareye neden özellikle benim gitmem gerekiyor, Bay Geoge?"

"Ah, sana hiç kimse söylemedi mi? Gideon dün gece –ya da daha çok gece boyunca- kontun yanındaydı. Son gezinizden... ona söz etmek için. Geri dönüşünde getirdiği mektupta kont senin Gideon'la birlikte Leydi Brompton'ın suaresine ve birkaç gün sonra yapılacak olan baloya katılmanı istiyor. Ayrıca Mabet'te bir de öğleden sonra ziyareti olacak. Tüm bunların amacı, kontun seni yakından tanımak istemesi."

Kontla ilk karşılaşmamı hatırlayınca ürperdim. "Beni daha iyi tanımak istemesini anlıyorum. Ama neden yabancı insanların arasına girmemi istiyor? Bu bir tür test mi?"

"Bu, seni bütün bunlardan uzak tutmanın hiçbir yararı olmadığını da ortaya koyuyor. Doğruyu söylemek gerekirse bu mektuba çok sevindim. Bu kontun sana, bu oyunda seni bir tür figüran gibi gören bazı muhafız beylerden çok daha güvendiğini de gösteriyor."

"Ya da bir hain gibi gören," dedim ve aklıma Dr. White geldi.

"*Ya da* bir hain," dedi Bay George önemsiz bir şey söylüyormuş gibi. "Düşünceler burada birbirinden ayrılıyor. İşte, geldik kızım. Göz bağını açabilirsin."

Gideon bizi bekliyordu. Bir Shakespeare sonesi ezberlemem gerektiğini ve bunu da ancak yüksek sesle yapabildiğimi söyleyerek ondan son kez kurtulmaya çalıştım ama omuzlarını silkerek iPod'unun yanında olduğunu ve beni hiç duymayacağını söyledi. Bay George kronografı kasasından çıkardı ve orada hiçbir şey bırakmamamızı sıkı sıkıya tembihledi. "En küçük bir kâğıt parçası bile kalmasın, duydun mu Gwendolyn? Her şeyi çantana koy ve buraya getir. Tabii okul çantasının kendisini de. Anladın mı?"

Başımı sallayıp çantamı Gideon'un elinden aldım ve sıkıca göğsüme bastırdım. Sonra parmağımı Bay George'a uzattım. Bu kez küçüğünü –çünkü işaret parmağım batan iğnelerden delik deşik olmuştu. "Ya biz oradayken biri içeri girerse?"

"Bu olmayacak," dedi Gideon. "Çünkü o sırada orada gece yarısı olacak."

"Ne olmuş? Birinin aklına bodrumda buluşmak gelmez mi?"

"Bu zayıf bir olasılık," dedi Gideon.

"Nasıl?"

"Sorun değil," dedi Bay George, parmağımı alıp kronografın içindeki kapağı açık duran küçük deliğin içine soktu. İğne parmağımı deler delmez karnımda o tanıdık dalgalanmayı hissedince dudaklarımı ısırdım. Oda yakut kırmızı bir ışığa büründü, sonra karanlığın içine düştüm.

"Hey?" diye seslendim kısık sesle ama yanıt veren olmadı. Gideon bir saniye sonra yanımda bitiverdi ve hemen el fenerinin düğmesini açtı.

"Gördün mü, burası hiç de konforsuz değil," dedi kapıya gidip lambayı açarken. Tavandan hâlâ çıplak bir ampül sarkıyordu ama

odanın kalanı son ziyaretimden bu yana bir düzen kazanmıştı. Bakışlarım ilk olarak Lucas'ın gizli bir bölme oluşturmak istediği duvara doğru kaydı. Son geldiğimde orada sandalyeler yığılıydı, ama şimdi son seferkinden çok daha düzgündü. Döküntüler gitmişti, oda çok daha temiz ve boştu. Duvarın önündeki sandalyelerin dışında bir masa ve üzeri yeşil kadife kaplı eski bir kanepe vardı.

"Evet, gerçekten, buraya yaptığım son ziyaretten çok daha rahat görünüyor. Burada kaldığım sürece bir farenin ortaya çıkıp beni kemireceğinden korkmuştum."

Gideon kapının kolunu aşağı indirip birkaç kez sarstı. Görünüşe bakılırsa kilitliydi.

"Bir seferinde kapı açıktı," dedi gülerek. "Gerçekten güzel bir akşamdı. Buradan Adalet Sarayı'na giden gizli bir geçit var. Çok daha alttan, ceset ve kafatası dolu lahitlerin içinden geçiyor... ve buranın yakınında –1953 yılında– bir şarap mahzeni var."

"Bir anahtar gerek." Yine duvara doğru baktım. Oradaki gevşek tuğlalardan birinin ardında bir anahtar duruyordu. İç geçirdim. Lanet olsun, şimdi işime yaramıyor olması ne yazıktı. Ama Gideon'un bilmediği bir şeyi biliyor olmak da çok güzel bir histi. "Şarap içtin mi?"

"Ne sandın?" Gideon duvardaki sandalyelerden birini alıp masanın önüne koydu. "İşte, senin için. Ev ödevinde iyi eğlenceler."

"Ah, teşekkürler." Oturdum ve çantamdan eşyalarımı çıkarıp kendimi tamamen kitabıma vermiş gibi yaptım. Gideon da bu arada kanepeye uzandı ve pantolon cebinden iPodunu çıkarıp kulaklıklarını taktı. İki dakika sonra tehlikeyi göze alıp ona bir

bakış atınca gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Yoksa uyumuş muydu? Bu geceyi yollarda geçirdiği düşünülürse buna şaşırmamak gerekti.

Uzun, ince burnu, soluk teni, yumuşak dudakları ve gür, kıvrık kirpiklerini izlerken bir süreliğine kendimi kaybettim. Böyle sakin durumdayken olduğundan çok daha genç görünüyordu. Ansızın küçük bir çocukken onun nasıl görünebileceğini hayal ettim. Çok sevimli olmalıydı. Göğsü düzenli aralıklarla kalkıp iniyordu. Bir an duvara bakmayı düşündüm –hayır, bu çok tehlikeliydi. Lucas'la sırrımızı korumak istiyorsak şüphe çekmemek için artık duvara bile bakmamalıydım.

Yapacak başka iş bulamadığımdan ve (çok çekici olsa da) dört saat boyunca uyurken Gideon'u seyredemeyeceğimden sonunda kendimi ev ödevlerime verdim, önce Kafkasların yer altı zanginliklerine, sonra da Fransızca düzensiz fiil çekimlerine. Sonunda geriye bir tek Shakespeare'in eserleri ve hayatıyla ilgili kompozisyon kalmıştı ve onu da cesurca bir tek cümlede özetlemiştim: *Shakespeare yaşamının son beş yılını Stratford-upon-Avon'da geçirdi ve 1616'da burada öldü.* İşte, bitmişti. Şimdi sadece bir soneyi ezberlemem gerekiyordu. Hepsi aynı uzunlukta olduğu için rastgele bir tanesini seçtim. "Mine eye and heart are at a mortal war, how to divide the conquest of thy sight,[10]" diye mırıldandım.

10 (İng.) "Savaşır gözüm ve gönlüm öldüresiye, senin güzelliğinin ganimeti yüzünden." T.S.Halman'ın çevrisinden, (ç.n.)

"Benden mi söz ediyorsun?" diye sordu Gideon, doğrulup kulaklıkları çıkardı.

Ne yazık ki kızarmama engel olamadım. "Shakespeare," dedim.

Gideon gülümsedi. "Mine eye my heart thy picture's sigt would bar, my heart mine eye the freedom of that right[11], ya da bunun gibi."

"Hayır, tam olarak öyle," deyip kitabı kapadım.

"Daha ezberlemedin bile," dedi Gideon.

"Nasıl olsa yarına dek yine unutacağım. En iyisi yarın sabah okuldan önce ezberlemek, o zaman Bay Whitman'ın dersine dek aklımda kalır."

"Böylesi daha iyi! O halde şimdi menuet çalışabiliriz." Gideon ayağa kalktı. "Ne de olsa yeterince yerimiz var."

"Ah, hayır! Lütfen!"

Ama Gideon önümde eğilmişti bile. "Sizi bu dansa davet edebilir miyim, Bayan Shepherd?"

"Bundan daha fazla istediğim bir şey yok, bayım," diyerek Shakespeare kitabımı yelpazeymiş gibi salladım. "Ama ne yazık ki ayağımı burktum. Belki kuzenime sorsanız daha iyi olur. Yeşilli hanım." Kanepeyi gösterdim. "Size ne kadar iyi dans edebildiğini gösterecektir."

"Ama ben sizinle dans etmek istiyorum. Kuzeninizin nasıl dans ettiğini çoktan beridir biliyorum."

11 (İng.) "Gözüm kovar gönlümü seni görmesin diye, gönlüm ister gözüme pay vermemek yüzünden," T.S.Halman'ın çevirisinden, (ç.n.)

"Ben kuzenim kanepeyi kastediyordum, Charlotte'u değil," dedim. "Ah, kanepeyle... Charlotte'la olduğundan çok daha fazla eğlenirsiniz, kanepe belki pek zarif değil ama çok yumuşaktır, çok daha sevimlidir ve daha iyi bir karakteri vardır."

Gideon güldü. "Dediğim gibi, ben sadece sizinle ilgileniyorum. Lütfen bu onuru bana bağışlayın."

"Ama sizin gibi bir centilmen burkulmuş ayağıma saygı gösterecektir!"

"Üzgünüm, hayır." Gideon pantolon cebinden iPod'unu çıkardı. "Biraz sabredin, orkestra hemen hazır olacak." Kulaklıkları sağ ve sol kulağıma takıp beni ayağa kaldırdı.

"Ah, iyi, Linkin Park," dedim. Gideon ansızın çok yakınıma geldiğinden, nabzım hemen hızlanmıştı.

"Ne? Pardon. Bir saniye, hemen geliyor." Parmakları ekranın üzerinde kaydı. "İşte. Mozart, bu daha uygun." iPod'u bana uzattı. "Hayır, onu eteğinin cebine koy, iki elinin de serbest olması gerek."

Kemanlar kulaklarımda hışırdarken, "Ama sen müziği duymuyorsun," dedim.

"Yeterince duyuyorum, bağırmana gerek yok. Tamam, bunun sekizli bir dizilim olduğunu düşünelim. Sol tarafımda bir bey daha duruyor, sağımda da iki, düzgün bir sıra halinde. Hanımlar da senin tarafında aynı şekilde sıralanmışlar. Reverans, lütfen."

Dizlerimi hafifçe kırıp kararsızlıkla elimi uzattım. "Ama bana *aptal şey* dersen hemen bırakırım!"

"Bunu asla yapmam," dedi Gideon beni kanepenin önünden geçirerek. "Dans ederken öncelikle kısa sohbetler edilir. Dansa

karşı olan bu antipatinizin neden kaynaklandığını sorabilir miyim? Çoğu genç hanım bunu sever."

"Şişt. Dikkatimi toplamam gerek." Şimdiye dek çok iyi gitmişti. Kendime şaşıyordum. *Tour de main*'i rahatça yapabiliyordum, bir kez sola, bir kez sağa dön. "Bunu bir kez daha yapabilir miyiz?"

"Çeneni yukarıda tut, evet, tam böyle. Ve bana bak. Yan komşum ne denli yakışıklı olursa olsun, gözünü asla benden ayırmamalısın."

Gülmeden edemedim. Bu da neydi şimdi? *Kompliman avcılığı* mı? Eh, ona bu iyiliği yapmayacaktım. Gerçekten iyi dans ediyor olsa da. Onunla dans etmek Şişdudak'la yaptığımdan çok daha farklıydı, sanki kendiliğinden oluyordu. Böyle yaparak yavaş yavaş şu menuet dansında gerçekten de bir şeyler elde etmeye başlamıştım.

Bunu Gideon da fark etmişti. "Şuna bakın, pekâlâ yapabiliyorsun. Sağ el, sağ omuz, sol el, sol omuz çok iyi."

Haklıydı. Yapabiliyordum! Aslında çocuk oyuncağıydı. Görünmez beylerden biriyle zafer dolu bir tur attım, sonra elimi yine Gideon'a uzattım. "Hah! Yel değirmeni kadar zarifmişim," dedim.

"Kesinlikle küstahça bir benzetme," diye doğruladı Gideon. "Rüzgâr gülü belki."

Kıkırdadım. Sonra ansızın sıçradım. "Ah, yine Linkin Park başladı."

"Olsun." *Papercut* kulaklarımı döverken Gideon etkilenmeksizin benimle birlikte son fügürü yaptı ve sonunda eğildi. Bittiği için üzülmüştüm.

Derin bir reverans yapıp kulaklıkları çıkardım. "İşte. Bunu bana öğretmen çok nazikçeydi."

"Kendim için yaptım," dedi Gideon. "Aksi takdirde seninle birlikte rezil olacak olan benim, unuttun mu?"

"Hayır." Keyfim kaçmıştı. Bakışlarım elimde olmadan sandalyelerin yığılı durduğu duvara doğru kaydı.

"Hey, henüz işimiz bitmedi," dedi Gideon. "Çok iyiydin ama mükemmel değildin. Neden ansızın yüzün asıldı?"

"Sence kont neden bir suareye ve baloya gitmemde bu kadar ısrar ediyor? Beni buraya, Mabet'e de çağırabilirdi, o zaman kendimi yabancı kişilerin önünde rezil etmem gibi bir tehlike de olmazdı. Kimse bana bakıp şaşırmaz ve böylece gelecek kuşaklar da korunmuş olurdu."

Gideon yanıt vermeden önce bir süre bana baktı. "Kont elindeki kartları göstermekten hoşlanmaz ama her düşüncesinin ardında dâhice bir plan gizlidir. Hyde Park'ta bize saldıran adamlarla ilgili somut bir şüphesi var ve bence bizi tanıtacağı daha büyük bir toplantıda ipleri elinde tutan kişinin maskesini indirecek."

"Ah," dedim. "Yani sence yine kılıçlı adamlarla..."

"İnsanların içinde olduğumuz sürece, hayır," dedi Gideon. Kanepenin kolçağına oturarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yine de bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum, en azından senin için."

Masanın kenarına dayandım. "Hyde Park'taki olayla ilgili Lucy ve Paul'den şüphelenmiyor muydun?"

"Hem evet hem hayır," diye karşılık verdi Gideon. "Saint Germain Kontu gibi biri hayatı boyunca birçok düşman edinmiştir. Güncelerde birkaç suikasttten de söz ediliyor. Lucy ve Paul'ün amaçlarına ulaşmak üzere bu düşmanlardan biri ya da birkaçıyla birlik olabileceğini tahmin ediyorum."

"Kont da böyle mi düşünüyor?"

Gideon omuzlarını silkti. "Öyle umuyorum."

Bir süre düşündüm. Sonra, "Bence yine kuralları çiğneyip yanına bir James Bond tabancası alsan iyi olur," diye öneride bulundum. "O heriflerin kılıçları tabancayla boy ölçüşemez. Bu arada onu nereden buldun? Benim de böyle bir şeyim olsaydı, kendimi çok iyi hissederdim."

"Bir silahı genellikle başkasına karşı kullanırsın," dedi Gideon.

Japon sebze bıçağımı düşündüm. Birinin onu bana karşı kullanması hiç de hoş bir düşünce değildi.

"Charlotte kılıçta iyi mi? Tabanca kullanmasını da biliyor mu?"

Yine omuzlarını silkti. "On iki yaşından beri kılıç kullanıyor, elbette iyi."

Elbette. Charlotte her şeyde iyiydi. İyi bir insan olmanın dışında. "Kontun çok hoşuna giderdi," dedim. "Benim onun tipi olmadığım açık."

Gideon güldü. "Seninle ilgili düşüncesini hâlâ değiştirme şansın var. Öncelikle seni yakından tanımak istiyor ve seninle ilgili kehanetin doğru olup olmadığını sınamak istiyor."

"Karganın Büyüsü için mi?" Konuşma bu konuya geldiğinde her zaman olduğu gibi kendimi huzursuz hissettim. "Kehanetler bununla ne kastedildiğini de söylüyorlar mı?"

Gideon biraz tereddüt etti, sonra kısık sesle konuştu: "*...Yakut kırmızı kanatları üzerindeki karga, dünyalar arasındaki ölülerin şarkısını duyar, ne güç tanır ne de bedel, güç yükseltir, çemberi kilitler...*" Öksürdü. "Tüylerin ürperdi."

"Çünkü kulağa ürpertici geliyor. Şu şarkı söyleyen ölüler falan." Kollarımı ovuşturdum. "Devamı var mı?"

"Hayır. Hepsi bu kadar. Sana pek uymadığını itiraf etmelisin, değil mi?"

Evet, bunda haklıydı. "Seninle de ilgili böyle bir kehanet var mı?"

"Elbette," dedi Gideon. "Her zaman yolcusuyla ilgili bir tane var. Ben, elmas yeleli aslanım, bakışlarıyla güneşi..." Bir an utanmış gibiydi, sonra gülerek devam etti: "Falan filan. Ah, senin büyük-büyükannen, inatçı Leydi Tilney, tam ona yaraşacak biçimde bir tilki, bir ıhlamurun altında saklanan yeşim tilki."

"Bu kehanetlerden bir şey anlaşılabilir mi?"

"Kesinlikle, birçok sembol var. Hepsi yorumla ilgili aslında." Saatine baktı. "Daha zamanımız var. Dans dersimize devam edelim derim."

"Suarede de dans edilecek mi?"

"Sanmam," dedi Gideon. "Bu toplantıda daha çok yenip içiliyor, sohbet edilip -ah- müzik dinleniyor. Senden da mutlaka bir şey çalmanı ya da söylemeni isteyeceklerdir."

"Eh," dedim. "Leslie'yle şu hip-hop kursuna gitmek yerine piyano dersi alsaymışım daha iyi olacakmış. Ama aslında çok iyi şarkı söylerim. Geçen yıl Cynthia'nın partisindeki karaoke yarışmasında birinci oldum. Kendime özgü yorumladığım *Somewhere over the rainbow* şarkısıyla. Hem de rahatsız otobüs durağı kostümüm içinde."

"Ah, evet. Eğer sana sorulursa, kalabalık önünde şarkı söylediğinde sesinin hep kısıldığını söylersin."

"*Bunu* söyleyebiliyorum ama ayağımı burktuğumu söyleyemiyorum, öyle mi?"

"İşte, kulaklıklar. Tekrar edeceğiz." Önümde eğildi.

"Ya bir başkası senden daha farklı şeyler talep ederse?" Dizlerimi büktüm -yani reverans yaptım.

"O zaman onun yaptığının aynısını yaparsın," dedi Gideon elimi tutarak. "Ama 18. yüzyılda her şey kurallara uygun yapılır. Hiç kimse resmi olarak tanıştırılmadığı yabancı bir kızı dansa davet edemez."

"Tabii kız yelpazesiyle birtakım uygunsuz hareketler yapmazsa." Dans adımlarını gittikçe daha da benimsiyordum. "Yelpazemi ne zaman bir santim kıpırdatsam, Giordano sinir krizi geçirdi. Charlotte da arabaların arka camındaki köpekler gibi başını salladı."

"O sadece sana yardım etmek istiyor," dedi Gideon.

"Evet, çok doğru. Dünya da yuvarlak," diye homurdandım ki menuet dansında bu kesinlikle yasak olmalıydı.

"Birbirinizden pek hoşlanmadığınız düşünülebilir." Hayali partnerlerimizle birlikte döndük.

Ah, demek öyle?

"Sanırım Glenda teyze ve öğretmenlerimizin dışında Charlotte'tan hoşlanan biri olduğunu pek sanmıyorum."

"Buna inanmıyorum," dedi Gideon.

"Ah, tabii Giordano ve seni unuttum. Of, şimdi gözlerimi de devirdim. 18. yüzyılda herhalde bu da yasaktır."

"Charlotte'u biraz kıskanıyor olabilir misin?"

Gülmeden edemedim. "İnan bana, onu benim kadar iyi tanısaydın, böyle aptalca bir soruyu asla sormazdın."

"Aslında onu çok iyi tanıyorum," dedi Gideon tekrar elimi alarak.

Evet, ama sadece en tatlı yönünü, demek istedim ama sonra cümlesinin anlamını kavrayarak ansızın Charlotte'u korkunç kıskandım. "Birbirinizi ne kadar iyi... tanıyorsunuz?" Elimi Gideon'unkinden çekip görünmeyen komşusuna uzattım.

"Eh, birbiriyle fazla zaman geçiren iki insan kadar." Önümden geçerken pis pis sırıttı. "Ayrıca ikimizin de... şey başka dostluklar için fazla zamanı yoktu."

"Anlıyorum. O zaman elindekiyle yetineceksin." Bir saniye daha fazla dayanamazdım. "Peki, Charlotte nasıl öpüşüyor?"

Gideon elimi tutup en az yirmi santim havaya kaldırdı. "Sanırım sohbet konusunda büyük adımlar atıyorsunuz. Bir centilmen bu tür şeylerden söz etmez."

"Bir centilmen olsaydın, bu özrü geçerli sayardım."

"Size davranışlarımın centilmenliğe sığmadığı bir durum yaşat..."

"Ah, kapa çeneni! Charlotte'la aranda her ne varsa bu beni hiç ilgilendirmez. Ama aynı anda benimle de... eğleniyorsan bu oldukça küstahça bir davranış."

"Eğlenmek mi? Ne çirkin bir söz. Öfkenizin nedenini bana açıklarsanız ve bu arada dirseğinize de dikkat ederseniz minnattar olurum. Bu figürde aşağıda durması gerek."

"Bu komik değil," diye çıkıştım. "Beni öpmene izin vermemeliydim. Eğer sen ve Charlotte..." Ah, Mozart bitmiş yine Linkin Park başlamıştı. Tamam, bu müzik, havama daha iyi uyuyordu.

"Ben ve Charlotte, ne?"

"...aranızda arkadaşlıktan daha öte bir şey varsa."

"Bunu kim söylüyor?"

"Sen?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"Aha. Yani, şimdiye dek hiç öpüşmediniz mi?" Reverans yapmayı bırakıp öfkeyle ona baktım.

"Bunu da söylemedim." Eğilerek cebimdeki iPod'a uzandı. "Bir kez daha dön, kolların konusunda biraz daha çalışman gerek. Bunun dışında güzeldi."

"Ama sohbetin için aynı şeyi söylemek olanaksız," dedim. "Charlotte'la aranda bir şey var mı, yok mu?"

"Sanırım Charlotte'la aramda olanlar seni hiç ilgilendirmez."

Hâlâ öfkeden kuduruyordum. "Doğru, evet."

"O halde iyi." Gideon iPod'u bana geri uzattı. Kulaklıktan *Hallelujah* Bon Jovi versiyonu duyuluyordu.

"Yanlış parça," dedim.

"Hayır, hayır," dedi Gideon gülerek. "Sanırım, şimdi sakinleştirici bir şeye ihtiyacın var."

"Sen... sen... bir..."

"Evet?"

"İğrençsin."

Aramızda yaklaşık bir santim kalacak şekilde bir adım daha yaklaştı. "Gördün mü, Charlotte'la arandaki fark bu. O asla bana böyle bir şey söylemez."

Ansızın soluk almakta zorlanmaya başlamıştım. "Belki de bunun için ona bir neden vermiyorsun."

"Hayır. Bu değil. Sanırım o daha terbiyeli."

"Evet, ayrıca sinirleri de sağlam olmalı," dedim. Nedense Gideon'un dudaklarına bakmam gerekiyordu. "Bir günah çıkarma kabininde sıkıntıdan patlarken denemek istersin diye söylüyorum: İkinci bir kez gafil avlanmayacağım!"

"Yani, kendini ikinci kez bana öptürmeyecek misin?"

"Doğru," diye fısıldadım kımıldamaktan aciz bir şekilde.

"Yazık," dedi Gideon dudakları bana doğru yaklaşırken. Soluğunu dudaklarımın üzerinde hissediyordum. Sözlerimin gerçekçi olmadığını anlamıştım. Zaten ciddiye de almıyordum. Gideon'un boynuna atılmamış olduğum için kendimi takdir etmeliydim. Ama arkamı dönme ya da onu kendimden geriye itme anını çoktan kaçırmıştım.

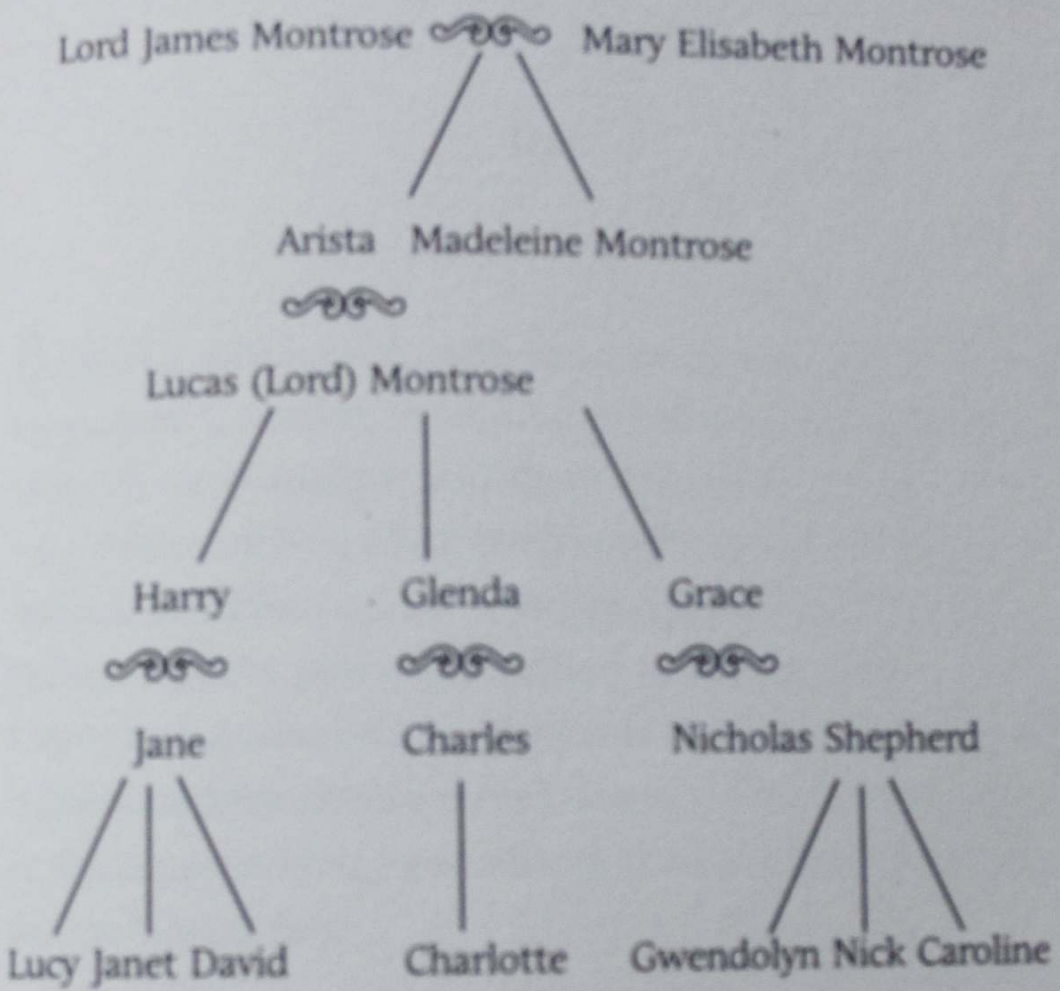
Anlaşılan Gideon da durumu böyle görüyordu. Elleri saçlarımı okşamaya başladı, sonunda dudaklarının yumuşak temasını hissettim.

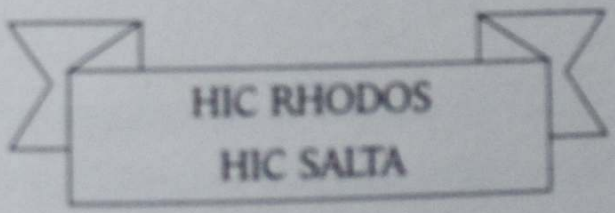
Bon Jovi kulağımın içinde, *"And every breath we took was hallelujah,"* diyordu. Bu lanet olası şarkıyı oldum olası severdim, on beş kez art arda dinleyebileceğim parçalardan biriydi, ama şimdi sonsuza dek Gideon'un anısıyla düğümlenmişti.

Hallelujah.[12]

12 Hıristiyanlıkta, şükürler olsun, Tanrıya çok şükür, anlamında bir söz, (ç.n.)

Montrose Ailesinin Soyağacı

(Montrose ailesinin arması. Latinceden çeviri:
"Gerçekten yapabildiğin şeyi göster")

6.

Bu kez hiç rahatsız edilmedik, ne zaman sıçraması ne de afacan bir gargoyle tarafından. *Hallelujah* çalarken öpüşmemiz son derece yumuşak ve dikkatliydi ama sonra Gideon iki elini saçlarımın içine daldırarak beni sıkıca kendine çekti. Bu artık yumuşak bir öpüşme olmaktan çıkmıştı ve verdiğim tepkiye çok şaşırmıştım. Bedenim anısızın yumuşayıp hafifledi ve kollarımı kendiliğinden Gideon'un boynuna doladım. Nasıl oldu bilmiyorum, ama sonraki dakikalarda öpüşmeye ara vermeksizin yeşil kanepeye yuvarlandık ve orada devam ettik, uzun süre, ta ki Gideon anısızın doğrulup saatine bakana dek.

"Dediğim gibi, artık seni öpemeyecek olmama gerçekten yazık," dedi soluk soluğa. Göz bebekleri irileşmiş, yanaklarını açıkça kızarmıştı.

Nasıl göründüğümü merak ediyordum. Geçici olarak insandan bir pelteye dönüştüğümden, yan yatar pozisyondaki durumumdan kurtulamıyordum. *Hallelujah*'tan sonra ne kadar zaman geçtiğini bilmediğimi korkarak fark ettim. On dakika mı? Yarım saat mi? Hepsi olabilirdi.

Gideon bana baktı. Bu bakışlarda şaşkınlığa benzer bir şey gördüğümü sandım.

"Eşyalarımızı toplamalıyız," dedi sonunda. "Saçlarına da acilen bir şeyler yapman gerek, sanki budalanın biri iki elini içine sokup karıştırmış ve sonra seni kanepeye atmış gibi görünüyor... bizi bekleyen her kimse, aklına yanlış bir şey gelebilir... Ah Tanrım, bana öyle bakma."

"Nasıl?"

"Sanki artık hareket edemiyormuşsun gibi."

"Ama tam da öyle," dedim ciddi bir tavırla. "Pelte gibiyim. Beni pelteye çevirdin."

Gideon'un yüzünde parlak bir gülümseme oluştu, sonra ayağa fırlayarak okul eşyalarımı çantamın içine yerleştirmeye başladı. "Hadi, küçük pelte, fırla. Yanında tarak ya da fırça var mı?"

"Çantamın içinde olmalı," dedim.

Gideon Leslie'nin annesinin gözlük kabını çıkarıp yukarı kaldırdı. "Bunun içinde mi?"

"Hayır!" diye bağırdım ve duyduğum korkudan pelte halim sona erdi. Ayağa fırladım, elindeki Japon sebze bıçağı kutusunu alıp çantaya geri koydum. Gideon şaşırdıysa bile belli etmedi. Sandalyeyi duvardaki yerine geri koyduktan sonra tekrar saatine baktı. Bu arada saç fırçamı çıkardım.

"Daha ne kadar zamanımız var?"

"İki dakika," dedi, Gideon iPod'u yerden alırken. Oraya nasıl düştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da ne zaman.

Aceleyle saçlarımı fırçaladım.

Gideon beni ciddi bir bakışla süzdü. "Gwendolyn?"

"Hı?" Fırçayı indirip olabildiğince sakin kalmaya çalışarak bakışlarına karşılık verdim. Oh Tanrım! İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu ve bedenimin bir bölümü yine pelte haline gelmek istiyordu.

"Senin..."

Bekledim. "Ne?"

"Ah, yok bir şey."

Mideme o tanıdık duygu yayıldı. "Sanırım başlıyor," dedim.

"Çantayı eline al. Onu kesinlikle burada bırakmamalısın. Biraz da bu tarafa gel, yoksa masanın üzerine inersin."

Daha adım atarken gözlerim kararda. Bir saniye sonra yumuşak bir hareketle ayaklarım yerde, tam da Bay Marley'in kocaman açılmış gözleri önüne indim.

"Eh, sonunda," dedi Xemerius. "On beş dakikadır kızıl saçlının kendi kendine konuşmasını dinliyorum."

"İyi misiniz, Hanımefendi?" diye kekeledi Bay Marley bir adım geri giderek.

"Evet, iyi," dedi ardımdan inmiş olan Gideon. İnceler gibi bana baktı. Ona gülümseyince, bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi.

Bay Marley öksürdü. "Ejder Salonu'nda beklendiğinizi size iletmem istendi, efendim. İç çem... yedi numara geldi ve sizinle görüşmek istiyor. İzin verirseniz küçük hanımı arabasına götüreyim."

"Küçük hanımın arabası falan yok," dedi Xemerius. "Daha ehliyeti bile yok, seni düdük."

"Buna gerek yok, onu yukarı götüreceğim." Gideon siyah göz bandını aldı.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Evet, gerekli." Gideon bağı başımın arkasında düğümledi. Bu arada saçlarımın bir bölümünü de düğüme kattı, ama sızlanmak istemediğimden sadece dudaklarımı ısırdım. "Kronografın yerini bilmezsen onu kimseye söyleyemezsin ve her neresi olursa olsun belli bir yere indiğimizde orada pusuya yatmış birileri olamaz."

"Ama bu bodrum muhafızlara ait, giriş ve çıkışlar her dönemde kontrol ediliyor," dedim.

"Birincisi, bu mahzende Mabet'in binasındakinden çok daha fazla yol var, ikincisi, birinin kendi çıkarları adına sürpriz bir ziyaret yapma olasılığını göz ardı etmemeli."

"*Kimseye güvenme. Kendi duygularına bile,*" diye mırıldandım.

Gideon bir elini belime koyup beni öne doğru itti. "Doğru."

Bay Marley'in veda ettiğini duydum, sonra kapı ardımızdan kapandı. Sessizce yan yana yürüdük. Bu arada üzerinde konuşmak istediğim birçok şey vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Duygularım bana bir tur öpüştüğünüzü söylüyor," dedi Xemerius. "Duygularım ve keskin bakışlarım."

"Saçma," diye karşılık verirken Xemerius'un bir kahkaha attığını duydum.

"İnan bana, 11. yüzyıldan beri bu dünyadayım ve samanlıktan gelen bir kızın nasıl göründüğünü çok iyi bilirim."

"Samanlık!" diye öfkeyle tekrarladım.

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye sordu Gideon.

"Başka kiminle olacak! Saat kaç oldu? Saman demişken. Kurt gibi acıktım"

"Birazdan yedi buçuk olacak." Gideon ansızın beni bıraktı. Bir dizi elektronik ses duyuldu, sonra duvara tosladım.

"Hey!"

Xemerius yeniden bir kahkaha attı. "Gerçek bir kavalye diye buna derim."

"Bağışla. Bu boktan cep telefonu aşağıda çekmiyor. Yirmi dört arama gelmiş, eh süper! Bu sadece... ah Tanrım, annem!" Gideon derin bir iç geçirdi. "On bir tane mesaj bırakmış."

Duvarı yoklayarak ilerledim. "Ya şu aptal göz bağını çöz ya da beni götür!"

"Tamam." Eli tekrar benimkini buldu.

"Rahatça cep telefonuna bakabilsin diye kız arkadaşının gözünü bağlayan tipler hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi Xemerius.

Aslında bunu ben de bilmiyordum. "Kötü bir şey mi oldu?"

Yine bir iç çekiş. "Öyle sanıyorum. Genellikle telefonda pek sık konuşmayız. Hâlâ hat yok."

"Dikkat, basamak," diye uyardı Xemerius.

"Belki biri hasta olmuştur," dedim. "Ya da önemli bir şey unuttun. Annem geçenlerde Harry amcamın doğum gününü unutmamam için on kez mesaj bıraktı. Ah."

Xemerius bir uyarı çığlığı atmasaydı, tırabzanın başındaki topuza toslayacaktım. Gideon bunu fark etmedi bile. Kendi kendime önümü yoklayarak döner merdivenleri çıkmaya koyuldum.

"Hayır, bu değil. Doğum günlerini asla unutmam." Sesi heyecanlıydı. "Raphael'le ilgili bir şey olmalı."

"Küçük kardeşinle mi?"

"Sürekli tehlikeli şeyler yapar. Ehliyetsiz araba kullanır, kayalardan atlar, kendini güvene almadan dağlara tırmanır. Kime neyi kanıtlamak istiyor, bilmiyorum. Geçen yıl yamaç paraşütü yaparken yaralandı ve geçirdiği beyin sarsıntısı nedeniyle üç hafta hastanede yattı. Akıllandığını sanıyorsun, ama hayır, Mösyö doğum gününde ona bir yarış botu hediye etti. O budala çocuğun bütün isteklerini gözünden anlıyor." Yukarı vardığımızda Gideon adımlarını hızlandırdı. Bu arada birkaç kezden fazla sendeledim. "Ah, sonunda! Buradan." Anlaşılan yürürken mesaj kutusunu dinliyordu. Ne yazık ki hiçbir şey anlayamadım.

Sadece birkaç kez, "Ah, kahretsin!" diye mırıldandığını duydum. Beni yine bırakmıştı. Kör gibi önümü yoklayarak ilerledim.

"Duvara toslamak istemiyorsan, şimdi sola dön," diye beni bilgilendirdi Xemerius. "Ah, radar donanımın olmadığını herhalde fark etmiştir."

"Tamam," dedi Gideon, elleri kısa bir an yüzüme, sonra başımın arkasına dokundu. "Gwendolyn, üzgünüm." Sesi endişeli çıkmıştı ama bunun benim için olmadığını tahmin etmiştim. "Buradan yalnız devam edebilir misin?" Örtüyü çözünce ışıkta gözlerimi kırptım. Madam Rossini'nin atölyesinin önünde duruyorduk.

Gideon kaçamak bir tavırla yanağını okşarken hafifçe gülümsedi. "Yolu biliyorsun, değil mi? Araban bekliyor. Yarın görüşürüz."

Ben henüz yanıt veremeden arkasını döndü.

"İşte gitti," dedi Xemerius. "Aslında bu hiç de ince bir davranış değildi."

"Ne oldu?" diye Gideon'un ardından seslendim.

Ardına dönmeden ya da biraz olsun yavaşlamadan, "Kardeşim evden kaçmış," diye yanıtladı. "Nereye gittiğine dair üç tahmin hakkın var." Ama daha birinci hakkımı bile kullanamadan köşeyi dönmüştü bile.

"Fiji adaları değil herhalde," diye mırıldandım.

"Sanırım, onunla samanlığa gitmesen iyi edersin," dedi Xemerius. "Seni kolayca elde edilecek biri gibi görmeye başladığı için artık önemsemiyor."

"Kapa çeneni, Xemerius. Samanlık konusu sinirimi bozuyor. Sadece biraz öpüştük."

"Domatese benzemene gerek yok, canım!"

Yanan yanaklarımı tutarken kendime kızdım. "Hadi gidelim, acıktım. Bu akşam en azından yiyecek bir şeyler bulma şansım var. Belki geçerken iç çemberin gizemli adamlarına da bir göz atabiliriz."

"Sakın ha! Onları tüm öğleden sonra boyunca gözetledim," dedi Xemerius.

"Ah, iyi! Anlat o zaman!"

"Can-sı-kı-cı! Birilerinin kafataslarından kan içip kollarına gizemli rünik[13] harfler çizeceklerini sanmıştım. Ama hayır, sadece konuşup durdular, takım elbiselerinin içinde."

"Peki, hangi konuda konuştular?"

"Bakalım aklımda ne kalmış." Öksürdü. "Kara Turmalin'i ve Safir'i alt etmek için altın kuralların çiğnenip çiğnenmeyeceği sorusu gündemdeydi. Bir taraf 'süper fikir' derken, diğerleri; hayır asla dedi. Bunun üzerine öteki taraf; 'Hayır bunu yapmak gerek, yoksa dünya kurtarılamaz, sizi korkaklar,' dedi, bu kez de diğerleri; 'Yoo, bu kötülük olur, ayrıca tehlikeli, süreç ve ahlaktan söz bile etmiyoruz,' dedi. Bunun üzerine karşı taraf: 'Evet, ama böyle yaparak dünya kurtarılacaksa vız gelir,' dedi. Sonra her iki taraf da havalı tavırlarla bir sürü boş laf etti, sanıyorum o arada uyumuşum. Ama sonunda Elmas'ın ne yazık ki kendi kafasına göre hareket ettiği ve Yakut'un küçük bir budala gibi göründüğü, bu yüzden de onu zaman yolculuğu görevinde Opal ve Yeşim operasyonları için düşünmenin aptalca olacağı konusunda hemfikir oldular. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?"

"Eh..."

"Elbette seni savundum ama beni dinlemediler," dedi Xemerius. "Konuştukları tek şey, senin tüm bilgilerden mümkün olduğunca uzak tutulman gerektiğiydi. Eksik eğitimin yüzünden saf ve bilgisiz olduğun için bir güvenlik riski oluşturduğun ve ayrıca boşboğazlık edebileceğin düşünülüyor. Ayrıca kız arkadaşın Leslie'yi de göz önünde bulunduracaklarmış."

13 İlkçağ Avrupa'sında kullanılan yazı, (ç.n.)

"Ah, kahretsin."

"İyi haber, annenin senin bilgisizliğinin tek suçlusu olarak görülüyor olması. Gizem delisi beyler kadınların her zaman her şeyin suçlusu olduğu konusunda da hemfikirdiler. Sonra tekrar kılı kırk yaran hesaplar, kanıtlar, mektuplar, sağduyu ve birkaç çekişmeden sonra hepsi Paul ve Lucy'nin kronografla birlikte şu an yaşadıkları 1912'ye sıçramış oldukları konusunda anlaştılar. Bu noktada *şu an* sözcüğü pek uymasa da." Xemerius başını kaşıdı. "Neyse, ne olursa olsun, şimdi o ikisinin orada saklandığından hepsi emin ve senin muhteşem, süper kahramanın kronografla birlikte onların kanını almak için ilk fırsatta peşlerine düşecekmiş, falan filan, altın kurallar, ağdalı konuşmalar derken sonra tekrar başa dönüldü..."

"Çok ilginç," dedim.

"Öyle mi dersin? Eğer öyleyse bunun tek nedeni, olayları sana son derece eğlenceli bir tarzda özetlemiş olmamdır."

Bir sonraki koridora giden kapıyı açtım. Tam Xemerius'a yanıt verecekken bir ses duydum: "Hâlâ eskisi gibi kendini beğenmişsin!"

Bu annemdi! Gerçekten de, köşeyi döndüğümde onu gördüm. Yumrukları sıkılmış halde Falk de Villiers'in önünde durmuştu.

"Sen de hâlâ eskisi gibi inatçı ve mantıksızsın!" dedi Falk. "Gwendolyn'in doğumuyla ilgili gerçekleri -artık her nedense- gizleyerek zaten olaya büyük zarar verdin."

"*Olay*mış! Sizin olayınız; bu işe karışan insanlardan hep daha önemli oldu!" diye bağırdı annem.

Kapıyı olabildiğince yavaşça kapatıp yoluma devam ettim.

Xemerius duvar boyunca havadan ilerledi. "Vay canına, amma da öfkeli görünüyor."

Bu doğruydu. Annemin gözleri parlamış, yanakları kızarmıştı ve sesi alışılmadık biçimde yüksek çıkıyordu. "Gwendolyn'i bu işin dışında tutmak konusunda anlaşmıştık. Tehlikeye atılmayacağı konusunda! Şimdi de onu konta bir tepside sunmak istiyorsunuz. O tamamen... çaresiz!"

"Bunun suçlusu da sensin," dedi Falk de Villiers donuk bir sesle.

Annem dudaklarını ısırdı. "Bu locanın büyük üstadı olarak bundan sen sorumlusun!"

"Kartlarını baştan açık oynasaydın, Gwendolyn şimdi hazırlıksız olmazdı. Sadece bilesin diye söylüyorum –kızının kaygısız bir çocukluk geçirmesini istemenle ilgili hikâyeyle belki Bay George'un gözünü boyayabilirsin, ama benimkini değil. Şu ebemizin neler söyleyebileceğini heyecanla bekliyorum."

"Onu hâlâ bulamadınız mı?" Annemin sesi artık tiz çıkmıyordu.

"Bu, birkaç gün sürer, Grace. Adamlarımız her yerde." Beni fark edince yüzündeki soğuk ve öfkeli ifade hemen kayboldu.

"Neden yalnızsın, Gwendolyn?"

"Canım!" Annem üzerime atılıp beni kucakladı. "Yine dün geceki gibi geç geleceğini sandım, bu yüzden gelip seni almak istedim."

"...ve beni de suçlamalara boğma fırsatı buldun," diye tamamladı Falk küçük bir gülümseyişle. "Bay Marley neden yanında değil, Gwendolyn?"

"Son bölümü yalnız başıma gelebildim," dedim çekingen bir tavırla. "Ne hakkında tartışıyorsunuz?"

"Annen 18. yüzyıla yaptığın yolculukların tehlikeli olabileceğini düşünüyor," dedi Falk.

Evet, bu konuda ona hak vermemem imkânsızdı. Bu arada en küçük bir tehlikeden bile haberi yoktu. Hiç kimse Hyde Park'ta bize saldıran adamlardan ona söz etmemişti. Ben de zaten bu konuda dilimi yutmuş gibiydim. Leydi Tilney ve tabanca olayından da haberi yoktu, yine kontun beni korkunç bir şekilde boğmaya kalktığını şimdiye dek sadece Leslie'ye anlatmıştım. Ah, bir de büyükbabama tabii.

Falk'a sorgular gibi baktım. "Yelpaze kullanma ve menuet dansını biraz kaptım," dedim kaygısız bir sesle. "Gerçekten bir tehlike yok, anne. Tek tehlike yelpazeyi Charlotte'un başında parçalayabilecek olmam..."

"İşte, duydun," dedi Falk bana göz kırparak.

"Sen kimi kandırıyorsun, Falk!" Annem ona son bir kötücül bakış fırlattı, sonra kolumdan tutup çekiştirdi. "Gel. Bizi yemeğe bekliyorlar."

"Yarın görüşürüz, Gwendolyn," diye arkamızdan bağırdı Falk. "Ah, şey – bir ara görüşürüz, Grace."

"Görüşürüz," diye mırıldandım. Annem de anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ, bana sorarsan... *samanlık*," dedi Xemerius. "Didişmeleriyle beni kandıramazlar. Samanlık arkadaşlığını nerede görsem tanırım."

İç geçirdim. Annem de aynı şekilde iç geçirdi ve çıkış kapısına olan son metreleri geride bırakırken beni kendine çekti. Önce biraz diklendim, ama sonra başımı onun omzuna yasladım. "Benim yüzümden Falk'la tartışma. Fazla endişeleniyorsun, anne."

"Söylemesi kolay... Her şeyi yanlış yapmış olmak hiç de güzel bir duygu değil. Bana kızgın olduğunu fark ediyorum." Yine iç geçirdi. "Bu konuda haksız da değilsin."

"Ama yine de seni seviyorum," dedim.

Annem gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Ben de seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum," diye mırıldandı. Mabet'in önündeki sokağa geldiğimizde sanki karanlıkta birinin bizi dinliyor olmasından korkar gibi çevresine bakındı. "Normal bir hayat süren normal bir aile olabilmek için her şeyimi verirdim."

"Normal olan ne?" diye sordum.

"En azından biz değiliz."

"Bu göreceli bir konu. Pekâlâ, günün nasıl geçti?" diye sordum alaycı bir tavırla.

"Ah, her zamanki gibi," dedi annem zoraki bir gülümsemeyle. "Önce annemle küçük bir tartışma yaşadım, sonra kız kardeşimle daha büyük bir kavga ettim, işyerinde şefimle biraz atıştım ve son olarak tesadüfen son derece gizli bir locanın büyük üstadı olan eski... erkek arkadaşımla kapıştım."

"Demedi miydim?" Xemerius neredeyse haykırdı. "Samanlık arkadaşlığı!"

"Gördün mü, hepsi çok normal, anne!"

Annem yine de gülümsedi. "Peki, senin günün nasıldı, canım?"

"Yine pek farklı bir olay olmadı. Okulda sincapla kapıştık, sonra zaman yolculuğuyla ilgilenen şu gizli birlikte biraz dans ve görgü dersleri, ardından sevimli kuzenimi boğamadan, ev ödevlerimi yapmak ve ertesi gün yine şu sincapla stres yaşamak üzere 1953 yılına bir yolculuk yaptım."

"Kulağa çok heyecanlı geliyor." Annemin yüksek ökçeli ayakkabılarının sesi kaldırımda yankılanıyordu. Tekrar çevresine bakındı.

"Bizi kimsenin izlediğini sanmıyorum," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Herkesin yeterince sorunu var, ev zaten inanılmaz gizemli insanlarla kaynıyor."

"İç çemberdekiler buluşuyor, bu pek sık olmaz. En son Lucy ve Paul kronografı çaldıkları zaman toplanmışlardı. Dünyanın her yerine dağılmış durumdalar..."

"Anne? Bildiklerini bana da söylemenin zamanı sence de gelmedi mi artık? Sürekli karanlıkta el yordamıyla hareket etmem hiç kimsenin işine yaramıyor," dedim.

"Kelimenin tam anlamıyla," dedi Xemerius.

Annem olduğu yerde durdu. "Beni gözünde fazla büyütüyorsun! Bildiğim çok az şey hiçbir işine yaramayacak. Herhalde aklını daha çok karıştıracaktır. Ya da daha kötüsü: seni daha fazla tehlikeye atacak."

Başımı iki yana salladım. Bu kadar çabuk pes etmek istemiyordum. "Yeşil Atlı ne ya da kim? Lucy ve Paul çemberin kapanmasını neden istemiyorlar? Ya da bunu istiyor, ama sonunda sırrı sadece kendilerine kullanmayı mı düşünüyorlar?"

Annem şakaklarını ovdu. "Yeşil Atlı'yı ilk kez duyuyorum. Lucy ve Paul'e gelince: Bunu yapma nedenlerinin bencilce bir

durumdan kaynaklanmadığından eminim. Saint Germain Kontu'nu tanıdın. Onun tuhaf güçleri..." Yine sesini kıstı. "Ah, canım, söylediklerimin hiç biri sana yardımcı olmayacaktır, inan bana."

"Lütfen, anne! Bu adamların hem böylesine gizemli davranıp hem de benden şüphe etmeleri zaten yeterince kötü, ama sen benim annemsin!"

"Evet," derken gözlerine yine yaşlar hücum etmişti. "Öyleyim." Ama anlaşılan bu gerçek bile bana açılmasına yeterli değildi. "Gel, taksi yarım saattir bekliyor. Bu bana maaşımın yarısına mal olacak."

İç geçirerek caddede onu izledim. "Metroyla da gidebiliriz."

"Hayır, çabucak sıcak bir şeyler yemen gerek. Ayrıca kardeşlerin seni çok özledi. Sensiz geçecek bir akşam yemeğine daha dayanamazlar."

Akşam sürpriz bir şekilde huzurlu ve neşeli geçti, çünkü büyükannem, Glenda teyze ve Charlotte'la birlikte operaya gitmişti.

Büyük hala Maddy buklelerini neşeyle sallayarak, "Tosca," dedi. "Umarım biraz arınmış olarak geri dönerler." Bana kurnazca göz kırptı. "Violet'in biletleri işe yaradı."

Sorarcasına diğerlerine baktım. Sonra büyük halam Maddy'nin bir arkadaşının (Noellerde bize hep şal ve çorap ören ve Bayan Violet Purpleplum gibi çok hoş bir adı olan, çok hoş bir yaşlı hanım) oğlu ve müstakbel geliniyle birlikte operaya gitmek istediğini, ama müstakbel gelin artık bir başka hanımın müstakbel gelini olduğu için bunu yapamadıklarını, böylece biletlerin açıkta kaldığını öğrendim.

Leydi Arista ve Glenda teyze evde olmadığı zamanlarda olduğu gibi hava hemen gevşemişti. Bu, tıpkı ilkokulda öğretmenin sınıftan çıktığı zamanki durumlara benziyordu. Daha yemek sırasında ayağa fırlayıp kardeşlerime, Maddy halaya, anneme ve Bay Bernhard'a Şişdudak ve Charlotte'un bana öğrettikleri gibi yelpaze eşliğinde menuet dansı yaptım. Xemerius bir şey unuttuğumda bana sufle veriyordu. Böylece kendimi acınacak olmaktan çok, gülünç bulmaya başlamıştım ve diğerlerinin eğlenmesini anlayabiliyordum. Bir süre sonra (sadece ayağıyla tempo tutan Bay Bernhard dışında) herkes odada dans edip Giordano gibi genizden konuşmaya başladı. Bu arada sürekli birbirimize bağırıyorduk.

"Aptal şey! Charlotte nasıl yapıyor, baksana!"

"Sağa! Hayır, sağ, başparmakların solda olduğu taraf."

Ve: "Dişlerini görebiliyorum! Bu hiç yakışık almaz!"

Peçeteleri yelpaze gibi katlayan Nick hiç konuşmadan karşılıklı anlaşmak üzere yirmi üç çeşit hareket uydurdu. "Bunun anlamı: *Hey bayım, farmuarınız açık kalmış*, demek. Yelpazeyi biraz indirip üzerinden baktığında da: *Ah, sizinle evlenmek istiyorum.* Ama tam tersini yaparsan, bunun anlamı: *Bugün İspanya'yla savaşa girdik*, oluyor..."

Nick'in gerçekten oyunculuk yeteneği olduğunu itiraf etmeliydim. Sonunda Caroline dans ederken (Menuetten daha çok kankan dansına benziyordu) ayağını fazla yükseğe kaldırınca ayakkabısı akşam yemeği tatlısının içine düştü.

Bu olay coşkumuzu biraz bastırdı. Sonunda Bay Bernhard ayakkabıyı tatlının içinden çıkarıp Caroline'in tabağına koydu

ve son derece ciddi bir sesle konuştu: "Tatlıdan biraz kaldığına sevindim. Bayan Charlotte ve diğerleri operadan döndüklerinde mutlaka biraz yemek isteyeceklerdir."

Büyük halam ona ışıldayan gözlerle baktı. "Her zaman çok düşüncelisiniz."

"Hepinizin iyiliği için çabalamak benim görevim," dedi Bay Bernhard. "Ölmeden önce kardeşinize bunun için söz verdim."

Dalgın gözlerle ikisine baktım. "Büyükbabamın size Yeşil Atlı'yla ilgili bir şeyler anlatıp anlatmadığını merak ediyorum, Bay Bernhard. Ya da sana, Maddy hala."

Maddy hala başını iki yana salladı. "Yeşil bir atlı mı? Bu da ne demek?"

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece onu bulmam gerektiğini biliyorum."

"Bir şey aradığım zaman genellikle büyükbabanızın kütüphanesine giderim," dedi Bay Bernhard. Baykuş gözleri gözlüklerinin ardında parladı. "Orada her seferinde aradığımı buldum. Eğer yardıma ihtiyacınız varsa: Orayı iyi bilirim. Çünkü kitapların tozunu alan benim."

"Bu çok iyi bir fikir, azizim," dedi Maddy hala.

"Daima emrinizdeyim, Madam." Bay Bernhard bize iyi geceler demeden önce şömineye biraz daha odun attı.

Xemerius onu izledi. "Uyurken gözlüğünü çıkarıp çıkarmadığını mutlaka görmek istiyorum," dedi. "Eğer evden gizlice çıkıp bir heavy metal grubunda bas çalmaya giderse, sana haber veririm."

Aslında kardeşlerim hafta içinde yatağa daima zamanında giderlerdi, ama annem bugün bir istisna yapmıştı. Gülmeye iyice doyduktan sonra şöminenin karşısına oturduk. Caroline annemin, Nick de benim kollarım arasına kıvrıldı. Maddy hala ise Leydi Arista'nın koltuğuna oturdu, yüzüne düşen bukleleri üfleyerek huzurla bizi izledi.

"Eskilerden bir şey anlatabilir misin, Maddy hala?" diye ricada bulundu Caroline. "Küçük bir kızken korkunç kuzenin Hazel'i köyde nasıl ziyarete gittiğini anlat."

"Ah, bunu kaç kez dinlediniz," dedi Maddy hala pembe terliklerini küçük tabureye koyarak. Kuzeni Hazel'le ilgili tüm hikâyeleri hep şu sözlerle başlardı: "Hazel tahmin edilemeyecek kadar burnu havada bir kızdı," sonra biz koro halinde şöyle derdik: "Tıpkı Charlotte gibi!" O zaman Maddy hala başını iki yana sallar ve: "Hayır, Hazel çok, çok daha kötüydü. Kedileri kuyruklarından tutup havada döndürürdü," diye devam ederdi.

Maddy hala on yaşındayken Gloucestershire'ın işkence çeken tüm kedilerinin intikamını almak üzere Hazel'a nasıl lağım duşu aldırdığını anlatmaya başlarken çenemi Nick'in başına dayamıştım, düşüncelerim Gideon'a kaydı. Şu anda neredeydi? Ne yapıyordu? Yanında kim vardı? Yoksa o da karın bölgesindeki o sıcak duygu eşliğinde beni mi düşünüyordu? Herhalde düşünmezdi.

Madam Rossini'nin atölyesi önündeki vedamızı düşününce derin bir iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Birkaç dakika öncesine dek öpüştüğümüz halde Gideon bana dönüp bakmamıştı bile.

İşte yine olmuştu. Bu arada dün akşam telefonda Leslie'ye bunun bir daha olmayacağına yemin etmiştim. "Aramızda ne olup bittiği tam olarak açıklığa kavuşmadığı sürece, asla!"

Gerçi Leslie buna sadece gülmüştü. "Hadi ama! Kimi kandırıyorsun? Aranızda ne olduğu gayet açık: Sen bu herife deli gibi âşık olmuşsun!"

Ama henüz iki gündür tanıdığım birine nasıl âşık olabilirdim? Bana sürekli kötü davranan birine üstelik? Aslında bunu yapmadığı zamanlarda... o... öyle... inanılmazdı ki...

"Geri döndüm!" Xemerius karga gibi gaklayarak bir sıçrayışta yemek masasının üzerindeki mumun yanına kondu. Annemin kucağındaki Caroline ansızın sıçrayıp o yöne doğru baktı.

"Ne oldu, Caroline?" diye kısık sesle sordum.

"Ah, yok bir şey," dedi. "Bir gölge gördüğümü sandım."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla Xemerius'a baktım.

O ise sadece bir omzunu kaldırıp sırıttı. "Yakında dolunay olacak. Bu zamanlarda hassas insanlar bazen bizi görebilirler, çoğunlukla göz ucuyla. Ama dikkatli baktıklarında orada olmayız..." Tekrar avizeye asıldı. "Bukleli yaşlı hanım söylediğinden daha fazlasını görüp hissediyor. Denemek için bir pençemi omzuna koyduğumda oraya dokundu... senin ailende bu beni pek şaşırtmıyor doğrusu."

Caroline'e sevgiyle baktım. Hassas çocuk, yoksa o da sonunda Maddy halanın vizyon görme yeteneğini mi miras alacaktı?

"Şimdi en sevdiğim yer geliyor," dedi Caroline parlayan gözlerle. Maddy hala sadist ruhlu Hazel'ın ince yazlık elbisesiyle lağımın içinde debelenirken yüksek sesle haykırdığını anlatıyordu: "Eve gidince sana bunu ödeteceğim, Madeleine, bunu sana ödeteceğim!"

"Bunu gerçekten de yaptı," dedi Maddy hala. "Hem de bir defadan fazla."

"Ama bu hikâyeyi başka sefer dinleyelim," dedi annem enerjik bir biçimde. "Çocukların yatağa gitmeleri gerek. Yarın okul var."

Hepimiz iç geçirdik. Büyük hala Maddy ise hepimizden daha derin iç çekti.

Cumaları krep günüydü ve hiç kimse okul yemekhanesindeki yemeği kaçırmazdı, çünkü orada yenilebilecek kadar iyi olan tek yemek neredeyse oydu. Leslie'nin krebe bayıldığını bildiğimden, onun James'le buluşacağım sınıfta kalmasına izin vermedim.

"Yemeğe git," dedim. "Benim yüzümden krepten vazgeçersen bozulurum."

"Ama o zaman burada gözcülük edecek kimse olmaz. Ayrıca dün Gideon'la birlikte yeşil kanepede neler yaptığınızı tam olarak duymak istiyorum..."

"Daha ayrıntılı nasıl anlatırım, bilemem," dedim.

"O zaman bir kez daha anlat, öyle romantik ki!"

"Krep yemeye gitsene!"

"Bugün mutlaka cep telefonunu almalısın," dedi Leslie. "Yani, bu altın kuraldır: İnsan telefon numarasını bile almadığı bir çocuğu öpmez."

"Leziz, kıtır kıtır elmalı krep..." dedim.

"Ama..."

"Xemerius yanımda." Xemerius'un oturmuş, can sıkıntısıyla kuyruğunun ucunu çiğnediği pencere pervazını gösterdim.

Lesile teslim oldu. "Pekâlâ. Ama bugün işe yarar bir şeyler öğren! Bayan Counter'in sopasını savurup durmak hiç kimseye bir şey kazandırmaz! Bu arada biri seni gözetlerse, tımarhaneyi boylarsın, unutma."

"Git artık," dedim ve onu kapıya doğru ittim. Tam o sırada James içeri girdi.

Bu kez yalnız olduğumuza sevinmişti. "Çilli, sürekli araya girip gevezelik ederek sinirimi bozuyor. Bana sadece havaymışım gibi davranıyor.

"Bunun nedeni... senin... ah, boşver."

"Pekâlâ, bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Düşündüm de, belki bana 18. yüzyıldaki bir suarede nasıl merhaba dendiğini öğretebilirsin."

"*Merhaba* mı?"

"Evet. Merhaba. Selam. İyi akşamlar. Bilirsin işte, insanlar karşılaştıklarında birbirlerini nasıl selamlar? Neler yapar? El sıkma, el öpme, eğilme, diz kırma, eksaelansları, altesleri, âlicenapları... Bunların hepsi çok karışık ve insan çok şeyi yanlış yapabiliyor."

James burnu havada bir ifade takındı. "Dediklerimi yaparsan, hiç de öyle olmaz. İlk olarak bir hanımefendinin onunla aynı mevkide bulunan bir erkek karşısında nasıl reverans vereceğini göstereceğim."

"Süper," dedi Xemerius. "Ama asıl soru Gwendolyn'in kendi mevkiindeki bir beyi giysilerinden nasıl tanıyacağı."

James ona şaşkınlıkla baktı. "Bu da ne? Pist, pist, yaramaz kedi! Defol!"

Xemerius inanılmaz bir sesle homurdandı. "Ne, ne dedi bu?"

"Ah, James!" dedim. "Lütfen dikkatli bak! Bu Xemerius, benim dostum, şey, o bir gargoyle hayaleti. Xemerius, bu James, arkadaşım."

James kolunun içinden bir mendil çıkardı. Burnuma zambak kokusu gelmişti. "Her ne ise... buradan gitmeli. Bana, ateşler içinde bir kâbus görmekte olduğumu düşündürüyor. Yaramaz bir kıza görgü kuralları öğretmek zorunda kaldığım bir ateşli kâbus."

İç geçirdim. "James. Bu gördüğün rüya falan değil, bunu ne zaman anlayacaksın? Belki iki yüz yıl öncesinde böyle bir düş görmüş olabilirsin, ama daha sonra sen... yani sen ve Xemerius, ikiniz de... sizler..."

"...ölüyüz," dedi Xemerius. "Tam doğrusu bu." Başını yana eğdi. "Neden açıkça söylemiyorsun?"

James mendilini yelpazeledi. "Bunu duymak istemiyorum. Kediler konuşamaz."

"Hiç kediye benzer tarafım var mı, seni aptal hayalet?" diye bağırdı Xemerius.

"Biraz benziyorsun," dedi James ona bakmadan. "Belki kulakların değil. Ve boynuzlar da. Ve kanatlar. Ve o tuhaf kuyruk. Ah, şu ateşin neden olduğu hayallerden nasıl da nefret ediyorum!"

Xemerius bacaklarını açarak James'in karşısında durdu. Kuyruğunu öfkeyle kırbaç gibi savuruyordu. "Ben hayal falan değilim. Ben bir iblisim," diyerek heyecandan yere bol miktarda

su fışkırttı. "*Güçlü* bir iblis. Sizin zaman hesaplarınıza göre on birinci yüzyılda büyücüler ve mimarlar tarafından bugün varolmayan bir kilisenin kulesine gözcü olarak çağırıldım. Kumtaşından yapılmış olan başım yüzyıllarca önce parçalanınca benden geriye sadece bu kaldı, yani eski Ben'in gölgesi. Paramparça olana dek bu dünyada dolanmak üzere lanetlenmiş bir gölgeyim, ki bu da birkaç milyon yıl sürebilir."

"Lalala, hiçbir şey duymuyorum," dedi James.

"Seni zavallı," dedi Xemerius. "Senin aksine, benim başka bir seçeneğim yok. Büyücülerin büyülü sözcüğüyle bu zamanda sıkışıp kaldım. Ama sen istediğin zaman bu zavallı hayalet yaşamına son verebilir ve insanlar öldüğünde nereye gidiyorlarsa, oraya gidebilirsin."

"Ama ben ölmedim, seni aptal kedi!" diye bağırdı James. "Ben sadece hastayım ve ateş nedeniyle korkunç kâbuslar görerek yatakta yatıyorum. Bu konuyu burada kesmezsek de hemen gideceğim!"

Xemerius'un ıslattığı yerleri tahtanın süngeriyle silerken, "Tamam," dedim. "Biz devam edelim. Benimle aynı konumdaki bir beyefendi karşısında nasıl reverans vereceğim..."

Xemerius başını iki yana sallayarak başlarımız üzerinden kapıya doğru kanat çırptı. "Pekâlâ, o halde gözcülük yapayım. Biri seni dizlerini kırıp dururken görürse pek hoş olmaz."

Öğle tatili James'in bana öğretmek istediği tüm kuralları öğrenebilecek kadar uzun değildi, ama sonunda birkaç farklı diz kırma ve el öptürme hareketi öğrenmiştim (Günümüzde unutulmuş olmasına çok sevindiğim bir âdet). Sınıftakiler geri

dönmeye başlayınca James eğilerek veda etti ve ona çabucak fısıldayarak teşekkür edebildim.

"Ee?" diye sordu Leslie.

"James Xemerius'u kâbusunda gördüğü tuhaf bir kedi yerine koydu," diye onu bilgilendirdim. "Bu arada umarım bana öğrettikleri de ateşli kâbuslarının birer fantezisi değildir. Bunun dışında Devonshire düküne tanıştırıldığımda ne yapacağımı biliyorum."

"Ah, bu iyi," dedi Leslie. "Peki, ne yapacaksın?"

"Sürekli diz kıracağım," dedim. "Kralın önünde daha fazla olmakla birlikte, bir marki ya da kontun önünde daha az. Aslında çok basit. Bunun dışında uslu uslu elimi öptürüp gülümseyeceğim."

"Şuna bakın, James'in bir gün işe yarayacağı hiç aklıma gelmezdi." Leslie takdirle çevresine bakındı. "18. yüzyıldaki herkesi şaşırtacaksın."

"Öyle olmasını umalım," dedim. Ama dersin geri kalanı keyfimi kaçırmamıştı. Charlotte ve aptal Şişdudak ekselansları ve altesleri arasındaki farkı bildiğime şaşıracaklardı. Çünkü bunu anlamamam için ellerinden geldiğince zorlaştırmaya çalışmışlardı.

"Ayrıca Karganın Büyüsü hakkında bir teori geliştirdim," dedi Leslie, okul paydosundan sonra malzeme dolaplarımıza giderken. "Kimsenin aklına gelmeyeceği kadar basit. Yarın öğleden sonra sizde buluşalım ve topladığım her şeyi getireyim. Eğer annem bir temizlik günü planlayıp herkese lastik eldiven dağıtmadıysa tabii..."

"Gwenny?" Cynthia Dale arkadan sırtıma vurdu. "Geçen yıla dek kız kardeşimle aynı sınıfa giden Regina Curtiz'i hatırlıyor

musun? Şimdi bir klinikte anoreksia tedavisi görüyor. Sen de oraya mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır," dedim şaşkınlıkla.

"Tamam, o zaman bunu ye! *Hemen!*" Cynthia bana bir karamelli şeker fırlattı. Onu tuttum ve itaatkâr bir tavırla kâğıdını açtım. Ama şekeri tam ağzıma atacağım sırada Cynthia kolumu tuttu. "Dur! Onu gerçekten yemek mi istiyorsun? O halde diyet falan yapmıyor musun?"

"Hayır," dedim tekrar.

"O halde Charlotte yalan söyledi. Onun kadar ince olmak istediğin için yemeklere gelmediğini söyledi... Şekeri al. Anoreksia tehlikesi geçirmiyorsun." Cynthia şekeri kendi ağzına attı. "İşte, doğum günüm için davetiye. Yine bir kostüm partisi olacak. Bu yılki slogan da *Her Şey Yeşil.* Erkek arkadaşını da getirebilirsin."

"Şey..."

"Biliyor musun, Charlotte'a da aynı şeyi söyledim, o çocuğu hanginizin getireceği benim için fark etmez. Yeter ki partime gelsin."

"Aklını kaçırmış," diye fısıldadı Leslie.

"Bunu duydum," dedi Cynthia. "Max'i da getirebilirsin, Leslie."

"Cyn, biz ayrılalı altı ay oldu."

"Ah, bu çok aptalca," dedi Cynthia. "Bu kez nedense çok az erkek çocuk olacak. Ya yanınızda birilerini getirirsiniz, ya da birkaç kızı listeden çıkarmam gerek. Örneğin Aishani, ama ailesi karma partilere izin vermeyeceği için zaten büyük olasılıkla gelmeyecektir... Ah, Tanrım, *bu* da ne böyle? Biri beni çimdiklesin!"

"Bu" dediği kısa sarı saçlı ve uzun boylu bir çocuktu. Bay Whitman'la birlikte müdürümüzün bürosu önünde duruyordu. Tuhaf bir şekilde de bana tanıdık gelmişti.

"Ah," diye haykırdı Cynthia, çünkü Leslie istediği gibi onu çimdiklemişti.

Bay Whitman ve çocuk bize doğru döndüler. Sık ve koyu kirpiklerin altındaki yeşil gözler bana doğru yönelince, bu yabancının kim olduğunu hemen anladım. Tanrım! Leslie'nin şimdi belki beni de çimdiklemesi gerekecekti.

"Tam isabet," dedi Bay Whitman. "Raphael, bunlar senin sınıfından üç kız. Cynthia Dale, Leslie Hay ve Gwendolyn Shepherd. Raphael Bertelin'e merhaba deyin kızlar, pazartesinden itibaren sizin sınıfa gelecek."

"Merhaba," dedik Leslie ve ben. Cynthia, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ellerini pantolon cebine sokmuş olan Raphael bize güldü. Biraz daha genç dursa da, gerçekten Gideon'a çok benziyordu. Dudakları dolgundu ve teni sanki dört haftalık Karayip tatilinden yeni dönmüş gibi bronz renkteydi. Herhalde Güney Fransa'daki mutlu insanlar hep böyle görünüyorlardı.

"Neden yıl ortasında okul değiştirdin?" diye sordu Leslie. "Bir iş mi karıştırdın?"

Raphael'in gülüşü genişledi. "Bundan ne anladığına bağlı. Aslında okuldan bıktığım için buraya geldim. Ama bazı nedenlerle..."

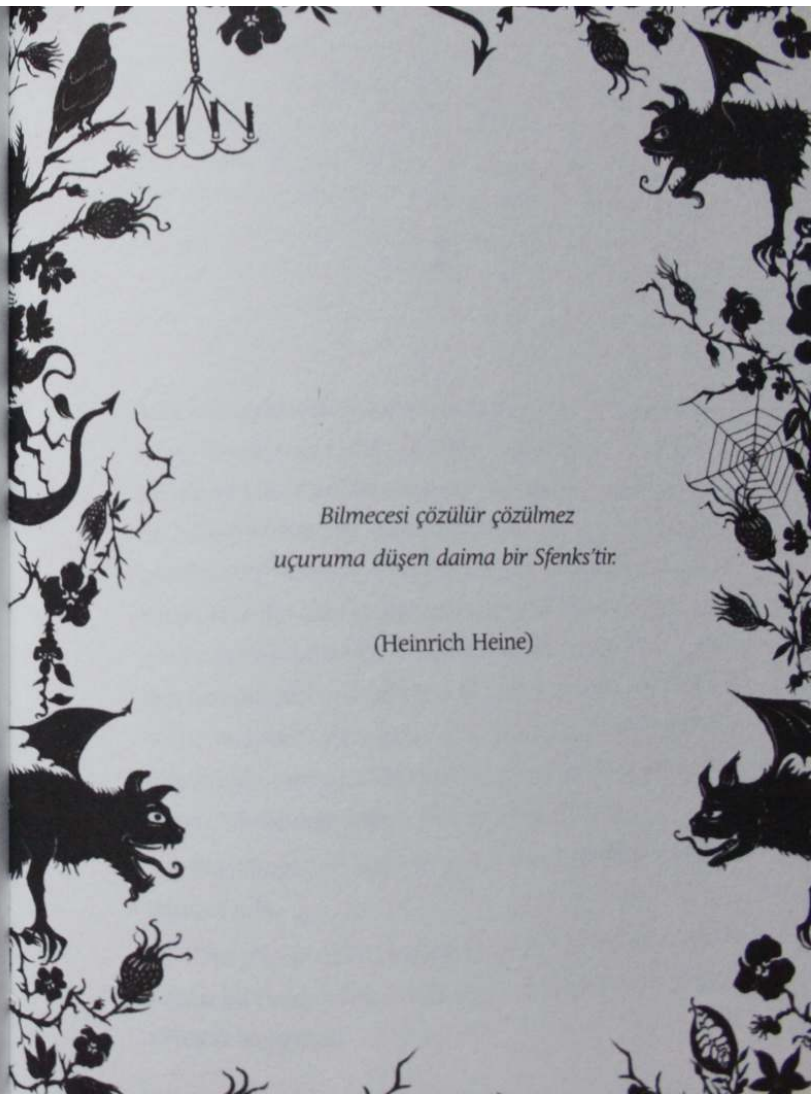
"Raphael Fransa'dan buraya taşındı," diye onun sözünü kesti Bay Whitman. "Gel Raphael, Müdür Gilles bekliyor."

"Pazartesi görüşürüz," dedi Raphael. Bunu sadece Leslie'ye söylediği hissine kapıldım.

Cynthia, Bay Whitman ve Raphael Müdür Gilles'in odasına gidene dek bekledi. Sonra ellerini tavana kaldırıp bağırdı: "Dualarımı duyduğun için teşekkürler, teşekkürler, sevgili Tanrım."

Leslie dirseğiyle kaburgalarıma vurdu. "Otobüs çarpmış gibi görünüyorsun."

"Sana onun kim olduğunu anlatana dek bekle," diye fısıldadım. "O zaman sen de öyle görüneceksin."

Bilmecesi çözülür çözülmez
uçuruma düşen daima bir Sfenks'tir.

(Heinrich Heine)

7.

Gideon'un kardeşiyle karşılaştıktan ve Leslie'yle yaptığımız ayaküstü konuşmadan sonra (On kez "Emin misin?" diye sormuş, ben de on kez, "Kesinlikle eminim!" demiştim ve ardından ikimiz de belki yüz kez "Bu çılgınca!" "Aklım almıyor" ve "Gözlerini gördün mü?"demiştik) Charlotte'un beni beklediği limuzine yetiştim. Yine Bay Marley gönderilmişti ve her zamankinden gergin görünüyordu. Xemerius arabanın tepesine tünemiş, kuyruğunu ileri geri sallıyordu. Charlotte arka tarafa geçmişti. Bana öfkeyle baktı. "Bu kadar saattir hangi cehennemdeydin? Giordano bekletilmekten hoşlanmaz. Sanırım onun sana ders vermesinin senin için ne büyük onur olduğunu kavrayamadın."

Bay Marley de asık bir yüzle bana eşlik ederek arabanın kapısını açtı.

"Bir şey mi oldu?" İçimde bir şeyleri kaçırdığıma dair huzursuz bir duygu vardı. Charlotte'un yüz ifadesi de bu duygumu körükler cinstendi.

Araba hareket edince Xemerius tavandan arabanın içine kayıp karşıma oturdu. Bay Marley yine geçen sefer olduğu gibi sürücünün yanına oturmuştu.

"Bugün biraz çabalarsan iyi olur," dedi Charlotte. "Bütün bunlar benim için çok utanç verici. Sonuçta benim kuzemimsin."

Yüksek sesle gülmeden edemedim. "Ah, hadi Charlotte! Bana numara yapmak zorunda değilsin. Böyle aptalca davranmam senin en büyük eğlencen!"

"Bu doğru değil!" Charlotte başını iki yana salladı. "Böyle çocukça bir bencillikle düşünmek tam sana göre. Herkes sana yardım etmek istiyor... yeteneksizliğinle her şeyi mahvetmeyesin diye. Belki de buna fırsatın olmayacak. Tahminime göre herşeyi iptal edecekler..."

"Neden?"

Charlotte bir süre sessizce bana baktı, sonra neredeyse sinsi bir ses tonuyla konuştu: "Yakında öğrenirsin. Tabii anlayabilirsen."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum, ama Charlotte yerine Xemerius'a dönmüştüm. Aptal değildim ya. "Ben burada yokken Bay Marley bir şey anlattı mı?"

"Sadece şifreli şeyler," dedi Xemerius. Charlotte yüzünü asıp pencereden bakmaya koyulmuştu. "Anlaşılan, senin parlak taşın başına bu sabahki sıçramada bir şey gelmiş..." Kuyruğuyla kaşını kaşıdı.

"Hadi ama ağzından cımbızla laf aldırtma!"

Haliyle onunla konuştuğumu sanan Charlotte, "Bu kadar geç gelmeseydin bilirdin," dedi.

"...*elmas*," dedi Xemerius. "Biri onun... şey nasıl söylesem... kafasını patlatmış."

Acıyla kıvrandım. "Ne?"

"Hemen telaşlanma," dedi Xemerius. "Hâlâ yaşıyor. Yine de kızıl saçlının kekelemelerinden anladığım bu kadardı. Ah, Tanrım. Çarşaf gibi bembeyaz oldun. Ah-ah- yoksa şimdi kusacak mısın? Lütfen kendini topla."

"Yapamam," diye fısıldadım. Gerçekten ölecek kadar kötüydüm.

"Ne yapamazsın?" diye tısladı Charlotte. "Bir gen taşıyıcısının ilk öğreneceği şey, kendi ihtiyaçlarını geri planda tutmak ve kendini olaya en iyi şekilde verebilmektir. Sense bunun tersini yapıyorsun."

Zihnimde Gideon'u kanlar içinde yerde yatarkenki görüntüsü canlandı. Soluk alışım güçleşti.

"Başkaları olsa Giordano'dan ders almak için her şeyi yapar. Sense sanki işkence çekiyormuş gibi davranıyorsun."

"Ah, kapa şu çeneni, Charlotte!" diye bağırdım.

Charlotte tekrar pencereye döndü. Titremeye başladım.

Xemerius pençelerinden birini uzatıp yatıştırırcasına dizime koydu. "Neler öğrenebileceğime bir bakacağım. Öpücük arkadaşını bulup sana haber vereceğim, tamam mı? Ama şimdi ne olur ağlama! Yoksa heyecandan şu güzel deri koltukların üzerine su fışkırtırım ve kuzenin de altına yaptığını sanır."

Bir sıçrayışta arabanın tavanına çıktı ve uçarak gitti. Tekrar yanımda belirmesi bir buçuk saat sürdü.

Aklıma en kötü düşüncelerin geldiği, kendimi ölü gibi hissettiğim bir buçuk saat. Bu bir buçuk saat içinde çoktan Mabet'e varmış olmamız ve acımasız ustanın beni bekliyor olması da işleri kolaylaştırmamıştı. Ama ne Giordano'nun sömürge politikası hakkındaki açıklamalarını ne de Charlotte'un dans adımlarını algılayabilecek durumdaydım. Ya Gideon yine kılıçlı adamların saldırısına uğradıysa ve bu kez kendini savunamadıysa? Onu kanlar içinde yerde görmediğimde, bu kez de bembeyaz bir yüzle bir yoğun bakım ünitesinde, binlerce tüpe bağlı yatarken hayal ediyordum. Neden onun nasıl olduğunu sorabileceğim hiç kimse gelmiyordu?

Sonunda Xemerius doğruca eski yemek salonunun duvarları arasından girivermişti.

Giordano ve Charlotte'a aldırmadan, "Ee?" diye sordum. O sırada bana 18. yüzyıldaki bir suarede nasıl alkış tutacağımı öğretmekle meşguldüler. Elbette benim yaptığımdan çok farklıydı.

"*Şarkı söyleyen bebekler* gibi yapıyorsun, aptal şey," dedi Giordano. "*Kum havuzuda* sevinen çocuklar gibi... Şimdi yine nereye bakıyor bu? Ay, delireceğim!"

"Herşey yolunda, samanlık kızı," dedi Xemerius neşeyle gülerek. "Çocuk başına bir darbe almış ve birkaç saat baygın kalmış, ama görünüşe bakılırsa kafatası da elmas kadar sertmiş, çünkü beyin sarsıntısı bile geçirmemiş. Alnındaki şu yara da onu... şey... ah hayır, yine sararıp solma! Dedim ya, her şey yolunda!"

Derin bir soluk aldım. Hissettiğim rahatlamadan başım dönmüştü.

"İşte böyle," dedi Xemerius. "Soluk kesici bir durum yok. Aşk çocuğunun tüm dişleri hâlâ sağlam. Sürekli kendi kendine sövüp durdu, ki bunu iyiye işaret olarak alıyorum."

Tanrıya şükür. Tanrıya şükür. Tanrıya şükür.

Aslında soluğu kesilecek noktaya gelen biri varsa o da Giordano'ydu. Benim yüzümden tabii. Ansızın çevremde çığlık atıp durması etkisini yitirmişti. Tam tersi, sakal diplerindeki ten renginin koyu pembeden mora dönüşmesini izlemek aslında oldukça eğlenceliydi.

Bay George, Şişdudak'ın öfkeden beni tokatlamasına engel olmak üzere tam zamanında geldi.

"Bugün dünkünden çok daha kötüydü." Giordano kendini ince bacaklı bir sandalyenin üzerine atarak mendiliyle yüzündeki terleri sildi. "Tüm zaman boyunca donuk gözlerle önüne bakıp durdu. Çok iyi bilmesem, uyuşturucu kullandığını düşüneceğim!"

"Giordano, lütfen..." dedi Bay George. "Bugün hiçbirimiz iyi günümüzde değiliz..."

"O... nasıl?" diye kısık sesle sordu Charlotte. Bu arada yan gözle bana baktı.

"Duruma göre," diye ciddiyetle yanıtladı Bay George.

Charlotte yine beni deniyormuş gibi kısa bir bakış attı. Ben de öfkeyle gözümü ona diktim. Beni delicesine ilgilendirecek bir şeyleri biliyor olmak ona hastalıklı bir tatmin mi veriyordu?

"Ah, saçmalık," dedi Xemerius. "O süper iyi, inan bana, canım! Biraz önce sebze garnitürlü ve bol patates kızartmalı dev gibi bir dana şnitzel yedi. Bu sence *duruma göre* mi?"

Kimse onu dinlemediği için Giordano delirmiş gibiydi. Tiz sesiyle, "Sonunda yine benim elime kalmasını istemiyorum," diyerek sandalyesini yana itti. "Bu dünyanın en büyüklerinden en adı duyulmamış yeteneklerine dek birçok kişiyi çalıştırdım, ama *bunun gibi* bir şey hiç başıma gelmedi."

"Sevgili Giordano, size ne kadar değer verdiğimizi biliyorsunuz. Sizin kadar da hiç kimse Gwendolyn'i..." Bay George sustu, çünkü Giordano asık bir yüzle alt dudağını sarkıtıp beton saç modelini arkaya doğru savurmuştu.

"Sizi uyarmadığımı söylemeyin," diye homurdandı. "Söyleyeceğim bu kadar."

"Tamam," dedi Bay George iç geçirerek. "Ben... Pekâlâ. Bunu ileteceğim. Geliyor musun, Gwendolyn?"

Kabarık eteği çözüp düzgün bir şekilde katlayarak piyanonun taburesi üzerine bıraktım. Giordano'ya, "Görüşürüz," dedim.

Yüzü hâlâ asıktı. "Korkarım bundan kurtuluş yok."

Eski kimya laboratuarına inerken Bay George sabah olanları anlattı. Bu arada yolu artık gözüm bağlıyken de rahatlıkla bulabilecek durumdaydım. Bay George Bay Marley'in bana olanlarla ilgili henüz bilgi vermemiş olmasına şaşırmıştı, ben de nereden öğrendiğimi açıklamak için bir çaba göstermedim.

Gideon kronografla ilgili küçük bir iş için (Bay George işin ne olduğunu bana söylemedi) geçmişe gönderilmiş (Bay George hangi yıl olduğunu da açıklamadı) ve iki saat sonra kronografın bulunduğu odanın yakınındaki bir geçitte baygın bulunmuştu. Alnında sopa benzeri bir nesnenin neden olduğu bir yara vardı.

Gideon hiçbir şey hatırlamıyordu. Saldırgan olasılıkla pusuda beklemiş ve sonra arkasından yaklaşıp vurmuştu.

"Ama kim?"

"Bilmiyoruz. Biz şu durumdayken sıkıcı bir olay. Onu kapsamlı bir şekilde muayene ettik, hiçbir yerinde kanının alınmış olabileceğine dair en küçük bir çizik bile yok..."

"Alnındaki yaradan akan kan yeterli olmaz mı?" diye hafifçe ürpererek sordum.

"Bu mümkün," diye kabul etti Bay George. "Ama... emin olmak isteniyorsa, o zaman kanın başka türlü alınması gerekir. Şey, bu konuda sayısız açıklama sıralanabilir. Hiç kimse Gideon'un o akşam orada olacağını bilmiyordu, yani birinin özel olarak onu beklemiş olması olanaksız. Daha akla yatkın olan, bir rastlantının oluşması. Aşağısı belli... dönemlerde kelimenin tam anlamıyla hırsızlar, katiller, yeraltında yaşayan kişilerle kaynıyordu. Bence bu sadece cansıkıcı bir tesadüf..." Öksürdü. "Eh, yine de Gideon bu macerayı ucuz atlattı sayılır. Bay White hiçbir ciddi yara tespit etmedi. Böylece planlandığı gibi pazar öğleden sonra suarede olabileceksiniz." Güldü. "Ne komik: Öğleden sonra suaresi."

Evet, hahaha, çok komik. "Gideon şimdi nerede?" diye sordum sabırsızca. "Hastanede mi?"

"Hayır. Dinlendiğimi umuyorum. Hastaneye sadece bilgisayarlı tomografi için gitti, Tanrıya şükür, bir şey çıkmayınca oradan ayrıldı. Çünkü erkek kardeşi dün akşam sürpriz bir şekilde ziyaretine geldi."

"Biliyorum," dedim. "Bay Whitman bugün Raphael'i Saint Lennox'a kaydetti."

Bay George'un derin bir iç geçirdiğini duydum. "Çocuk, arkadaşlarıyla bir haltlar karıştırdıktan sonra evden kaçmış. Raphael'i Londra'da tutmak Falk'ın çılgınca bir düşüncesi. Bu karışık zamanlarda hepimizin –özellikle Gideon'un– inatçı bir çocukla uğraşmaktan çok daha iyi işlerimiz var... Ama Falk, Selina'nın ricasını asla geri çevirmez, göründüğü gibi Raphael'in bir lise diploması alması için burası son şansı. Bunun için onu kötü etkileyen arkadaşlarından uzakta olması gerek."

"Selina... o, Gideon ve Raphael'in annesi mi?

"Evet," dedi Bay George. "O ikisinin yeşil gözlerini miras aldıkları kadın. İşte geldik. Bağı çözebilirsin."

Bu kez kronograf odasında tamamen yalnızdık.

"Charlotte 18. yüzyıla planlanan ziyaretin bu koşullarda iptal edileceğini iddia etti," dedim umutla. "Ya da ileri bir tarihe erteleneceğini? Sadece Gideon'un iyileşmesi ve benim de biraz daha çalışabilmem için..."

Bay George başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağız. Akla gelebilecek tüm önlemleri alacağız ama programa uymak kont için çok önemli. Sen ve Gideon, yarın bu suareye gideceksiniz, program değişmedi. Bugün seni elapse etmemi istediğin belli bir yıl var mı?"

"Hayır," dedim vurgulayarak. "Bodrumdaki bir odada kapalı kaldıktan sonra zaten bir önemi yok, değil mi?"

Bay George kronografı kadife örtüsünden dikkatle aldı. "Bu doğru. Gideon'u genellikle 1953'e yolluyoruz, bu çok huzurlu bir yıldı, sadece orada kendisiyle karşılaşmamasına dikkat etmeliyiz." Gülümsedi. "Bir yerde bir başka Ben'le kapalı kalmak korkunç

olurdu herhalde." Yuvarlak karnını okşayarak dalgın bir tavırla havaya baktı. "1956 nasıl? O da çok sakin bir yıldı."

"Evet, kulağa mükemmel geliyor."

Bay George bana el fenerini uzatarak parmağından yüzüğü çıkardı. "Sadece gerekirse diye... korkma, kesinlikle kimse gelmeyecektir, özellikle gecenin iki buçuğunda, hiç."

"Gece iki buçuk mu?" diye korkuyla tekrarladım. Gece yarısı büyükbabamı nasıl arayacaktım? Hiç kimse gecenin iki buçuğunda bodrumda yolumu şaşırdığıma inanmazdı. Belki evde bile kimse yoktu. O zaman her şey boşuna olacaktı! "Ah, Bay George, lütfen bunu yapmayın! Beni gece yarısı o korkunç mezarların olduğu yere göndermeyin, tek başıma..."

"Ama Gwendolyn, bunun bir önemi yok, yerin altında, kapalı bir odada..."

"Ama... geceleri korkarım! Lütfen, beni hiçbir şekilde tek başıma..." Öylesine umutsuzluğa kapılmıştım ki, numara yapmaya gerek kalmadan gözlerim yaşla dolmuştu.

"Tamam," dedi Bay George ve küçük gözleriyle yatıştırırcasına bana baktı. "Senin şey... Neyse, başka bir gün dilimine bakalım. Öğleden sonra üçe doğru nasıl?"

"Bu daha iyi," dedim. "Teşekkür ederim, Bay George."

"Teşekkür edecek bir şey yok." Bay George bakışlarını kısa bir an kronografta kaldırıp gülümsedi. "Belki de senden çok şey bekliyoruz, sanırım senin yerinde olsaydım o bodrumda tek başımayken ben de kendimi kötü hissederdim. Üstelik zaman zaman başkalarının görmediği şeyleri gördüğün de düşünülürse..."

"Evet, bana bunu hatırlattığınız için teşekkürler," dedim. Xemerius burada değildi, yoksa "şey" sözcüğüne epey sinirlenirdi. "İçleri iskelet ve kafatası dolu mezarlar ne tarafa düşüyordu?"

"Ah," dedi Bay George. "Seni daha fazla korkutmak istememiştim."

"Sorun değil," dedim. "Ölülerden korkmam. Canlıların tersine –deneyimlerime göre- hiçbir şey yapamazlar." Bay George'un bir kaşını yukarı kaldırdığını gördüm ve hemen ekledim: "Elbette çok korkunçlar ve hiçbir şekilde geceyarısı bir mezarın yanıbaşında bulunmak istemem..." Ona elimi uzatırken diğer elimle okul çantamı sıkıca tuttum. "Bu kez lütfen dördüncü parmağımı alın, ona hiç sıra gelmedi."

Anahtarı tuğlaların ardındaki gizli yerinden alıp Lucas'ın bıraktığı notu açarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Üzerinde sadece Latince kelimeler yazılıydı, kişisel bir bilgi yoktu. Günün parolası bana alışılmadık biçimde uzun geldiğinden ezberlemeye bile kalkmadım. Çantamdan bir tükenmez kalem çıkararak sözcüğü avucumun içine yazdım. Lucas mahzenin planını da çizmişti. Buna göre ilk nöbetçilerin durduğu büyük merdivene erişmek için kapının önünden sağa yürüyüp toplamda üç kez sola sapmam gerekiyordu. Anahtarı kilide soktuğumda kapı beni çok uğraştırmadan açıldı. Kısa bir an düşündüm, ama sonra kapıyı kapatmamaya karar verdim. Böylece geri dönerken acele etmem gerekirse açmak için zaman kaybetmeyecektim. Burası küf kokuyordu ve eski mahzenin yaşı duvarlardan net olarak tahmin edilebilirdi. Tavan alçaktı ve geçit oldukça dardı. Her

iki metreden sonra bir başka geçide sapılıyor ya da duvarda bir kapı beliriyordu. Burası bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelse de, el fenerim ve Lucas'ın planı olmasaydı herhalde kaybolurdum. Merdivenlerin önündeki son geçitten sola döndüğümde sesler duydum. Derin bir soluk aldım.

Şimdi muhafızların beni içeri almaları için geçerli bir neden bulmam gerekiyordu. 18. yüzyılda yaşananlardan farklı olarak, buradakiler hiçbir şekilde tehlikeli görünmüyorlardı. Merdivenin basamağına oturmuş, kâğıt oynuyorlardı. Kararlı adımlarla yaklaştım. Beni görüce kartları ellerinden düşürdüler, biri ayağa fırlayıp telaş içinde duvara dayalı olan kılıcını aradı.

"İyi günler," dedim cesurca. "Rahatsız olmayın."

İlki, "Nasıl... nasıl... nasıl?" diye kekelerken kılıcını kapmış olan diğeri bana şaşkınlıkla baktı.

"Kılıç 20. yüzyıl için biraz egzotik bir silah değil mi?" diye şaşkınlıkla sordum. "Biri el bombasıyla gelse ne yapacaksınız? Ya da bir makineli tüfekle?"

"Buradan çok sık kimse geçmez," dedi kılıçlı olan ve utangaç bir tavırla gülümsedi. "Bu daha çok geleneksel bir silah, bu..." Kendini toparlamak istercesine başını silkeleyerek sordu: "Parola?"

Avucuma baktım. "Nam quod in iuventus non discitur, in matura aetate nescitur."[14]

"Bu doğru," dedi merdivende oturan. "Ama sormam gerekirse, nereden geliyorsunuz?"

14 Latince, Gençliğimde öğrenmediğim herhangi birşeyi büyüdüğümde öğrenemem, (ed.n.)

"Adalet sarayından," dedim. "Çok süper bir kısa yol. Bir ara size gösterebilirim. Ama şimdi Lucas Montrose'la önemli bir randevum var."

"Montrose mu? Bugün evde olduğunu hiç bilmiyordum," dedi kılıçlı olan. Diğeri yanıtladı: "Sizi yukarı götürelim, hanımefendi, ama önce adınızı bilmemiz gerek. Sadece protokol gereği."

Aklıma gelen ilk ismi söyledim. Belki biraz fazla çabuktu.

"Violet Purpleplum mu?" diye inanmayan bir tavırla tekrarladı kılıçlı olan. Diğeriyse bacaklarıma bakıyordu. Herhalde okul üniformalarımızın etek boyu 1956'nınkine pek uygun değildi. Ne yapalım, şimdi uymak zorundaydı.

"Evet," dedim hafifçe öfkelenerek. Çünkü kendime kızmıştım. "Böyle tuhaf tuhaf gülümseyecek bir neden yok. Herkesin soyadı Smith ya da Miller olamaz ya. Şimdi gidebilir miyiz?"

İki adam beni yukarıya kimin götürceği konusunda kısaca tartıştı, sonra kılıçlı olan pes edip tekrar merdivene oturdu. Yukarıya giderken diğeri daha önce buraya gelip gelmediğimi bilmek istedi. "Elbette," dedim, birkaç kez gelmiştim, ayrıca Ejder Salonu ne hoştu değil mi, sonra ailemdekilerin yarısının muhafızlardan olduğunu anlattım ve adam ansızın beni son yapılan bahçe şenliğinde görmüş olabileceğini hatırladı.

"Siz limonata dağıtan kızdınız, değil mi? Leydi Gainsley'le birlikte?"

"Ah, çok doğru," dedim ve böylece kendimizi bahçe şenliğiyle ilgili, adlarını bilmediğim insanlar ve güllerle dolu harika bir sohbetin içinde bulduk. (Ama Bayan Lamotte'un komik şapkası

ve özellikle de Bay Mason'ın bürodaki kızlardan biriyle ilişkiye girdiği konusunda fikrimi belirtmekten de kendimi alamamıştım!)

İlk pencerelerin önünden geçerken merakla dışarı baktım, her şey çok tanıdık görünüyordu. Mabet'in saygın duvarları dışında kentin benim zamanımdan farklı olarak bambaşka bir manzarası olduğunu görmek nedense tuhaftı.

Muhafız birinci katta bir büronun kapısını çaldı. Levhada büyükbabamın adını okuyunca gururlandım. Gerçekten başarmıştım!

"Bay Montrose'un Bayan Purpleplum adında bir ziyaretçisi var," dedi muhafız kapı aralığından.

"Getirdiğiniz için çok teşekkür ederim," diyerek önünden geçip büroya girdim. "Bir sonraki bahçe şenliğinde görüşürüz."

"Evet. Buna şimdiden seviniyorum," dedi ama ben kapıyı yüzüne çoktan kapamıştım. Zaferle arkamı döndüm. "Ee, buna ne diyorsun?"

"Bayan… şey… *Purpleplum?*" Masanın başındaki adam kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Büyükbabam olmadığı açıktı. Korkulu bakışlarımla ona karşılık verdim. Çok genç biriydi, parlak, dostça bakan gözleri ve yassı, yuvarlak bir yüzü vardı. Bana hiç yabancı gelmeyen bir yüz.

"*Bay George*?" diye inanmaksızın sordum.

"Tanışıyor muyuz?" Genç Bay George ayağa kalkmıştı.

"Evet, tabii. Son bahçe festivalinden," diye kekeledim. Aklımdaki düşünceler birbirine karışmıştı. "Ben limonata dağıtan…

büyükba... Lucas nerede? Bugün benimle buluşacağını söylemedi mi?"

"Ben onun asistanıyım ama fazla uzun zaman olmadı," diye utanarak kekeledi Bay George. "Ama hayır, hiçbir şey söylemedi. Aslında her an burada olabilir. O zamana dek oturmaz mısınız, Bayan -şey?"

"Purpleplum!"

"Doğru. Size bir kahve getirtebilir miyim?" Masadan kalkarak bana doğru bir sandalye itti. İyi ki bunu yapmıştı, çünkü bacaklarım titriyordu. "Hayır, teşekkürler. Kahve istemem."

Kararsız bir bakışla beni süzdü. Konuşmadan ona baktım.

"Siz... izci misiniz?"

"Efendim?"

"Yani, sadece... üniformanız."

"Hayır." Elimden başkası gelmiyordu, Bay George'a bakıp durmaktan kendimi alamıyordum. Bu çok -anlaşılır bir durumdu! Elli beş yaşındaki haliyle birbirlerine çok benziyorlardı, yaşlı olanın sadece saçları yoktu, gözlük takıyordu ve biraz enine doğru yol almıştı.

Buna karşın genç Bay George'un bolca briyantinle arkaya yatırdığı gür saçları vardı ve oldukça zayıftı. Ona böyle gözümü dikip bakmamdan herhalde rahatsız olmuştu, çünkü yüzü kızarmaya başladı, tekrar yerine geçip masasındaki bazı kâğıtları karıştırmaya başladı. Çantamdan onun mühür yüzüğünü çıkarıp ona gösterdiğim de ne söyler acaba diye düşündüm.

En az on beş dakika öylece önümüze bakıp sustuk. Sonra büronun kapısı açıldı ve büyükbabam içeri girdi. Beni gördüğünde gözleri kısa bir an kocaman açıldı, sonra hemen toparlandı: "Ah, şuna bakın, sevgili kuzenim gelmiş!"

Ayağa fırladım. Lucas Montrose son buluşmamızdan bu yana gözle görülür biçimde bir yetişkin olmuştu. Sırtında şık bir takım elbise vardı ve papyon takmıştı. Ayrıca yüzüne pek gitmeyen bir sakal bırakmıştı. Her iki yanağımdan öperken kaşındıran bir sakal.

"Ne hoş bir sürpriz, Hazel! Şehirde ne kadar kalacaksın? Anne ve baban da seninle birlikte mi geldiler?"

"Hayır," diye kekeledim. Özellikle şu korkunç Hazel olmak zorunda mıydım sanki! "Onlar evde kaldı, kedilerle birlikte..."

"Bu, Thomas George, yeni asistanım, Thomas, bu Gloucestershire'dan Hazel Montrose. Yakında beni ziyarete geleceğini sana söylemiştim."

"Adının Purpleplum olduğunu sanıyordum!" dedi Bay George.

"Evet," dedim. "O da ikinci adım. Hazel Violet Montrose Purpleplum... ama bunu kim akılda tutabilir ki?"

Lucas alnını kırıştırarak bana baktı. "Şimdi Hazel'la küçük bir gezintiye çıkacağız," diyerek Bay George'a döndü. "Tamam mı? Biri beni sorarsa, bir müşterimle görüşmeye gittiğimi söylersin."

Bay George duygusuz bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak, "Evet, Bay Montrose, efendim," dedi.

"Görüşürüz," dedim.

Lucas koluma girip beni odadan çıkardı. İkimiz de birbirimize gergin gergin gülümsedik. Ağır sokak kapısı ardımızdan

kapanıp da kendimizi güneşli sokakta bulduğumuzda tekrar konuşmaya başladık.

"Korkunç Hazel olmak istemiyorum," dedim sitem ederek. Çevreme merakla baktım. Arabalar sayılmazsa, Mabet elli beş yılda pek değişmiş görünmüyordu. "Kedileri kuyruklarından tutup havada çeviren birine benziyor muyum?"

"Purpleplum!" dedi Lucas aynı şekilde sitemle. "Daha göze çarpan bir isim bulamaz mıydın?" Sonra iki omzumdan yakalayarak beni inceledi. "Bırak da sana bakayım, torunum! Tıpkı sekiz yıl önceki gibi görünüyorsun."

"Bu zaten iki gün önceydi," dedim.

"İnanılmaz," dedi Lucas. "Yıllarca hep düş gördüğümü düşündüm..."

"Dün 1953 yılına indim ama yalnız değildim."

"Bugün ne kadar zamanımız var?"

"Sizin zamanınızda saat üçe indim, saat tam altı buçukta geri sıçrayacağım."

"O halde en azından konuşmak için biraz zamanımız var. Gel, köşede küçük bir kafe var, orada çay içebiliriz." Lucas koluma girdi ve kıyı yönüne doğru yürüdük. "İnanmayacaksın, ama üç aylık bir babayım artık," diye anlatmaya koyuldu. "Çok güzel bir duygu olduğunu söylemeliyim. Sanırım Arista iyi bir seçimdi. Buna karşın Claudine Seymore oldukça şişmanladı, ayrıca çok içtiği söyleniyor. Hatta içmeye öğleden önce başlıyormuş." Küçük bir sokaktan ve sonra bir kemerin altından geçip caddeye çıktık. Orada sersemlemiş halde kalakaldım. Kıyıdaki trafik her zamanki gibiydi, ama arabaların hepsi eski modeldi. İki katlı kır-

mızı otobüsler müzeden fırlamış gibiydi ve ölümcül bir gürültü çıkarıyorlardı. Kaldırımda yürüyen insanların çoğu şapkalıydı... erkekler, kadınlar hatta çocuklar bile! Evin duvarının çaprazında doğaüstü güzellikteki Grace Kelly'nin ve inanılmaz çirkin Frank Sinatra'nın oynadıkları *High Society*[15] filminin afişi asılıydı. Açık ağzımla şaşkın ördek gibi sağıma ve soluma baktım ama bir adım bile atamadım. Her şey retro bir kartpostaldaki gibiydi, yalnızca çok daha renkli.

Lucas beni sevimli bir köşe kahvesine götürüp çay ve sandviç siparişi verdi. "Son seferinde açtın," diye hatırlattı. "Burada güzel sandviç yapıyorlar."

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Büyükbaba, şu Bay George! 2011'de beni hiç görmemiş gibi davranıyor."

Lucas omuz silkti. "Ah, o çocuk için endişelenme. Siz tekrar görüşene dek elli beş yıl geçecek. Herhalde unutmuş olur."

"Evet, belki," dedim çevrede sigara içenlerin çokluğuna şaşırarak. Tam yanımızdaki böbrek biçimindeki[16] masada oturan şişman bir adam puro içiyordu ve önünde kafatası büyüklüğünde bir küllük vardı. Hava berbat bir şekilde ağırdı. 1956 yılında hiç kimse akciğer kanserinin adını duymamış mıydı? "Bu arada Yeşil Atlı'nın ne olduğunu buldun mu?"

"Hayır ama çok daha önemli bir şey buldum. Lucy ve Paul'ün kronografı neden çalacaklarını artık biliyorum." Lucas kısa bir an çevresine bakınıp sandalyesini benimkine yaklaştırdı. "Senin

15 (İng.) Yüksek sosyete, (ç.n.)

16 1950'li yıllarda masalarda kullanılan bir tasarım biçimi, (ç.n.)

ziyaretinden sonra Lucy ve Paul birkaç kez daha elapse olmaya geldiler ve farklı bir şey olmadı. Birlikte çay içtik, onlara Fransızca fiiller öğrettim ve dört saat boyunca zaman öldürdük. Evi terk etmeleri yasaktı, bu bir kuraldı ve yaşlı sinsi Kenneth de Villiers bu kurala uymamız için elinden geleni yapıyordu. Çünkü bir keresinde biraz çevreyi dolaşıp sinemaya gitmeleri için Lucy ve Paul'ü gizlice dışarı çıkarmıştım, ama ne yazık ki yakalanmıştık. Ah, neler diyorum: Bizi yakalayan *Kenneth*'ti. Çok büyük bir tartışma çıktı. Bana disiplin cezası verdiler, ayrıca altı ay boyunca Lucy ve Paul bizde olduğu zamanlarda Ejder Salonu'nun kapısı önünde hep bir muhafız bekledi. Bu durum ancak üçüncü dereceden usta olduğum zamana dek böyle sürdü. Ah, çok teşekkürler." Son cümleyi tıpkı "Çok şey bilen adam" filmindeki orijinal Doris Day'e benzeyen garson kıza söylemişti. Açık sarıya boyalı saçları kısacık kesilmişti ve üzerinde kabarık etekli bir elbise vardı. Parlak bir gülümseme eşliğinde siparişlerimizi önümüze koydu. Ansızın *Que sera, sera*'yı söylemeye başlasa hiç şaşırmazdım.

Lucas garson kız uzaklaşana dek bekledikten sonra konuşmayı sürdürdü. "Elbette dikkatli sorular sorarak kronografla birlikte kaçmak için bir nedenleri olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Tek sorunları birbirlerine sırılsıklam âşık olmalarıydı. Anlaşılan, birlikteliklerine kendi zamanlarında pek iyi gözle bakılmıyordu, bu yüzden gizli tutuyorlardı. Çok az insanın bundan haberi vardı, örneğin; benim ve annen Grace'in."

"Belki de sadece birlikte olamayacakları için geçmişe kaçmak zorunda kaldılar! Tıpkı Romeo ve Jülyet gibi mi?" Ah. Bu korkunç derecede romantikti.

"Hayır," dedi Lucas. "Hayır, neden bu değildi." Ben üzeri peçeteyle kapalı ve baştan çıkarıcı kokular saçan bir sepet dolusu sıcak sandvice aç gözlerle bakarken, o da çayını karıştırdı.

"Bunun nedeni bendim," diye devam etti Lucas.

"Ne? *Sen* mi?"

"Pekâlâ, doğrudan *ben* değil. Ama bu benim suçumdu. Çünkü günün birinde Lucy ve Paul'ü bir parça daha geçmişe yollamak gibi çılgınca bir fikre kapıldım."

"Kronografla mı? Ama nasıl..."

"Tanrım, evet, bu çılgınca bir fikirdi, dedim ya." Lucas ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ama her gün dört saat boyunca kronografla birlikte o lanet olası salona tıkılıp kalıyorduk. Böyle aptalca bir fikre inanmaktan daha kolay ne olabilirdi ki? Eski planları, şifreli yazıları ve günceleri iyice araştırdım, sonra kostüm odasından giysiler sağladım. Sonunda Lucy ile Paul'ün kanlarını kronografa geçirdik ve bir deneme yaparak onları iki saatliğine 1590 yılına yolladım. Hiçbir sorun çıkmadı. İki saat sonra tekrar benim bulunduğum 1948 yılına geri sıçradılar. Yok olduklarını hiç kimse fark etmedi. Yine yarım saat sonra da oradan 1992 yılına geri sıçradılar. Her şey mükemmel gitmişti."

Bolca krema sürülmüş sandviçlerden birini alıp ağzıma attım. Çiğnerken daha iyi düşünebiliyordum. Aklımı karıştıran birçok soru vardı ve içlerinden en önemlisini seçtim. "Ama 1590'da... o zaman henüz hiç muhafız yoktu, öyle değil mi?"

"Doğru," dedi Lucas. "O zaman bu bina bile yoktu ve bu da bizim için bir şanstı. Ya da şanssızlık, artık nasıl denirse." Bir yudum çay aldı. Henüz bir şey yememişti ve nasıl bu kadar kilo

alabildiğini merak etmeye başlamıştım. "Eski planlara bakarak Ejder Salonlu binanın 16. yüzyıldan 17. yüzyılın sonlarına dek küçük bir çeşme meydanı olan bir yere inşa edildiğini ortaya çıkardım."

"Tam olarak anlamadım..."

"Bekle. Bu keşif bizim için bedava bilet gibiydi. Lucy ve Paul Ejder Salonu'ndan geçmişteki bu çeşme meydanına sıçrayabilirlerdi, geri dönmek için sadece tam zamanında orada olmaları gerekiyordu. O zaman oradan otomatikman Ejder Salonu'na sıçrayabileceklerdi. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?"

"Peki ya güpegündüz o meydana indiklerinde ne oluyordu? O zaman hemen tutuklanıp cadı diye yakılmaları işten bile değil."

"Orası sessiz, sakin bir meydandı, çoğunlukla hiç göze çarpmıyorlardı. Böyle olsa bile insanlar sadece gözlerini ovuşturup bir an dikkatli bakmadıklarını sanıyorlardı. Elbette her şeye rağmen çok tehlikeliydi ama bize son derece dâhice görünmüştü. Böyle bir fikir bulduğumuz ve herkesi aldatabildiğimiz için çok mutluyduk. Lucy ve Paul inanılmaz eğleniyorlardı. Ejder Salonu'nda Lucy ve Paul'ün dönüşünü telaş içinde beklediğim halde ben de çok eğleniyordum. Birinin içeri gireceğini hayal bile etmek istemiyordum..."

"Çok cesurca," dedim.

"Evet," diye doğruladı Lucas. Bunu derken yüzünde bir suçluluk ifadesi belirmişti. "Gençken böyle şeyler yapılır. Bugün olsa kesinlikle yapmazdım. Ama gerçekten tehlikeliyse, o zaman yaşlı, bilge Ben'imin gelecekten buna engel olacağını düşünmüştüm, anlıyor musun?"

"Gelecekteki hangi bilge Ben'in?" diye gülerek sordum.

"Kendimin, tabii," diye bağırdı Lucas, sonra hemen sesini alçaltti. "1992'deyken 1948'de Lucy ve Paul'le ne haltlar karıştırdığımızı bilirim ve eğer bir şeyler ters giderse onları düşüncesiz genç Ben'imle ilgili uyarabilirim... diye düşündüm."

"Tamam," dedim esneyerek. Sonra beynimin de beslenmesi için bir sandviç daha aldım. "Ama bunu yapmadın."

Lucas başını iki yana salladı. "Görünüşe bakılırsa, hayır. Çok aptalım. Böylece gittikçe daha da düşüncesiz şeyler yapmaya başladık. Lucy'ye okulda ödev olarak *Hamlet* verildiğinde ikisini de 1602'ye yolluyordum. Üç gün arka arkaya Globe tiyatrosunda Lord Chamberlain'in Adamları'ndan[17] orijinal oyunu izleyebildiler."

"Southwark'ta mı?"

Lucas başını salladı. "Evet, oldukça zor bir ulaşımdı. Themse'in öte tarafına geçmek için Londra Köprüsü'nün üzerinden yürüyorlar, zamanlarının el verdiğin kadar Hamlet'i izleyip zaman sıçraması başlamadan önce geri dönüyorlardı. İki gün boyunca her şey yolunda gitti, ama üçüncü gün Londra Köprüsü üzerine bir kaza oldu ve böylece Lucy ve Paul bir cinayete tanık oldular. Bu yakaya geçip sıçramalarını zamanında yapamadıkları için 1948'deki Souhtwark kıyısına indiler. Tabii ben de bu arada endişeden çıldırmış durumdaydım." Anılar onu sarsmış olacaktı zira bembeyaz kesilmişti. "Sırılsıklam bir halde 17. yüzyıl kostümleri içinde Mabet'e geldiler ve oradan da 1992 yılına sıçradılar. Bütün bunları ancak bir sonraki ziyaretlerinde öğrenebildim..."

17 William Shakespeare'in kumpanyası, (ç.n.)

Karışık yıllar yüzünden yine aklım karışmıştı. "Tanık oldukları ne cinayetiydi?"

Lucas sandalyesini benimkine biraz daha yaklaştırdı. Gözlüğünün ardındaki gözleri ciddi bir biçimde tamamen kararmış gibiydi. "Asıl can alıcı nokta da burası zaten! Lucy ve Paul Saint Germain Kontu'nun birini öldürdüğünü görmüşler."

"Kontun mu?"

"Lucy ve Paul o zamana dek kontla iki kez karşılaşmışlardı. Yine de onun olduğundan kesinlikle eminlerdi. Başlangıç sıçramalarından sonra ikisi de 1784 yılında onunla resmi olarak tanıştırılmışlardı. Kont bunu kendisi emretmişti, kendisinden sonra doğan zaman yolcularını hayatının son döneminde tanımak istiyordu. Bu sende farklı olsaydı şaşardım." Öksürdü. "Yani farklı olursa. Her neyse. Yine de muhafızlar Lucy, Paul ve kronograf eşliğinde kontun son yıllarını geçirdiği kuzey Almanya'ya gittiler. Ben de yanlarındaydım. Yani olacağım. Loca büyük üstadı olarak... buna inanabiliyor musun?"

Alnımı kırıştırdım. "Biz acaba..."

"Ah, yine konuyu dağıttım, değil mi? Olayların aslında çoktan gerçekleştiği halde henüz gerçekleşmemiş olması kapasitemi aşıyor. Nerede kalmıştık?"

"Kont nasıl olup da 1602'de bir cinayet işleyebilmişti... Ah, anladım! Bunu zaman yolculuğu sırasında yaptı!"

"Doğru. Hem de çok gençken. Lucy ve Paul'ün aynı anda aynı yerde bulunmaları korkunç bir tesadüftü. Tabii, bu durumda bir tesadüften söz edilebilirse. Kontun kendisi yazılarından birinde

şöyle yazıyor: *"Tesadüflere inananlar kaderin gücünü anlamamış olanlardır."*

"Kimi öldürdü? Ve neden?"

Lucas bakışlarını tekrar kafenin içinde dolaştırdı. "Sevgili torunum, başlangıçta bunu biz de bilmiyorduk. Keşfedene dek haftalar geçti. Kurbanı çemberdeki ilk zaman yolcusu olan Lancelot de Villiers'ten başkası değildi. Kehribar!"

"Kendi atalarından birini mi öldürdü? Ama neden?"

"Lancelot de Villiers 1602'de tüm ailesiyle birlikte İngiltere'ye göç eden Belçikalı bir barondu. Muhafızlara bıraktığı güncelerde ve Saint Germain Kontu'nun şifreli yazılarında Lancelot'un 1607'de öldüğü yazılı, bu nedenle önce onu bulamadık. Ama baron aslında –şimdi dedektiflik araştırmalarımızın ayrıntılarına girmeyeceğim -1602 yılında kendi faytonunda boğazı kesilerek öldürülmüştü..."

"Bunu anlamıyorum," diye mırıldandım.

"Ben kendim bile henüz yapbozun parçalarını bir araya getiremedim", dedi Lucas. Cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı. "Ayrıca 1949'dan bu yana Lucy ve Paul'ü bir daha görmedim. Sanırım kronografla birlikte benden önceki bir zamana sıçradılar, yoksa beni çoktan ararlardı. Ah... *lanet olsun!* Sakın o tarafa bakma!"

"Ne oldu? Ayrıca ne zamandır sigara içiyorsun?"

"Kenneth de Villiers ve cadoloz kız kardeşi bu tarafa doğru geliyorlar." Lucas menünün ardına gizlenmeye çalıştı.

"Basitçe rahatsız edilmek istemediğimizi söylesene," diye fısıldadım.

"Bunu yapamam, o benim şefim: Hem locada hem de gerçek hayatta. Şu lanet olası avukatlık bürosu ona ait... Şansımız varsa bizi görmezler."

Şansımız yoktu. Kırk yaşlarında, uzun boylu bir adam ve turkuaz renkli şapkası olan bir kadın kararlı adımlarla bize doğru gelip kimseye sormadan masadaki iki boş sandalyeye oturdular.

"Demek bu öğleden sonra ikimiz de boşuz, öyle mi, Lucas?" dedi Kenneth de Villiers babacan bir tavırla Lucas'ın omzuna vurarak. "Dün Parker davasını böyle ustaca sonlandırdıktan sonra iki gözümü de kapayabilirim. Tekrar kutlarım. Köyden ziyaretçin olduğunu duydum." Kehribar renkli gözleri beni dikkatle süzdü. Olabildiğince doğal bir tavırla bakışlarına karşılık vermeye çalıştım. Çıkık elmacık kemikleri ve uzun, asil burunlarıyla de Villiersler'in tüm zamanlarda birbirlerine bu denli benzemeleri tuhaftı. Buradaki de Villiers'in benim zamanımdaki Falk de Villiers kadar olmasa bile, yine de oldukça etkileyici bir görünümü vardı.

Lucas, "Hazel Montrose, kuzenim," diyerek beni tanıttı. "Hazel, bunlar Bay ve Bayan de Villiers."

"Ama ben kızkardeşiyim," dedi Bayan de Villiers kıkırdayarak. "Ah, çok iyi, sigaranız varmış... hemen bir tane tüttürmem gerek."

Lucas nazik bir şekilde ikram ettiği sigarayı yakarken, "Ne yazık ki biz de şimdi kalkıyorduk," dedi. "Üzerinde çalışmam gereken birkaç dosya daha var..."

"Ama bugün değil, dostum, bugün değil." Şefi ona dostça göz kırptı.

"Kenneth'le tek başına dolaşmak çok can sıkıcı oluyor," dedi Bayan de Villiers sigarasının dumanını burnundan vererek. "Onunla politikadan başka hiçbir şey hakkında konuşulamaz. Kenneth, lütfen hepimize çay söyle. Tam olarak nereden geliyorsunuz, canım?"

"Gloucestershire," dedim biraz öksürerek.

Lucas teslim olmuş gibi iç geçirdi. "Amcamın, yani Hazel'in babasının orada birçok hayvanı ve arazisi var."

"Ah, kır hayatını severim. Hayvanları da!" dedi Bayan de Villiers coşkuyla.

"Ben de öyle," dedim. "Özellikle kedileri."

Muhafızların Günceleri'nden / Kerberos[18] *nöbeti protokolu*

24 Temmuz 1956

"Nam quod in inventus non discitur, in matura aetate nescitur."

Saat 7: Gece yapılan Ariadne[19] *sınavı sırasında kayıp olduğu bildirilen çırak Cartrell yedi saat gecikmeyle merdivene ulaştı. Hafifçe sendeliyor ve alkol kokuyordu. Bu durumda sınavı geçemediği ancak kayıp şarap mahzenini bulmuş olduğu tahmin ediliyor. Bir istisna yaparak onun dünkü parolayla geçmesine izin verdim.*

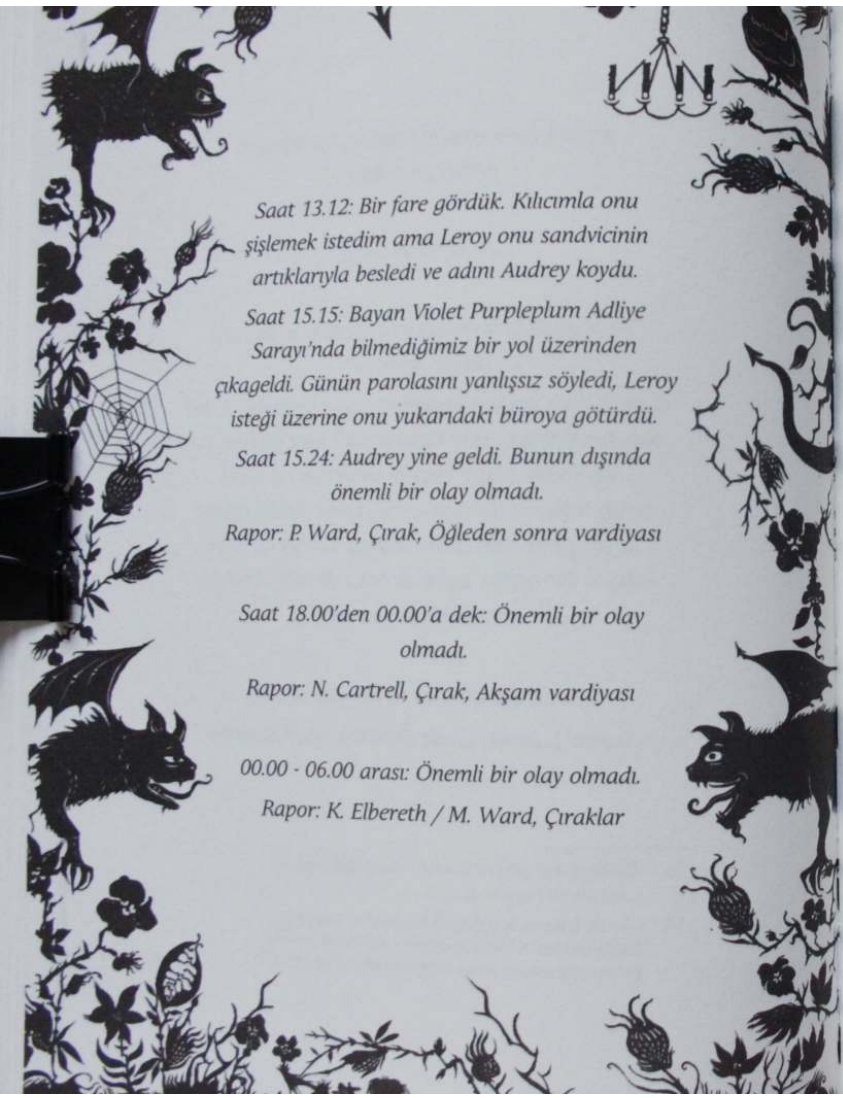
Bunun dışında önemli bir olay olmadı.

Rapor: J. Smith, Çırak, Öğleden önce vardiyası

---

18 Kapıların, eşiklerin ve sınırların bekçiliğini yapan mitolojik bir hayvan, (ç.n.)

19 Girit'de Theseus'a âşık olup Minotor'un yaşadığı, Daidalus tarafından inşa edilmiş labirentte yolunu bulmasına yardım eden Girit kralı Minos'un kızı, (ç.n.)

Saat 13.12: Bir fare gördük. Kılıcımla onu şişlemek istedim ama Leroy onu sandvicinin artıklarıyla besledi ve adını Audrey koydu.

Saat 15.15: Bayan Violet Purpleplum Adliye Sarayı'nda bilmediğimiz bir yol üzerinden çıkageldi. Günün parolasını yanlışsız söyledi, Leroy isteği üzerine onu yukarıdaki büroya götürdü.

Saat 15.24: Audrey yine geldi. Bunun dışında önemli bir olay olmadı.

Rapor: P. Ward, Çırak, Öğleden sonra vardiyası

Saat 18.00'den 00.00'a dek: Önemli bir olay olmadı.

Rapor: N. Cartrell, Çırak, Akşam vardiyası

00.00 - 06.00 arası: Önemli bir olay olmadı.

Rapor: K. Elbereth / M. Ward, Çıraklar

8.

Merdiven basamaklarındaki muhafız, başını parmaklıklara dayamış uyuyordu.

Horuldayan adamın yanından usulca geçerken, "Zavallı Cartrell," diye fısıldadı Lucas. "Böyle fazla içmeye devam ederse korkarım ustalık mertebesine erişemeyecek... Ama böylesi bizim için daha iyi. Gel, çabuk!"

Kafeden buraya olan yolu koşar adım geçtiğimizden, çoktan soluk soluğa kalmıştım. Kenneth de Villiers ve kız kardeşi bizi epey oyalamış, kır ve Gloucestershire'daki yaşam (Kuzenim Madeleine'le ve Clarisse adında bir koyunla ilgili hoş anekdotlar da eklemeden edememiştim.) hakkında saatlerce gevezelik etmiştik. Ayrıca Parker davası konuşulmuş, (tek anladığım, büyükbabamın davayı kazanmış olmasıydı) tahtın varisi sevimli küçük Charles'tan (nasıl?) ve Grace Kelly'nin tüm filmlerinin yanı sıra Monako Prensi'yle yaptığı evlilikten söz edilmişti. Ara sıra öksürmüş ve sözü sigaranın yıkıcı zararlarına getirmek istediysem de bunda pek başarılı olamamıştım. Sonunda kafeden çıkabildiğimizde

öyle geç kalmıştık ki, mesanemde bir litre çay olduğu halde bir tuvalet bulacak zamanımız kalmamıştı.

Bodrumun geçitlerine koştururken, "Üç dakika daha," dedi Lucas soluk soluğa. "Bu arada sana söylemek istediğim daha çok şey var. Şu aptal baş belası şef gelmeseydi..."

"De Villiersler'den birinin yanında *çalıştığını* bilmiyordum," dedim. "Sonuçta sen gelecekteki Lord Montrose'sun, Lordlar Kamarası'nın bir üyesi."

"Evet," diye karşılık verdi Lucas huysuz huysuz. "Ama babamın mirasını alana dek ailemi geçindirmek için çalışmak zorundayım. Bu iş öylesine teklif edildi... Neyse, şimdi dinle: Saint Germain Kontu'nun muhafızlara bıraktığı her şey; şifreli olduğu söylenen yazılar, mektuplar, günceler, tüm bu şeyler ilk önce onun sansüründen geçti. Muhafızlar sadece kontun izin verdiği ölçüde şeyi biliyorlar ve tüm bilgiler kendinden sonra gelen nesillerin çemberi kapamak için ellerinden geleni yapmasını hedefliyor. Ama muhafızlardan hiçbiri sırrın bütününü bilmiyor."

"Peki, sen biliyor musun?" diye bağırdım.

"Şişşt! Hayır. Ben de bilmiyorum."

Son köşeyi döner dönmez eski laboratuarın kapısını açtım. Eşyalarım bıraktığım gibi masanın üzerinde duruyordu.

"Ama Lucy ve Paul sırrı biliyorlar, bundan eminim. Birbirimizi en son görüşümüzde belgeleri bulmalarına çok az kalmıştı." Saatine baktı. "Lanet olsun."

Okul çantamı ve el fenerini elime alırken, "Devam et!" diye ısrar ettim. Son saniyede Lucas'a anahtarı vermeyi hatırlarken

mideme o tanıdık his yayılmaya başlamıştı bile. "Lütfen, sakalını kes, büyükbaba!"

"Kontun düşmanları vardı ve güncelerde bundan çok az söz ediliyor," diye devam etti Lucas. "Özellikle kiliseye yakın olan *Floransa Birliği* adında bir gizli örgüt onun peşindeydi. Bu örgüt 1745'te, Loca'nın burada, Londra'da kurulduğu yıl Saint Germain Kontu'nun elinde bulunan belgelere ulaştı... gerçekten sakal bana yakışmıyor mu?"

Oda çevremde dönmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum, büyükbaba!" diyebildim.

"...bu belgeler diğerlerinin yanı sıra on iki zaman yolcusunun tümünün kanlarının kronografa kaydedildiği zaman bir şey olmayacağını da kanıtlıyor! Sırrın açığa çıkması ancak..." Ayaklarım yerden kesilmeden önce Lucas'tan duyduğum son sözler bunlardı.

Bir saniye sonra parlak ışığa karşı gözlerimi kırpıştırıyordum. Karşımda beyaz bir gömlek duruyordu. Bir santim daha yana gitseydim, Bay George'un ayaklarının dibine inecektim.

Korkuyla hafif bir çığlık atarak birkaç adım geriledim.

"Bir dahaki sefere yeri işaretlemek için yanına bir tebeşir verelim," dedi Bay George. Başını iki yana sallayarak elimdeki feneri aldı. Geri dönüşümü tek başına beklememişti. Yanında Falk de Villiers duruyordu. Dr. White masadaki bir sandalyeye oturmuştu, küçük hayalet çocuk bacakları arasından bana bakıyordu ve Gideon, alnındaki kocaman yara bandıyla, duvara dayanmıştı.

Onu görünce derin bir soluk almam gerekti.

Her zamanki duruşunu alarak kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ama yüzünün rengi yara bandından koyu değildi ve gözlerinin altındaki gölgeler gözbebeklerini doğaüstü bir yeşile boğuyordu. Ona doğru koşmak, onu kollarıma alıp eskiden canı acıdığında Nick'e yaptığım gibi yarasına üflemek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissettim.

"Herşey yolunda mı, Gwendolyn?" diye sordu Falk de Villiers.

"Evet," dedim gözümü Gideon'dan ayırmadan. Tanrım, onu özlemiştim, hem de ne çok, bunu ancak şimdi anlıyordum. Yeşil kanepedeki öpücükten bu yana sadece bir gün mü geçmişti? Bu arada *bir öpücük*ten söz etmek de zordu.

Gideon bakışlarıma tepki göstermeden karşılık verdi, neredeyse ilgisizdi. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Dün olanlardan bir iz kalmamıştı.

Bay George sakin bir sesle, "Eve gitmesi için Gwendolyn'i yukarı çıkarayım," diyerek bir elini sırtıma koydu ve hafifçe öne doğru iterek Falk'ın önünden kapıya doğru yönlendirdi. Yani Gideon'a doğru.

"Sen... iyi misin?" diye sordum.

Gideon bir şey söylemedi, sadece bana baktı. Ama bana bakış tarzında ters bir şeyler vardı. Sanki bir insan değil de bir eşyaydım. Anlamsız bir şey. Günlük hayattaki... bir sandalye gibi. Herhalde hafif de olsa bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve artık beni tanımıyordu? Ansızın buz gibi oldum.

"Gideon'un yatması gerek ama zamanda kontrolsüz sıçrama yapmasını istemiyorsak, daha önce birkaç saat elapse olmalı," diye açıkladı Bay White sertçe. "Onu tekrar tek başına..."

"1953'te, sakin bir bodrumda iki saat, Jake," diye onun sözünü kesti Falk. "Bir kanepede. Bunu atlatacaktır."

"Evet, şüphesiz," dedi Gideon. Bakışları daha da kararmıştı. Ansızın ağlayacağımı hissettim.

Bay George kapıyı açtı. "Gel, Gwendolyn."

"Bir saniye, Bay George." Gideon kolumdan sıkıca tuttu. "Bir şey sormak istiyorum: Gwendolyn'i hangi yıla yolladınız?"

"Biraz önce mi? 1956 Temmuzuna," dedi Bay George. "Neden?"

"Şey... çünkü sigara kokuyor," dedi Gideon. Kolumu acı verecek biçimde sıkmaya başlamıştı. Neredeyse okul çantamı düşürecektim.

Otomatikman ceketimin kolunu kokladım. Doğruydu... duman altında kalmış kafede saatlerce oturmak, ardında fark edilir izler bırakmıştı. Tanrı aşkına, bunu nasıl açıklayacaktım?

Şimdi odadaki tüm bakışlar üzerime çevrilmişti ve çok çabuk bir bahane bulmam gerektiğini anlamıştım.

"Tamam... yakalandım," dedim yere bakarak. "Biraz sigara içtim. Ama sadece üç tane. Gerçekten."

Bay George başını iki yana salladı. "Ama Gwendolyn, ardında hiçbir iz bırakmaman konusunda seni..."

"Üzgünüm," diye onun sözünü kestim. "Ama karanlık bodrumda oturmak çok can sıkıcı ve sigara korkmamı engelliyor..." Üzgün bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "İzmaritleri toplayıp yanımda getirdim. Biri bir paket sigara bulacak diye endişelenmeniz gerekmez."

Falk güldü.

"Prensesimiz göründüğü kadar uslu değilmiş," dedi Bay White. Rahat bir nefes aldım. Anlaşılan, bana inanmışlardı. "Öyle şok olmuş gibi bakma, Thomas. İlk sigaramı on üçümdeyken içmiştim."

"Ben de. İlk ve son sigaramı." Falk de Villiers yine kronografın üzerine eğilmişti. "Sigara içmek gerçekten de önerilecek bir şey değil, Gwendolyn. Annen bunu bilse eminim şok geçirir."

Küçük Robert bile şiddetle başını sallayarak bana suçlar gibi baktı.

"Ayrıca güzellik için hiç de iyi bir şey değil," diye tamamladı Bay White. "Nikotin insanın cildini bozar ve dişlerin iğrenç görünür."

Gideon hiçbir şey söylemedi. Kolumu sıkan elini hâlâ gevşetmemişti. Olabildiğince doğal görünmeye çalışarak gözlerine baktım ve utangaç bir tavırla gülümsedim. Bakışlarıma hafifçe kısılmış gözlerle karşılık vererek fark ettirmeden başını iki yana salladı. Sonra yavaşça beni bıraktı. Boğazıma bir yumru oturduğu için zorlukla yutkundum.

Gideon neden böyleydi? Bir an nazik ve yumuşak, bir saniye sonra soğuk ve duygusuz? Buna hiçbir insan katlanamazdı. En azından ben katlanamazdım. Aşağıda, aramızda geçenler gerçek gibiydi aslında. Gerçekten. Şimdi de burada toplanmış insanların önünde beni küçük düşürmekten başka yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi davranıyordu. Böyle yaparak ne elde etmeye çalışıyordu?

"Hadi gel," dedi Bay George.

"İki gün sonra görüşürüz, Gweendolyn," dedi Falk de Villiers. "Büyük gününde."

"Gözlerini bağlamayı unutmayın," dedi Bay White. Gideon'un kötü bir espri yapılmış gibi tuhaf bir şekilde güldüğünü duydum. Sonra ağır kapı ardımızdan kapandı ve kendimizi geçitte bulduk.

"Sigara içenlerden hoşlanmadığı belli," dedim kısık sesle. Ağlamak istiyordum.

"Bana izin ver, gözlerini bağlayayım," dedi Bay George. İnce örtü gözlerimi örtüp başımın arkasında düğümlenene dek sessizce bekledim. Sonra Bay George çantamı alıp beni hafifçe öne doğru itti. "Gwendolyn... Gerçekten daha dikkatli olmalısın."

"Birkaç sigara hiç kimseyi öldürmez, Bay George."

"Bunu kastetmiyorum."

"Neyi peki?"

"Duygularından söz ediyorum."

"Nasıl? Duygularım mı?"

Bay George'un iç geçirdiğini duydum. "Sevgili çocuğum, senin... Gideon'a karşı olan duygularını bir kör bile fark eder. Bu konuda dikkatli olmalısın."

"Ben..." Tekrar sustum. Anlaşılan, Bay George'un bakışları sandığımdan çok daha keskindi.

"İki zaman yolcusu arasındaki ilişki şimdiye dek hiç yürümedi," dedi. "Tıpkı de Villiers ve Montrose ailelerinin arasındaki ilişki gibi. Böyle zamanlarda hiç kimseye güvenmemeyi göz ardı etmemelisin." Belki bana öyle geliyordu ama Bay George'un omzundaki elinin titrediğini hissettim. "İşin içine aşk girdiğinde sağduyunun zarar gördüğü inkâr edilemez. Sağduyu da şu anda en çok ihtiyacın olan şey. Dikkat, basamak."

Sessizce çıkışa doğru yürüdük, sonra Bay George gözümdeki bağı çözdü ve ciddi bir yüzle bana baktı. "Her şeyi başarabilirsin, Gwendolyn. Sana ve yeteneklerine güveniyorum."

Yuvarlak yüzü yine ter damlacıklarıyla dolmuştu. Parlak gözlerinde endişeden başka bir şey göremedim, tıpkı bana baktığında annemin gözlerinde gördüğüm gibi. İçimi bir sevgi dalgası kapladı.

"İşte. Mühür yüzüğünüz," dedim. "Eğer izin verirseniz kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim, Bay George?"

"Yetmiş altı yaşındayım," dedi Bay George. "Bu bir sır değil."

Ona baktım. Bu konuda hiç düşünmediğim halde onu on yaş daha genç sanıyordum. "O halde 1956'da..."

"Yirmi bir yaşındaydım. Bu, aynı zamanda burada yardımcı avukat olarak işe başladığım ve locanın üyesi olduğum yıldı."

"Violet Purpleplum diye birini tanıyor musunuz, Bay George? Büyük halamın bir hanım arkadaşı."

Bay George bir kaşını yukarı kaldırdı. "Hayır, sanmıyorum. Gel, seni arabana götüreyim... annenin seni özlemle beklediğinden eminim."

"Evet, kesinlikle. Bay George?"

Ama Bay George gitmek için arkasını dönmüştü bile. Onun peşi sıra gitmekten başka çarem yoktu. "Yarın öğlen evden alınacaksın. Madam Rossini seni provaya bekliyor, sonra Giordano sana bir şeyler öğretmeye çalışacak. Ayrıca bir de elapse olmak zorundasın."

"Harika bir gün olacağa benziyor," dedim donuk bir sesle.

"Ama bu bir... *Büyü* değil!" diye fısıldadım, şoke olmuştum.

Leslie iç geçirdi. "Hokus pokus sihirbazlığı gibi değil elbette ama olağanüstü bir yetenek. Bu, Karganın Büyüsü."

"Bu daha çok bir tür tuhaflık gibi görünüyor," dedim. "Gülünç bir şey... zaten kimse de inanmıyor."

"Gwenny, insanın doğaüstü algıları olması tuhaflık falan değil. Bu daha çok bir yetenek. Sen hayaletleri görüp onlarla konuşabiliyorsun."

"Ve iblisleri de," diye tamamladı Xemerius.

"Karga; mitolojide insanla Tanrılar'ın dünyası arasında bir bağlantı aracı olarak görülüyor. Kargalar; canlılar ve ölüler arasındaki aracı." Leslie internette kargalarla ilgili bulduklarını okuyabilmem için dosyasını bana doğru çevirdi. "Bütün bunların senin yeteneklerine olağanüstü biçimde uyduğunu kabul etmelisin."

"Saç rengine de," dedi Xemerius. "Tıpkı karganın tüyleri gibi simsiyah..."

Alt dudağımı kemirdim. "Ama kehanetlerde söylenenlere göre, ah, bilmiyorum, çok önemli ve güçlü görünüyor. Sanki, Karganın Büyüsü bir tür gizli silahmış gibi."

"Elbette öyle olabilir," dedi Leslie. "Tabii hayalet görme yeteneğinin bir tür tuhaflık olduğunu düşünmeyi kesersen."

"Ve iblisler," dedi Xemerius tekrar.

"Kehanetlerle ilgili şu metni ele geçirmeyi çok isterdim," dedi Leslie. "Tamamının nasıl olduğu deli gibi ilgimi çekiyor."

"Charlotte mutlaka hepsini ezbere biliyordur," dedim. "Sanırım şu gizem derslerinde hepsini öğrenmiş olmalı. Hepsi sürekli

kısa dörtlükler söyleyip duruyorlar. Muhafızlar. Annem bile. Tabii *Gideon.*"

Gözlerime dolan yaşları Leslie'nin görmemesi için çabucak arkamı döndüm ama çok geçti.

"Ah, tatlım! Yine ağlamaya başlama!" Bana bir mendil uzattı. "Gerçekten abartıyorsun."

"Hayır, bunu yapmıyorum. Max yüzünden üç gün boyunca ağladığını unuttun mu?" diye burnumu çektim.

"Elbette unutmadım," dedi Leslie. "Aradan sadece altı ay geçti."

"O zaman kendini nasıl hissetmiş olduğunu şimdi anlıyorum. Neden ölmek istediğini de."

"Çünkü çok aptaldım! Sen hep yanımdaydın. Bir pislik gibi davrandığı için Max'in, düşünerek zaman kaybedilmeyecek kadar değersiz olduğunu ve dişlerimi fırçalamam gerektiğini söylemiştin..."

"Evet, bu arada sürekli *The winner takes it all* çalıyordu.

"Bunu çalabilirim," diye öneride bulundu Leslie. "Eğer daha iyi hissedeceksen."

"Hayır. Ama bana Japon sebze bıçağını verebilirsin, böylece harakiri yapabilirim." Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi kapadım.

"Kızlar hep böyle dramatik olmak zorunda mı?" diye sordu Xemerius. "Çocuk başına bir odun yediği için biraz keyfi yok diye dünya mı batacak şimdi?"

"Beni *sevmiyor,*" dedim çaresizce.

"Bunu asla bilemezsin," dedi Leslie. "Bu konuda Max'ten emindim, çünkü benimle ayrıldıktan tam yarım saat sonra şu

Anna denen kızla öpüşerek sinemaya gitmişti. Ama böyle bir şey için Gideon gerçekten suçlanamaz. O sadece biraz... dengesiz."

"Ama neden? Bana nasıl baktığını bir görseydin! Sanki... bodruma atılmış bir koltukmuşum gibi. Buna dayanamıyorum."

"Daha önceki sandalyeydi ama." Leslie başını iki yana salladı. "Şimdi mümkünse kendini topla. Bay George haklı: İşin içine aşk girdiğinde sağduyu veda edip gider. Biz de neredeyse bu duruma geldik!"

Leslie bize sabah gelmişti ve yatağımda oturuyorduk. Bay Bernhard kapımı tıklatıp –ki bunu asla yapmazdı– masamın üzerine bir çay tepsisi bırakmıştı.

"Genç hanımlar için ufak, serinletici bir şeyler."

Ona sadece şaşkınlıkla bakakalmıştım, çünkü hiçbir zaman bu kata çıkmış olduğunu hatırlamıyordum.

Bay Bernhard gözlüklerinin ardında oldukça ciddi bakan baykuş gözleriyle, "Eh, geçenlerde bana sorduğunuz için biraz çevreye bakacak boş zaman bulabildim," diye devam etmişti. "Düşündüğüm gibi de, onu buldum."

"Neyi?" diye sordum.

Bay Bernhard tepsideki peçeteyi yana çekince dore bir kitap çıkmıştı. "Yeşil Atlı," dedi. "Hatırladığım kadarıyla aradığınız şey buydu."

Leslie ayağa fırlayıp kitabı eline aldı. "Ama bu cilde kütüphanede bakmıştım, içinde özel bir şey yoktu..." diye mırıldandı.

Bay Bernhard sabırla gülümsemişti. "Sanırım bunun nedeni, kütüphanede gördüğünüz kitabın Lord Montrose'a ait olmaması.

Ancak buradaki örneğin sizi ilgilendireceğini sanıyorum." Hafifçe eğilerek geri çekildi. Leslie'yle ikimiz kitabın üzerine neredeyse hücum ettik. Kitabın arasından, üzerine minicik elyazısıyla yüzlerce sayı yazılmış olan bir not kâğıdı süzülerek yere düştü. Heyecandan Leslie'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Ah, Tanrım, bu bir şifre!" diye haykırdı. "Bu kesinlikle *muhteşem!* Hep böyle bir şeyi hayal etmiştim. Şimdi bunun ne anlama geldiğini bulmalıyız!"

"Evet," dedi Xemerius. Perde borumda asılı duruyordu. "Bunu çok sık duydum. Sanırım bu da o ünlü son sözlerden..."

Ama Leslie'nin rakamların her birinin metindeki bir harfe denk geldiğini anlaması için beş dakikaya bile ihtiyacı olmamıştı. "İlk sayı daima sayfadır, ikincisi satırları işaret eder, üçüncüsü kelimeleri ve dördüncisi de harfleri. Gördün mü? 14-22-6-3, bu, on dördüncü sayfanın yirmi ikinci satırının altıncı kelimesinin üçüncü harfi demek." Başını iki yana salladı. "Ne ucuz bir hile. Doğru hatırlıyorsam, çocuk kitaplarında bu hep yapılırdı."

Xemerius başını yana eğdi, bundan etkilenmiş gibiydi. "Kız arkadaşının sözünü dinle."

"Unutma, uğraştığımız şey ölüm kalım meselesi," dedi Leslie. "Biraz öpüştüğü için beynini kullanamayacak hale geldi diye en iyi kız arkadaşımı kaybetmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne demiştim!" Bunu söyleyen Xemerius'tu.

"Ağlamayı kesip Lucy ve Paul'ün ne keşfetmiş olduklarını bulman çok önemli," diye ısrarla devam etti Leslie. "Bugün yine elapse olmak üzere 1956'ya gönderildiğinde –bunun için Bay George'tan ricada bulunman gerek- büyükbabanla baş başa konuşmakta ısrar edeceksin! Bir kafeye gitmek ne delice bir fikir! Bu kez sana söylediği her şeyi yazacaksın, en küçük bir ayrıntıyı bile, duydun mu?" İç geçirdi. "Örgütün adının *Floransa Birliği* olduğundan emin misin? Hakkında hiçbir yerde bir şey bulamadım. Saint Germain Kontu'nun muhafızlara bıraktığı şu şifreli yazılara mutlaka bir göz atmamız gerek. Xemerius'un eşyaları hareket ettirebilecek gücü olsaydı o zaman arşivi arardı, duvardan geçer ve her şeyi okuyabilirdi..."

"Evet, işe yaramazlığımı böyle yüzüme vur," dedi Xemerius incinerek. "Bir sayfayı bile yerinden kıpırdatamamayı kabullenmem için yedi yüz yıla ihtiyacım oldu."

Odamın kapısı çalındı ve Caroline başını içeri uzattı. "Öğle yemeği hazır! Gwenny, sen ve Charlotte bir saat içinde evden alınacaksınız."

İnledim. "Charlotte da mı?"

"Evet, Glenda teyze söyledi. Zavallı Charlotte'un zamanı umutsuz bir yetenek için boşa harcanıyormuş, buna benzer bir şeyler."

"Aç değilim," dedim.

"Hemen geliyoruz," dedi Leslie kaburgalarıma bir dirsek atarak. "Gwenny, hadi ama. Kendine acımaya daha sonra devam edersin. Şimdi bir şeyler yemen gerek!"

Yatakta oturarak mendilime sümkürdüm. "Şimdi Glenda teyzenin imalarını dinleyecek durumda değilim."

"Ama önündeki süreci atlatmak istiyorsan soğukkanlı olman gerek." Leslie beni çekerek ayağa kaldırdı. "Charlotte ve teyzen ciddi durumlar için iyi bir egzersiz olur. Öğle yemeğini atlatabilirsen, suarede de başarılı olabilirsin."

"Eğer bu olmazsa hâlâ harakiri yapma şansın var," dedi Xemerius.

Madam Rossini selamlamak üzere beni dolgun göğüslerine doğru çekti. "Kuğu boyunlum! Sonunda buradasın. Seni özledim!"

"Ben de sizi," dedim içimden geldiği gibi. Coşkulu bir içtenlik sergileyen, harika aksanlı (*Kuğu boyunlu!* Gideon bunu bir duyabilseydi!) Madam Rossini'nin sadece yanında olmak bile insanı sakinleştiriyor, aynı zamanda neşelendiriyordu. Yaralanmış özgüvenim için merhem gibiydi.

"Sana ne diktiğimi görünce çok heyecanlanacaksın. Elbiselerini gösterdiğimde Giordano neredeyse ağlayacaktı, o kadar güzeller ki."

"Buna inanırım," dedim. Giordano mutlaka o elbiseleri giyemeyeceği için ağlamış olmalıydı. Yine de bugün biraz daha dostça davranmıştı, çünkü bu kez dans adımlarını gayet iyi becermiş ve Xemerius'un verdiği sufle sayesinde hangi lordun Whiglerin, hangisinin Torylerin yandaşı olduğunu tam olarak bilmiştim (Xemerius Charlotte'un omzu üzerinden bakıp elindeki notta yazanları okumuştu). Kendi *hikâyemi*– Penelope Mary Gray, doğum tarihi 1765 –de yine aynı şekilde Xemerius sayesinde hata yapmadan döktürmüştüm, hem de ölmüş anne babamın isimleri de dâhil. Sadece yelpaze konusunda hâlâ beceriksizdim, ama Charlotte yelpaza kullanmamamla ilgili yapıcı bir öneride bulunmuştu.

Dersin sonunda Giordano elime hiçbir şekilde kullanmamam gereken kelimelerle dolu bir liste tutuşturmuştu. "Yarına dek ezberle ve benimse!" demişti tıkalı burnuyla. "18. yüzyılda otobüsler, haber spikerleri, elektrik süpürgeleri yok. Hiçbir şey süper, harika ya da vay canına değil ve hiç kimsenin atomun bölünmesinden, kolajenli bakım kremlerinden ya da ozon deliklerinden haberi yok."

Ah, gerçekten mi? Lanet olsun, 18. yüzyıldaki bir suarede, içinde haber spikerleri, ozon deliği ve kolajenli bakım kremiyle ilgili kelimeler geçen bir cümleyi neden kurmaya kalkacağımı hayal ederken nazikçe, "Tamam," demiştim. Ama Giordano, "Hayıır! Tamam yok! 18. yüzyılda tamam diye bir kelime yok, seni aptal şey!" diye ciyaklamıştı.

Madam Rossini korsajın iplerini sırtımda sıkıştırarak bağladı. Bu kadar rahat bir giysi olmasına yine çok şaşırmıştım. İnsan böyle bir şeyin içinde ister istemez dimdik duruyordu. Tel kaplama bir çerçeve kalçalarımın çevresini sarmıştı. (18. yüzyılın geniş kalçalı ve koca popolu hanımlar için harika bir dönem olduğunu sanıyordum.) Madam Rossini başımın üzerinden koyu kırmızı bir elbise geçirdikten sonra sırtındaki kopça ve düğmeleri iliklediği. Ağır işli ipek kumaşı hayranlıkla inceledim. Hah, işte yine çok güzeldim!

Madam Rossini ağır adımlarla çevremde dolaşırken yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. "Büyüyelici. *Magnifique.*[20]"

"Bu bir balo elbisesi mi?" diye sordum.

"Hayır, suare elbisesi." Madam Rossini derin dekolteme küçük, mükemmel işlenmiş ipek güller yerleştirdi. Ağzı toplu iğneyle dolu olduğundan, dişlerinin arasından söyledikleri tam

20 (Fr.) Muhteşem, (ç.n.)

anlaşılmıyordu. "Saçlarını pudralamadan kullanabilirsin, koyu renk bu kırmızıyla çok iyi duruyor. Tam da düşündüğüm gibi." Bana kurnazca göz kırptı. "Heyecan yaratacaksın, kuğu boyunlum, n'est-ce pas, tabii asıl amaç bu olmasa da. Ama ben ne yapabilirim?" Ellerini birbirine kenetledi ama kaplumbağa boynu ve kısa boyuyla Giordano'nun aksine çok tatlı görünüyordu. "Artık küçük bir güzellik haline geldin ve seni pire rengindeki giysilere büründürmenin bir anlamı yok. İşte böyle, kuğu boyunlum, tamam. Şimdi, sırada balo elbisesi var."

Soluk mavi renkteki balo elbisesi, krem rengi işleme ve fırfırlarla süslüydü, yine suare elbisesi gibi bedenime tam oturmuştu. Dekoltesi çok daha göz alıcıydı ve metrelerce uzayan eteği çevremde savruluyordu. Madam Rossini saç örgümü endişeyle ellerinde tarttı. "Bunu nasıl yapacağımızdan henüz emin değilim. Perukla çok rahat edemeyeceksin, ayrıca bu kalabalık saç demetini de içine sığdırmak zorunda kalacağız. Ama saçların çok koyu, ancak pudrayla o iğrenç gri tona erişebiliriz. Tam bir felaket!" Alnını kırıştırdı. "Fark etmez. Aslında böylece yeni bir modanın *kesin* öncüsü olursun, ama... sevgili Tanrım, o ne korkunç modaydı!"

O gün ilk kez gülebildim. *İyyrennc! Korkunnc!* Evet, ne kadar doğruydu! Sadece moda değil, Gideon da *iyyrennc* ve *korkunnnctu*, hatta bana göre *kötü*ydü de. En azından bundan sonra böyle görecektim. (Yeter yani!)

Madam Rossini duygularıma ne denli iyi geldiğinin farkında bile değildi. O hâlâ geçmiş zamana söylenip duruyordu. "Saçlarını büyükannelerine benzeyene dek pudralayan genç kızlar...

korkunnc! Lütfen şu ayakkabıları giy. Unutma, bunların içinde dans edeceksin, değiştirmek için hâlâ zaman var."

Ayakkabılar –kırmızı elbiseye uygun, kırmızı işlemeli ve mavi balo elbisesi için açık mavi altın tel işlemeli– müzelik gibi görünseler de şaşırtıcı biçimde rahattılar. "Bunlar şimdiye dek giydiğim en güzel ayakkabılar," dedim hayranlıkla.

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Madam Rossini. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Evet, meleğim, işimiz tamam. Bugün erken yatmaya bak, yarın heyecanlı bir gün olacak." Ben blucinimi ve en sevdiğim lacivert kazağımı giyerken Madam Rossini de giysileri censız mankenlerin üzerine giydirdi. Sonra duvardaki saate bakıp öfkeyle kaşlarını çattı. "Şu güvenilmez çocuk! On beş dakika önce burada olması gerekirdi!"

Nabzım hemen yükselmeye başladı. "Gideon mu?"

Madam Rossini başını salladı. "Bu işi hiç ciddiye almıyor, bir pantolonun üstüne iyi oturmasının önemsiz olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil! Hatta bir pantolonun iyi oturması özellikle çok önemli."

İyrennç, Korkunnc. Yeni mantramı tekrarlamaya başladım.

Kapı çalındı. Bu küçücük bir gürültüydü, ama tüm niyetlerim bir anda havaya uçmuştu.

Ansızın Gideon'u tekrar görmeyi bekleyemeyeceğimi hissettim. Aynı zamanda onunla karşılaşmaktan çok korkuyordum. O karanlık bakışları görmeye bir daha dayanamazdım.

"Ah," dedi Madam Rossini. "İşte geldi. İçeri!"

Tüm bedenim gerildi, ama içeri giren Gideon değil, kızıl saçlı Bay Marley'di. Her zamanki gibi sinirli ve utangaç bir şekilde kekeledi: "Yaku... şey... küçük hanıma elapse için eşlik etmem gerek."

"Tamam," dedim. "Zaten işimiz bitmişti." Xemerius Bay Marley'in ardından bana sırıttı. Elbise provasından önce onu göndermiştim.

"Biraz önce gerçek bir içişleri bakanının içinden geçtim," dedi neşeyle. "Harikaydı!"

"Peki, çocuk nerede?" diye gürledi Madam Rossini. "Provaya gelmesi gerekti!"

Bay Marley öksürdü. "Eee... Bay de Villiers'i biraz önce öteki yak... Bayan Charlotte'la konuşurken gördüm. Erkek kardeşi de yanındaydı."

"Tiens![21] Benim için hiç fark etmez," dedi Madam Rossini öfkeyle.

Ama benim için eder, diye düşündüm. Düşüncelerimde Leslie'ye çoktan bir SMS atmıştım bile. Sadece bir tek kelime: *Harakiri.*

"Eğer hemen buraya gelmezse onu büyük üstada şikâyet edeceğim," dedi Madam Rossini. "Telefonum nerede?"

"Üzgünüm," diye mırıldandı Bay Marley. Elindeki siyah göz-bağını utangaç bir tavırla çekiştirdi. "İzin verir misin?"

"Elbette," dedim ve göğüs geçirerek gözlerimi bağlamasına izin verdim.

---

21 (Fr.) Bak sen! (ç.n.)

"Bu hırslı herif ne yazık ki doğru söylüyor," dedi Xemerius. "Senin pırlanta taş yukarıda kuzenin olacak o kızıl saçlıyla hararetle flört ediyor. Hoş erkek kardeşi de aynı şekilde. Şu gençler kızıl saçlılarda ne bulurlar? Sanırım şimdi birlikte sinemaya gidiyorlar. Ama bunu söylemesem daha iyiydi, şimdi yine ağlamaya başlarsın."

Başımı iki yana salladım.

Xemerius tavana baktı. "Onu senin için gözetleyebilirim. Bunu yapmamı ister misin?"

Evet anlamında başımı salladım.

Bay Marley aşağıya inen uzun yol boyunca ısrarla sustu, ben de kendi karanlık düşüncelerime daldım. Ancak kronograf odasına geldiğimizde Bay Marley gözümdeki bağı çözerken sordum: "Bugün beni nereye göndereceksiniz?"

"Ben... biz dokuz numarayı, şey, Bay Whitman'ı bekleyeceğiz. Elbette kronografı kullanma yetkim yok. Lütfen oturun."

Ama daha sandalyeye oturur oturmaz kapı tekrar açıldı ve Bay Whitman içeri girdi. Hemen ardından da Gideon.

Kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı.

Bay Whitman nazik sincap gülümsemesiyle, "Merhaba, Gwendolyn," dedi. "Seni gördüğüme sevindim." Ardında kasanın gizli olduğu işli örtüyü yana çekti. "O halde elapse olman için seni gönderelim."

Ne dediğini zorlukla duyabildim. Gideon'un yüzü hâlâ solgundu, ama dünkünden çok daha sağlıklı görünüyordu. Alnındaki kalın flaster yok olmuştu ve saç dibindeki yarayı görebiliyordum.

On santim uzunluğundaydı ve ince iplerle dikilmişti. Bir şey söylemesini bekledim ama o sadece bana baktı.

Xemerius büyük bir sıçrayışta Gideon'un yanındaki duvardan içeri girince korkuyla soluğumu tuttum.

"Huh! Buradaymış demek!" dedi Xemerius. "Seni daha önce uyarmak isterdim, gerçekten canım. Ama hangisinin ardından gideceğime karar veremedim. Anlaşılan Charlotte bugün Gideon'un sevimli kardeşi için bebek bakıcılığı görevini üstlendi. Birlikte dondurma yemeye gittiler. Sonra da sinemaya gidecekler. Sinemalar bugünlerde samanlıkların yerini aldı diyebilirim."

"Herşey yolunda mı, Gwendolyn?" dedi Gideon bir kaşını yukarı kaldırarak. "Gergin görünüyorsun –sakinleşmek için bir sigara ister miydin? İçtiğin marka hangisiydi? Hangi paketti?"

Sadece sessizce ona baktım.

"Onu rahat bırak," dedi Xemerius. "Aşk acısı çektiğini görmüyor musun, seni aptal turp kafa? Hem de senin yüzünden! Ayrıca burada ne işin var?"

Bay Whitman kronografı kasasından çıkarıp masanın üzerine koydu. "Pekâlâ, bakalım bugün nereye gideceğiz..."

"Madam Rossini prova için sizi bekliyor, efendim," dedi Bay Marley Gideon'a dönerek.

"Tüh," dedi Gideon bir an için konudan ayrılarak. Saatine baktı. "Bunu tamamen unuttum. Öfkeli miydi?"

"Oldukça öfkeli ifadeler kullandı," dedi Bay Marley. O anda kapı tekrar açıldı ve Bay George içeri girdi. Soluk soluğa kalmış

ve heyecanlandığında her zaman olduğu gibi dazlak kafasında ter tanecikleri birikmişti. "Burada neler oluyor?"

Bay Whitman kaşlarını çattı. "Thomas? Gideon, Falk ve içişleri bakanıyla görüşmen olduğun söyledi."

"Öyleydi. Madam Rossini'den bir telefon alıp Gwendolyn'in elapse olmak üzere buraya getirildiğini öğrenene dek," dedi Bay George. Onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum.

"Ama... Gideon senin böyle emir verdiğini iddia etti..." dedi Bay Whitman şaşkınlıkla.

"Böyle bir şey demedim! Gideon! Burada neler oluyor?" Bay George'un küçük gözlerindeki tüm yumuşaklık silinmişti.

Gideon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu görevin üzerinizden alınmasına sevineceğinizi düşündüm," dedi ifadesiz bir sesle.

Bay George mendiliyle alnındaki terleri sildi. "İlgine teşekkürler," diye karşılık verdi açıkça alaycı bir ses tonuyla. "Ama bu gerekli değildi. Hemen Madam Rossini'nin yanına gidiyorsun."

"Gwendolyn'e eşlik etmek isterim," dedi Gideon. "Dünkü olaylardan sonra yalnız olmaması belki de daha iyi."

"Saçma," diye karşı çıktı Bay George. "Fazla ileriye sıçrama yapmadıkça onun için herhangi bir tehlike oluşacağını düşünmek için hiçbir neden yok."

"Bu doğru," dedi Bay Whitman.

"Örneğin, 1956'ya mı?" diye sordu Gideon Bay George'un gözlerinin içine bakarak. "Bu öğleden önce güncelere biraz göz attım ve 1956 yılının açıkça sakin bir izlenim bıraktığını söyleme-

liyim. Orada çoğunlukla yazılı olan cümle: *Özel bir olay olmadı.* Böyle bir cümle kulağa müzik gibi geliyor, değil mi?"

Kalbim boğazımda atıyordu. Ancak dün gerçekten ne yaptığımı öğrendiyse, Gideon'un bana olan davranışının nedeni anlaşılabilirdi. Ama lanet olsun, bunu nasıl bilebilirdi? Sonuçta şüphe çekecek olan tek şey sadece sigara kokmuş olmamdı, ama bu da 1956'yla ilgili ona çok fazla şey açıklayamazdı.

Bay George gözünü kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. Biraz şaşırmış bir hali vardı. "Bu bir rica değildi, Gideon. Madam Rossini bekliyor. Marley, siz de gidebilirsiniz."

"Evet, efendim, Bay George, efendim," diye mırıldandı Bay Marley.

Kapı onun ardından kapanırken Bay George Gideon'a öfke saçan gözlerle baktı ama Gideon oralı olmadı. Bay Whitman da onu hafif bir şaşkınlıkla izliyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye soğuk bir sesle sordu Bay George.

"Gwendolyn'i neden güpegündüz bir öğleden sonrasına gönderdiniz, bu kurallara aykırı değil mi?" diye sordu Gideon.

"Ah ah," dedi Xemerius.

"Gideon, bu senin sorumlu..." dedi Bay Whitman.

"Günün hangi saatine indiğinin bir önemi yok," diye onun sözünü kesti Bay George. "Kilitli bir bodrum odasına indi."

"Korkmuştum," dedim çabucak, hatta biraz tiz bir sesle. "O bodrumda geceyarısı yalnız kalmak istemedim, tam da lahitlerin yanında..."

Gideon bakışlarını benden yana çevirip kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet, korkak bir küçük kız olduğunu tamamen unutmuşum." Hafifçe güldü. "1956 bu sizin locanın üyesi olduğunuz yıldı, değil mi, Bay George? Ne tuhaf bir tesadüf."

Bay George alnını kırıştırdı.

"Nereye varmak istediğini anlamıyorum, Gideon," dedi Bay Whitman. "Ama şimdi Madam Rossini'nin yanına gitsen iyi olur, diyorum. Bay George'la ikimiz Gwendolyn'le ilgileniriz."

Gideon tekrar bana baktı. "Önerim şu: Provayı bitireceğim, sonra beni Gwendolyn'in ardından göndereceksiniz, nereye olduğu fark etmez. O zaman gece olduğu için hiçbir şeyden korkmaz."

"Senin dışında," dedi Xemerius.

"Bugünkü kotanı doldurdun," dedi öğretmenim. "Ama eğer Gwendolyn korkuyorsa..." Acıma dolu bir bakışla bana baktı.

Ona kızmamam gerekirdi, çünkü gerçekten de biraz korkmuş görünüyor olmalıydım. Kalbim hâlâ boğazımda atıyordu ve bir şey söyleyecek halde değildim.

"Bana göre bir sakıncası yok, böyle yapabiliriz," dedi Bay Whitman omuz silkerek. "Bu kurallara aykırı değil, değil mi, Thomas?"

Bay George aslında tam tersini yapmak istermiş gibi görünse de yavaşça başını iki yana salladı.

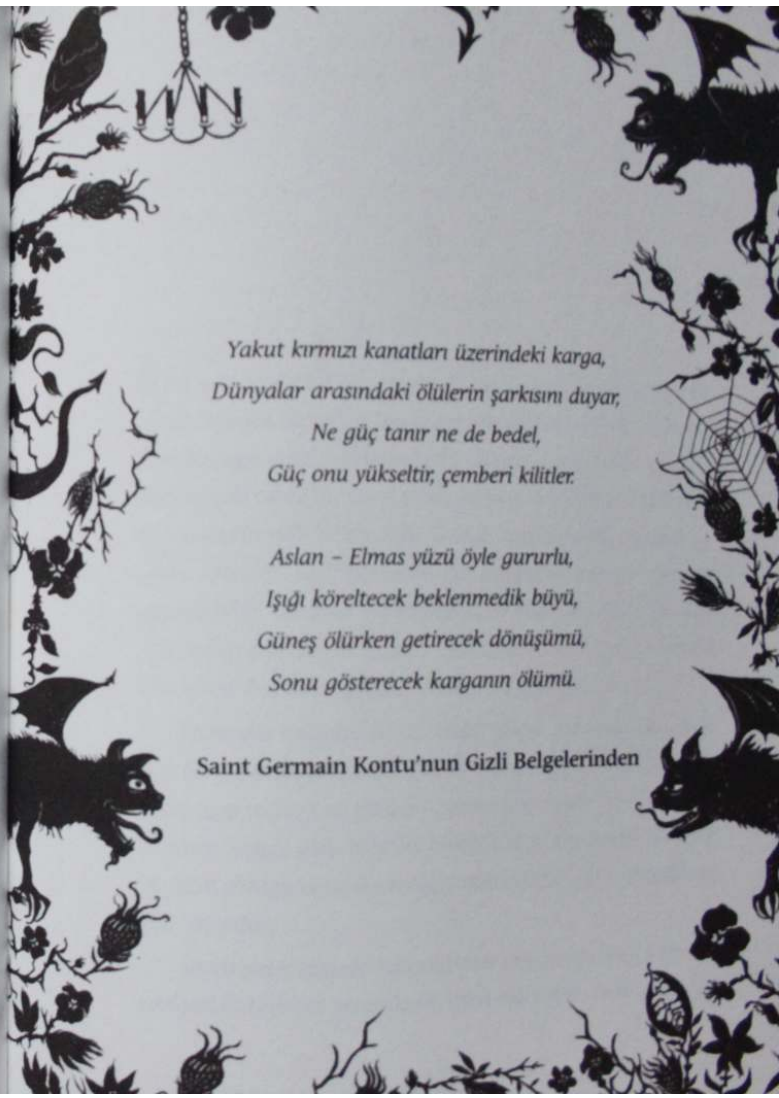
Gideon'un yüzünden hoşnut bir gülümseme geçti. Kapıdaki dik duruşunu sonunda yumuşattı. Bana daha çok bir tehdit gibi gelen zafer dolu bir sesle, "O halde sonra görüşürüz," dedi.

Kapı ardından kapandığında Bay Whitman derin bir soluk aldı. "Dün başına aldığı darbeden bu yana tuhaf davranıyor, sana da öyle gelmiyor mu, Thomas?"

"Şüphesiz," dedi Bay George.

"Belki de yüksek pozisyondakilere karşı ses tonuna dikkat etmesi gerektiğine dair onunla bir kez daha konuşmalıyız," dedi Bay Whitman. "Yaşına göre oldukça... Eh, evet. Gerçi büyük bir baskı altında, buna saygı göstermeliyiz." Cesaret verircesine bana baktı. "Pekâlâ, Gwendolyn, hazır mısın?"

Ayağa kalktım. "Evet," diyerek yalan söyledim.

Yakut kırmızı kanatları üzerindeki karga,
Dünyalar arasındaki ölülerin şarkısını duyar,
Ne güç tanır ne de bedel,
Güç onu yükseltir, çemberi kilitler.

Aslan – Elmas yüzü öyle gururlu,
Işığı köreltecek beklenmedik büyü,
Güneş ölürken getirecek dönüşümü,
Sonu gösterecek karganın ölümü.

Saint Germain Kontu'nun Gizli Belgelerinden

9.

Beni gönderdikleri yılı sormamıştım, zaten hiçbir önemi de yoktu. Aslında hiçbir şey son ziyaretimden farklı görünmüyordu. Yeşil kanepe odanın ortasında duruyordu. Sanki bütün suç ondaymış gibi öfkeli bir bakış attım. Sandalyeler yine son seferdeki gibi Lucas'ın gizli bölmesinin önünde yığılmışlardı. Kendi kendimle savaştım. Gizli bölmenin içini boşaltmalı mıydım? Gideon şüphelendiği takdirde –ki kuşkusuz öyleydi– ilk aklına gelecek olan, odayı araştırmak olacaktı. Gideon gelmeden gizli bölmenin içindekini dışarıdaki geçitte hiçbir yere saklayamazdım...

Hararetle sandalyeleri yan tarafa çekmeye koyuldum, sonra yine fikrimi değiştirdim. Birincisi: Anahtarı saklayamazdım, çünkü dışarı çıkıp tekrar içeri girdikten sonra kapıyı kilitlemem gerekirdi. İkincisi: Gideon gizli bölmeyi bulacak olsa bile oranın benimle bir ilgisi olduğunu nasıl kanıtlayacaktı? Hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapardım.

Sandalyeleri özenle eski yerlerine geri koydum ve tozlu kısımlardaki beni ele verebilecek izleri yok ettim. Sonra kapının

gerçekten kilitli olup olmadığını kontrol ettim ve yeşil kanepeye oturdum.

Kendimi biraz, dört yıl önce Leslie'yle birlikte kurbağa hikâyesi yüzünden azarlanmak üzere müdür Gilles'in odasında beklerken olduğu gibi hissediyordum. Aslında kötü hiçbir şey yapmamıştık. Cynthia kurbağayı bisikletiyle resmen ezmişti ve bu konuda hiçbir suçluluk duymadığından, ("Sadece aptal bir kurbağaydı") Leslie'yle ikimiz öfkeden köpürerek kurbağanın intikamını almaya karar vermiştik. Onu parka gömmek istiyorduk, ama daha önce Cynthia onu tekrar gördüğünde belki sarsılabilir –çünkü çoktan ölmüştü– ve bir dahaki sefere kurbağalara daha hassas olabilir diye düşünerek onu çorbasının içine koymuştuk. Cynthia'nın ölü kurbağayı gördüğünde histerik bir krize gireceğini hiç kimse tahmin edemezdi... Yine de Müdür Gilles bize iki ağır suçlu gibi davranmış ve ne yazık ki bu olayı hiç unutmamıştı. Bugün bile ikimizi koridorda gördüğünde hep, "Ah, yaramaz kurbağa kızlar," diyerek bize her seferinde kendimizi kötü hissetmemizi sağlar.

Bir an gözlerimi kapadım. Gideon'un bana kötü davranması için hiçbir neden yoktu. Kötü bir şey yapmamıştım. Herkes sürekli bana güvenilmeyeceğini söylüyordu, gözlerim bağlanıyor ve hiçbir soruma yanıt verilmiyordu –bu durumda elbette burada neler olduğunu tek başıma ortaya çıkarmam kadar doğal bir şey olamazdı, öyle değil miydi?

Nerede kalmıştı? Tavandaki ampul çıtırdadı, ışık bir an titredi. Burası çok soğuktu. Belki de beni Maddy halanın hep anlattığı, şu savaş sonrası yaşanan sert kışa yollamışlardı. Harika. Borulardaki sular donmuş, sokaklar kaskatı hayvan ölüleriyle

dolmuştu. Soluğumun havada beyaz bulut haline gelip gelmediğini denedim. Ama olmadı.

Işık tekrar titredi, korkmaya başlamıştım. Ya ansızın karanlıkta kalırsam? Yanıma bir el feneri vermek bu kez kimsenin aklına gelmemişti, zaten bana özen gösterdikleri de söylenemezdi. Fareler karanlıkta saklandıkları yerlerden çıkabilirlerdi. Belki de açtılar... Farelerin olduğu yerde hamamböcekleri de uzakta sayılmazdı. Yine Xemerius'un sözünü ettiği tek kollu şövalyenin de gezintiye çıkacağı tutardı belki.

Krrrrk.

Bu ampulün sesiydi.

Fareler ve hayaletlerle birlikte olmaktansa, Gideon'un yanında olmanın çok daha güvenli olabileceğine yavaş yavaş ikna olmaya başlamıştım. Ama o gelmiyordu. Ardından lamba son nefesini veriyormuş gibi titredi.

Çocukken karanlıkta kaldığımda hep şarkı söylerdim, şimdi de içgüdüsel olarak bunu yapmaya başlamıştım. Sonuçta burada beni duyacak hiç kimse yoktu.

Şarkı söylemek korkuma iyi gelmişti. Ve soğuğa da. Hatta ilk dakikalardan sonra ampul yine titremeye başladı. Nedense bunu Maria Mena'nın tüm şarkılarında yapıyordu, ama Emiliana Torini'yi pek sevmiyormuş gibiydi. Buna karşın eski Abba şarkılarında sakin ve düzenli yanıyordu. Ne yazık ki onların şarkılarından çoğunu bilmiyordum, özellikle şarkı sözlerini. Ama ampul "lalala one change in a lifetime, lalala"yı da kabul ediyordu.

Saatlerce şarkı söyledim. En azından bana öyle geliyordu. *The winner takes it all* (Leslie'nin son aşk acısı şarkısı)'dan sonra

tekrar *I wonder*'a başladım. Bu arada üşümemek için odanın ortasında dans ettim. *Mama mia*'yı üçüncü kez söyledikten sonra artık Gideon'un gelmeyeceğinden emin oldum.

Lanet olsun! Hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan gizlice yukarı çıkabilirdim. *Head over heels*'ten sonra *You're wasting my time*'ı söylerken ansızın kanepenin yanında belirdi.

Çenemi kapadım ve suçlarcasına ona baktım. "Neden bu kadar geç geldin?"

"Zamanın senin için geçmediğini tahmin edebilirim." Bakışları önceki gibi hâlâ soğuk ve tuhaftı. Kapıya gidip kolu kurcaladı. "Yine de odayı terk etmeyecek kadar akıllısın. Tabii, ne zaman geleceğimi bilemezdin."

"Haha," dedim. "Bu bir şaka mı?"

Gideon sırtını duvara dayadı. "Gwendolyn, bana masum numarası yapma."

Bakışlarındaki soğukluğa dayanmam zordu. Gözlerinin her zaman sevdiğim o yeşili şimdi jöle yeşiline dönüşmüştü. Okul kafeteryasında çıkan iğrenç jölelerden. "Bana neden böyle... kötü davranıyorsun?" Ampul yine titredi. Herhalde Abba şarkılarımı özlemişti. "Yanında ampul var mı?"

"Sigara dumanı seni ele verdi." Gideon elindeki el feneriyle oynuyordu. "Daha sonra biraz araştırma yaptım ve hepsini bir araya getirdim."

Yutkundum. "Sigara içmemde bu kadar kötü olan ne?"

"Sigarayı sen içmedin. Yalan söylemekte pek de iyi sayılmazsın. Anahtar nerede?"

"Ne anahtarı?"

"Bay George'un büyükbabanı 1956'da bulabilmen için sana verdiği anahtar." Bana doğru bir adım attı. "Eğer akıllıysan, onu burada bir yerlere saklamış olmalısın, değilsen hâlâ üzerinde demektir." Kanepeye gidip üzerindeki yastıkları birbiri ardına yere fırlatmaya başladı. "Burada yok."

Ona korkuyla baktım. "Bay George bana anahtar falan vermedi. Gerçekten! Sigara kokusu da kesinlikle..."

"Sadece sigara kokmuyordun. Puro kokusu da vardı," dedi sakin bir sesle. Bakışları odanın içinde dolaştı ve duvarın önünde yığılı duran sandalyelerde durdu.

Tekrar üşümeye başladım ve ampul de yine titremeye başladı. "Ben..." diye tereddüt ederek konuşmaya başladım.

"Evet?" dedi Gideon dostça bir sesle. "Bir sigara daha mı içtin? Üç taneden sonra? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Sustum.

Gideon eğilerek el feneriyle kanapeyi aydınlattı. "Bay George parolayı sana bir kâğıda mı yazıp verdi, yoksa onu ezberledin mi? Geri dönerken Kerberos nöbetçilerinin önünden nasıl geçtin? Çünkü protokolda bundan söz etmemişler."

"Sen neden söz ediyorsun?" dedim. Aslında sesimin öfkeli çıkması gerekiyordu ama ne yazık ki biraz çekingen çıkmıştı.

"Violet Purpleplum... ne tuhaf bir isim, sence de öyle değil mi? Daha önce hiç duydun mu?" Gideon tekrar doğrularak bana baktı. Hayır, gözleri şu anda jöle yeşili falan değildi, daha çok zehirli atık yeşilini andırıyordu.

Yavaşça başımı iki yana salladım.

"Tuhaf," dedi. "Bu arada kendisi bir aile dostunuzmuş. Adından tesadüfen Charlotte'a söz ettiğimde Bayan Purpleplum'ın size kaşındıran şallar ören bir hanım olduğunu söyledi."

Ah, lanet olası Charlotte! Bir kez olsun çenesini tutamaz mıydı? "Hayır, bu doğru değil," dedim inatçı bir tavırla. "Sadece Charlotte'unkiler kaşındırır. Bizimkiler hep yumuşaktır."

Gideon kanepeye dayanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. El feneri, ampulün sinirli bir şekilde titreyip durduğu tavanı aydınlatıyordu. "Son kez soruyorum. Anahtar nerede, Gwendolyn?"

"Bay George'un bana anahtar vermediğine dair sana yemin ederim," dedim felaketi önlemeye çalışmanın çaresizliğiyle. "Onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi, demek yok? Dediğim gibi, iyi yalan söyleyemiyorsun." El feneriyle sandalyelerin durduğu tarafı aydınlattı. "Senin yerinde olsaydım, anahtarı minderlerden birinin altına saklardım."

Tamam. Canı isterse minerlerin altına bakabilirdi. En azından geri sıçrayacağımız zamana dek bir şeyle oyalanmış olurdu. Zaten fazla uzun sürmezdi.

"Öte yandan..." Gideon feneri yüzüme tuttu. "Öte yandan, bu iğneyle kuyu kazmak olur."

Yan tarafa doğru bir adım atıp öfkeyle seslendim: "Kes şunu!"

"İnsan herkesi kendi gibi sanmamalı," diye devam etti Gideon. Ampulun titrek ışığında gözleri gittikçe kararmıştı. Ansızın ondan korktum. "Belki de anahtar pantolonunun cebindedir. Onu bana ver!" Elini uzattı.

"Lanet olsun, bende anahtar falan yok."

Gideon yavaş yavaş üzerime gelmeye başladı. "Senin yerinde olsam onu kendi isteğimle verirdim. Ama dediğim gibi, insan herkesi kendi gibi sanmamalı."

O anda tavandaki ampul son nefesini verdi.

Gideon tam önümde durdu, el feneri duvarda bir yeri aydınlatıyordu. Bu ışık küresinin dışında her yer zifiri karanlığa bürünmüştü. "Ee?"

"Sakın daha fazla yaklaşma," dedim. Sırtım duvara dayanana dek geriye doğru birkaç adım attım. Daha bir gün önce bana yeterince yakın olmadığını düşünürken, şimdi sanki yabancı biriyle birlikteymişim gibi hissediyordum. Ansızın içimi korkunç bir öfke kapladı. "Ne oluyor sana?" diye çıkıştım. "Sana hiçbir şey yapmadım! Bir gün önce beni öpüyorsun, ertesi gün nefret ediyorsun, bunu anlamıyorum. *Neden?*" Gözyaşları yanaklarımdan engel olamayacağım bir hızla akmaya başlamıştı. Tamam, nasılsa karanlıkta kimse görmezdi.

"Belki de bana yalan söylenmesinden hoşlanmadığım içindir." Gideon uyarıma karşın bana yaklaşmaya devam etti, bu kez gidecek yerim kalmamıştı. "Bunu özellikle bir gün önce boynuma atlayıp ertesi gün kafamı patlattıran kızlar yaparsa."

"Sen neler diyorsun?"

"Seni *gördüm*, Gwendolyn."

"Ne? Beni nerede gördün?"

"Dünkü zaman sıçrayışımda. Halletmem gereken küçük bir görevim vardı, ancak birkaç metre ilerleyemeden ansızın bir

serap gibi karşımda belirdin. Bana baktın ve gördüğüne sevinmiş gibi gülümsedin. Sonra topuklarının üzerinde dönüp köşede kayboldun."

"Bu ne zaman oldu?" Öyle şaşırmıştım ki, birkaç saniye ağlamaya ara verdim.

Gideon oralı olmadı. "Bir saniye sonra peşinden gitmek üzere köşeyi döndüğümde başıma bir darbe yedim ve ne yazık ki seninle açıklayıcı bir konuşma yapacak halim kalmadı."

"Yani ben sana... bu yarayı *ben* mi yaptım?" Gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Gideon. "Sanmam. Seni gördüğümde elinde bir şey yoktu, ayrıca bu kadar sert vurabileceğinden şüpheliyim. Hayır.. sen köşeye gelmem için beni kandırdın, çünkü orada biri bekliyordu."

Kesinlikle olanakasızdı. Kesinlikle.

"Böyle bir şeyi asla yapmam," dedim sonunda. "Asla!"

"Biraz şoke olmuştum," dedi Gideon kaygısız bir sesle. "Tam da şey... dost olduğumuzu düşünürken. Ama dün akşam elapseden geri döndüğün zaman puro koktuğunu fark ettiğimde, bana bunca zamandır yalan söylemiş olabileceğini düşündüm. Şimdi bana anahtarı ver!"

Yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildim. Ne yazık ki sildikçe yerini yenileri alıyordu. Hıçkırıklarımı zorlukla bastırıyor ve bu yüzden de kendimden daha çok nefret ediyordum. "Eğer bu doğruysa, o halde neden herkese sana vuranın kim olduğunu söylemedin?"

"Çünkü kim olduğunu göremedim."

"Ama benimle de ilgili bir şey söylemedin. Neden?"

"Çünkü Bay George'u uzun zamandır... *Sen ağlıyor musun?*" El feneri yüzümü aydınlattı. Işıktan kamaşan gözlerimi kapadım. Ne diye maskara sürmüştüm sanki?

"Gwendolyn..." Gideon el fenerini kapattı.

Şimdi ne olacaktı? Karanlıkta aşk yoklaması mı?

"Çekil," dedim hıçkırarak. "Yanımda anahtar yok, sana yemin ederim. Her kimi gördüysen, bu ben olamam. Birinin seni yaralamasına asla, *asla* izin vermem!"

Hiçbir şey göremesem de, Gideon'un önümde durduğunu hissediyordum. Beden ısısı karanlıkta kalorifer gibiydi. Eli yanağıma dokununca irkildim. Hemen geri çekti.

"Üzgünüm," diye fısıldadığını duydum. "Gwen... ben." Ansızın sesi çaresiz çıkmıştı ama bundan hoşnut olamayacak kadar şaşkındım.

Orada öylece dururken ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Onun ne yaptığını göremiyordum.

Bir süre sonra el fenerini yeniden yakıp öksürdü ve kolundaki saati aydınlattı. "Üç dakika daha var, sonra geri sıçrayacağız," dedi düz bir sesle. "Köşeden çıkıp öne doğru gelmen gerek, yoksa sandığın üzerine inersin." Kanepeye gidip yere attığı yastıkları düzeltmeye koyuldu. "Biliyor musun, Bay George tüm muhafızların içinde bana hep en sadık olan kişi olarak görünmüştü. Her durumda güvenilecek biri."

Bulunduğum köşeden tereddütle çıkarken, "Ama Bay George'un bu konuyla gerçekten en küçük bir ilgisi bile yok," dedim. "Tamamen başka bir şey." Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Ona gerçeği anlatsam daha iyi olacaktı, böylece zavallı Bay George'u vefasızlıkla suçlamasına engel olabilirdim. "İlk kez elapse olduğum zaman tesadüfen burada büyükbabamla karşılaştık." Tamam, *tüm* gerçeği de söylemesem olurdu. "Şarap arıyordu... ya da her neyse. Çok ilginç bir karşılaşmaydı, özellikle birbirimizin kim olduğunu anladıktan sonra. Bir sonraki ziyaretimde bir kez daha sohbet edebilmemiz için anahtarı ve parolayı bu odada bir yere sakladı. Bu yüzden dün özellikle Violet Purpleplum olarak 1956'ya gittim. Büyükbabamla buluşmak için! Birkaç yıl önce öldü ve onu çok özlüyorum. Böyle bir olanağın olsaydı, sen de aynısını yapmaz mıydın? Onunla bir kez daha konuşmak öyle..." Tekrar sustum.

Gideon da susuyordu. Onun gölgesine gözümü dikip bekledim.

"Peki, Bay George? O zamanlar büyükbabanın asistanıydı," dedi sonunda.

"Onu gerçekten çok kısa gördüm, büyükbabam ona kuzeni Hazel olduğumu söyledi. Çoktan unutmuştur –onun için önemsiz bir karşılaşmaydı ve üzerinden elli beş yıl geçti." Ellerimi mideme götürdüm. "Sanırım..."

"Evet," dedi Gideon. Elini uzattı ama sonra başka bir şey düşünmüş olacak ki, vazgeçti. "Birazdan başlayacak," dedi sonra donuk bir sesle. "Birkaç adım buraya yaklaş."

Oda çevremde dönmeye başladı, sonra hafifçe sendeleyerek parlak ışığa indim. "İşte buradasınız," dedi Bay Whitman.

Gideon el fenerini masaya koyarken bana kısa bir bakış attı. Belki bana öyle gelmişti ama bu kez gözlerinde bir sıcaklık var gibiydi. Gizlice yüzümü sildim ama yine de Bay Whitman ağlamış olduğumu görmüştü. Odada ondan başka hiç kimse yoktu. Xemerius'un tek başına canı sıkılmış olmalıydı.

Bay Whitman o duyarlı öğretmen ses tonuyla, "Gwendolyn?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?" Onu çok iyi tanımasaydım herhalde yine gözyaşlarım eşliğinde kalbimi ona açardım ("Gi-de-on çok kö-tü bi-ri be-ni kız-dır-dı!") Ama onu çok iyi tanıyordum. Geçen hafta aynı ses tonunu kullanarak Bayan Counter'ın karikatürünü tahtaya kimin çizdiğini sormuştu. "Bence sanatçı oldukça yetenekliymiş!" diyerek alaycı bir tavırla gülmüştü. Cynthia derhal (tabii!) bunu yapanın Peggy olduğunu söylemiş, bunun üzerine Bay Whitman gülümsemeyi keserek not defterine Peggy için bir kayıt düşmüş, üstelik bir de, "Ayrıca yetenekle ilgili söylediklerim yalan değildi. Başını derde sokma konusundaki yeteneğin gerçekten dikkate değer," demişti.

Şimdi de, "Hım?" diyerek anlayışla ve güven verircesine gülümsüyordu. Ama bu tuzağa düşmeyecektim elbette.

"Bir fare," diye mırıldandım. "Olmadığını söylemiştiniz... sonra lamba bozuldu. Yanıma bir el feneri de vermemiştiniz. O iğrenç fareyle karanlıkta yapayalnızdım." Neredeyse, "Bunu anneme söyleyeceğim," diye ekleyecektim ama bir kez daha kendimi tuttum.

Bay Whitman biraz sarsılmış gibiydi. "Üzgünüm," dedi. "Bir dahaki sefere buna dikkat ederiz." Sonra yine o öğretmen ses

tonuna büründü. "Şimdi eve gönderileceksin. Erkenden yatağa gitmeni öneririm, yarın senin için gergin bir gün olacak."

Gideon her zaman gözlerimi bağladıkları siyah gözbağını masadan alırken, "Onu arabasına götürürüm," dedi. "Bay George nerede?"

"Bir toplantıda," diye karşılık verdi Bay Whitman kaşlarını çatarak. "Gideon, bana göre konuşma tarzın konusunda bir kez daha düşünmelisin. Şu anda işinin fazla kolay olmadığını bildiğimizden, sana göz yumuyoruz ama iç çemberin üyelerine biraz daha saygılı olmalısın."

Gideon'un yüz ifadesinde en küçük bir değişiklik olmadı. Ama saygılı bir ses tonuyla konuştu. "Haklısınız, Bay Whitman. Üzgünüm." Sonra elini uzattı. "Geliyor musun?"

Neredeyse doğal bir refleksle elini tutacaktım. Ama kendime olan saygımı kaybetmemek için acımı içime attım. Zaten tekrar ağlamanın eşiğindeydim.

Gergin gergin yere bakarak Bay Whitman'a, "Hoşça kalın," dedim.

Gideon kapıyı açtı.

"Yarın görüşürüz," dedi Bay Whitman. "İkiniz de unutmayın: İyi bir uyku, en büyük hazlıktır."

Kapı ardımızdan kapandı.

"Demek iğrenç bir fareyle karanlık bodrumda tek başınaydın," dedi Gideon gülerek.

Aklım almıyordu. İki gün boyunca bana soğuk bakışlar atıp durmuştu, hatta son iki saat içindekiler beni kış savaşındaki zavallı hayvanlar gibi donduracak cinstendi. Peki ya şimdi? Her şey eskisi gibi miydi? Bütün bunlar bir şaka mıydı yani? Belki de bir sadistti ve ancak böyle işimi bitirdiği zaman gülümseyebiliyordu.

"Gözlerimi bağlamayacak mısın?" Onun aptal şakalarını kaldıracak durumda değildim henüz, bunu anlamalıydı.

Gideon omuz silkti. "Yolu bildiğini varsayıyorum. Bu nedenle göz bağlama olayını unutabiliriz. Gel." Yine dostça bir sırıtış...

Bodrumdaki geçitleri ilk kez günümüzdeki haliyle görüyordum. Kusursuz biçimde badana edilmişlerdi, duvardaki bir kısmı sensörlü olan aydınlatmalar yolu mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu.

"Pek fazla etkileyici değil, ne dersin?" dedi Gideon. "Dışarıya açılan tüm geçitler özel kapılar ve alarm sistemleriyle donatıldı, günümüzde burası bir kasa kadar güvenli. Ama bütün bunlar ancak yetmişli yıllarda oluştu, daha önce buradaki geçtilerle Londra'nın yarısı dolaşılabilirdi."

"Beni ilgilendirmiyor," dedim huysuz huysuz.

"Peki, ne hakkında konuşmak istersin?"

"Hiçbir şey hakkında." Nasıl böyle hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi? Aptal sırıtması ve şu havadan sudan konuşma tarzı beni oldukça öfkelendirmişti. Daha hızlı yürümeye başladım, bu arada dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığım halde kelimelerin ağzımdan patlayıvermesine engel olamamıştım. "Bunu yapamam, Gideon! Dönüşümlü olarak beni öpüp, ardından benden nefret ediyormuş gibi davranmanı anlayamıyorum."

Gideon bir an sustu. "Ben de nefret etmektense seni doyasıya öpmeyi isterdim," dedi sonra. "Ama bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Sana bir şey yapmadım," dedim.

Olduğu yerde durdu. "Ah hadi, Gwendolyn! Büyükbabanla ilgili anlattığın hikâyeye inandığımı sanmıyorsun ya? Sözde tesadüfen elapse olduğunuz odada karşılaşmışsınız! Tıpkı Lucy ve Paul'ün Leydi Tilney'de tesadüfen ortaya çıkmaları kadar inandırıcı. Ya da Hyde Park'taki şu adamlar gibi."

"Evet, çok doğru. Birilerini kılıçla şişlemeyi hep çok istemişimdir, bu yüzden o adamları da ben tuttum. Yüzünün yarısı eksik olan adamı da unutmamak gerek!" diye çıkıştım.

"Gelecekte neyi neden yapacağın..."

"Ah, kapa çeneni!" diye öfkeyle haykırdım. "Bütün bunlardan sıkıldım! Geçen aydan bu yana bitmek bilmeyen bir kâbusta yaşıyorum. Uyandığımı sandığımda hâlâ düş gördüğümü anlıyorum. Aklımda hiç kimsenin yanıtını vermediği milyolarca soru var ve herkes hiç anlamadığım bir şey için benden en iyisini yapmamı bekliyor!" Tekrar yürümeye koyuldum, neredeyse koşar adımlarla. Ama Gideon adımlarını bana rahatça uydurmuştu. Merdivenlerde parolayı soracak hiç kimse durmuyordu. Zaten tüm giriş çıkışlar Fort Knox kadar güvenliyken buna ne gerek vardı? Bir adımda iki basamak çıkıyordum. "Hiç kimse bunu isteyip istemediğimi sormadı bile. Beni sürekli azarlayıp duran kaçık bir dans hocasıyla uğraşırken sevgili kuzenim de asla öğrenemeyeceğim ne kadar şey varsa bana göstermeye bayılıyor ve sen... sen..."

Gideon başını iki yana salladı. "Hey, kendini bir de benim yerime koysana?" Şimdi onun da keyfi kaçmıştı. "Çünkü benim de durumum seninkinden farklı değil! Birinin er ya da geç başına bir sopa vurduracağını bilsen nasıl davranırdın? Bu şartlar altında

beni sevimli ve masum bulmaya devam edemezdin herhalde, öyle değil mi?"

"Bunu zaten yapmayacağım," dedim şiddetle. "Biliyor musun? Bu arada keşke o sopayı başına bizzat vursaymışım diye düşünüyorum."

"İşte, buyurun," dedi Gideon sırıtarak.

Sadece öfkeyle homurdandım. Madam Rossini'nin atölyesi önünden geçtik. Kapının altından koridora ışık sızıyordu. Hâlâ kostümlerimiz üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Gideon öksürdü. "Dediğim gibi, üzgünüm. Artık birbirimizle tekrar normal konuşmaya başlayabilir miyiz?"

Normal! Güleyim bari.

Zararsız bir sohbet edasıyla, "Pekâlâ, bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Elbette uslu uslu menuet dansına çalışacağım ve yatmadan önce içinde elektrik süpürgesi, nabızölçer, jogging ve kalp nakli geçmeyen cümleler kuracağım," diye karşılık verdim hırçın bir tavırla. "Ya sen?"

Gideon saatine baktı. "Charlotte ve kardeşimle buluşacağım ve... evet, sonra bakacağız. Sonuçta cumartesi akşamı."

Evet, elbette. İstediklerini yapabilirlerdi, artık bıkmıştım.

Olabildiğince soğuk, "Yukarı getirdiğin için teşekkürler," dedim. "Bundan sonrasını yalnız giderim."

"Zaten yolumun üzerinde," dedi Gideon. "Koşmasan iyi edersin. Aşırı zorlanmalardan kaçınmam gerek. Dr. White'ın uyarısı."

Gideon'a böylesine öfkeli olduğum halde ansızın vicdan azabı duydum. Ona yan gözle baktım. "Ama bir sonraki köşede biri kafana vurursa, seni kandırdığımı söyleme sakın."

Gideon gülümsedi. "*Henüz* böyle bir şey yapmayacaksın."

Asla böyle bir şey yapmayacağım, diye geçirdim içimden. Bana ne denli kötü davranırsa davransın. Herhangi birinin onun canını yakmasına asla izin vermeyecektim. Gördüğü her kimse, bu hiçbir şekilde ben olamazdım.

Önümüzdeki kemerli kapı bir fotoğraf makinesinin flaşıyla aydınlandı. Çoktan karanlık basmış olsa da, çevrede hâlâ birçok turist dolanıyordu. Kapının ardındaki park alanında siyah limuzin duruyordu. Gideon arabaya binene dek bekledi. Sonra içeri eğildi. "Gwendolyn?"

"Evet?" Yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktı.

"Bana daha fazla güvenmeni isterdim." Bu öylesine ciddi ve gerçek söylenmişti ki, bir an dilimi yutmuş gibi oldum.

"Bunu yapabilmeyi isterdim," dedim sonra. Gideon kapıyı kapatıp araba hareket ettikten sonra aklıma geldi. Ona, "Ben de senin aynısını yapmanı isterdim," deseydim daha iyiydi.

Madam Rossini'nin gözleri hayranlıkla parladı. Çabalarının sonucunu görebilmem için elimi tutup beni büyük duvar aynasına götürdü. İlk anda kendimi tanıyamadım. Bunun nedeni, normalde düz olan saçlarımın sayısız buklelerle halinde başımın üzerinde toplanmış olmasıydı. Tıpkı kuzenim Janet'in düğününe yaptırdığı saç modeli gibi. Bukleler tek tek çıplak omuzlarıma düşüyorlardı. Elbisenin koyu kırmızı rengi beni olduğumdan da

solgun gösteriyordu ama hasta gibi görünmüyordum, aksine pırıl pırıldım. Madam Rossini burnumu ve alnımı hafifçe pudralamış, yanaklarıma fırçayla biraz kırmızı allık sürmüştü. Ayrıca dün gece geç yatmama karşın makyaj ustalığı sayesinde gözaltlarım artık koyu görünmüyordu.

Madam Rossini bir kumaş artığını nemli gözlerine sürerek, "Tıpkı pamuk prenses gibi," dedi. "Kan gibi kırmızı, kar gibi beyaz, abanoz gibi siyah. Renkli bir köpek kadar göze batacağın için bana kızacaklar. Bana tırnaklarını göster, evet, trés bien,[22] temiz ve kısa. Şimdi de başını silkele. Hayır, hızlı sallayabilirsin, bu saçının tüm akşam boyunca dayanması gerek."

"Sanki başımda şapka varmış gibi," dedim.

Madam Rossini saçlarıma sprey sıkarken, "Buna alışacaksın," diye karşılık verdi. Son olarak buklelerimi tutan firketelere birkaç tane daha ekledi. Bunlar, elbisenin kumaşından yapılmış güllerle süslüydü. Ne şirin! "İşte, tamam, kuğu boyunlum. Yine fotoğrafını çekeyim mi?"

"Ah, lütfen!" Çantamı karıştırıp cep telefonumu çıkardım. "Bu anı yakalamazsam Leslie beni öldürür."

Madam Rossini her yönden ona yakın pozumu çektikten sonra, "İkinizin birkaç resmini çekmeyi isterdim," dedi. "Senin ve o edepsiz oğlanın. Böylece gardobun ne denli mükemmel ve yine de göze çarpmayan biçimde hazırlandığı görülebilir. Ama Giordano Gideon'la ilgileniyor, desenli çorapların gerekliliği ko-

22 (Fr.) Çok iyi, (ed.n.)

nusunda bir kez daha tartışmayı reddettim. Fazlalıktan başka bir şey değil."

"Bu çoraplar hiç de kötü değil," dedim.

"Bunun nedeni, o zamanki çoraplar gibi görünmelerine karşın esneklikleri sayesinde çok daha rahat olmaları," dedi Madam Rossini. "Eskiden böyle bir çorap bandı baldırın yarısına dek çıkardı, buna karşın seninkiler sadece süs için. Elbette birinin eteğinin altına göz atmaya kalkmamasını umuyorum... ama böyle olsa bile bundan kimse şikâyet edemez, n'est- ce pas?" Ellerini çırptı. "Bien, şimdi yukarıyı arayıp hazır olduğunu bildireceğim."

O telefon ederken yine aynanın önüne geçtim. Heyecanlıydım. Gideon'u bu sabahtan beri enerjik biçimde düşüncelerimden kovmuş ve bunda bir ölçüde başarılı olmuştum ama bu kez onun yerine sürekli Saint Germain Kontu'nu düşünmem gerekmişti. Kontla tekrar karşılaşma korkusu suareye duyduğum ve bana da biraz tuhaf gelen sevinçle birbirine karışıyordu.

Annem, Leslie'nin geçtiğimiz gece bizde yatıya kalmasına izin vermişti ve bu yüzden hoş bir akşam geçirmiştik. Her şeye rağmen. Leslie ve Xemerius'la birlikte olanları tam anlamıyla çözümlemek bana iyi gelmişti. Belki de sadece bana cesaret vermek için böyle söylemişlerdi, ama hem Leslie hem de Xemerius karşılıksız aşkım yüzünden kendimi köprüden atmam için bir neden olmadığı görüşündeydiler. İkisi de Gideon'un davranışının koşullara uygun olduğunu iddia ediyorlardı. Leslie'ye göre erkek çocukların bazen keyifsiz zamanları olabileceğini kabul etmek gerekti. Aslında onun gerçekten de iyi kalpli bir çocuk olduğunu hissediyordu.

"Onu hiç tanımıyorsun!" diyerek başımı iki yana sallamıştım. "Bana sadece duymak istediğim şeyleri söylüyorsun!"

"Evet, çünkü bunlar aynı zamanda gerçek," demişti Leslie. "Sonunda pisliğin teki çıkarsa onu bizzat bulup suratına bir tane yapıştıracağım! Söz."

Xemerius eve geç gelmişti, çünkü daha önce ricam üzerine Charlotte, Raphael ve Gideon'un peşine takılmıştı.

Onun aksine, Leslie ve ben Raphael'in nasıl olduğunu dinlemekten hiç sıkılmamıştık.

"Bana sorarsanız, o küçük bey biraz fazla yakışıklı," diye homurdanmıştı. "Bunu da çok iyi biliyor."

"Charlotte'la doğru adreste desene," demişti Leslie. "Buz prensesimiz şimdiye dek hiç kimseye yaşama sevinci vermemiştir."

Masanın üzerinde yerini alan Xemerius kuyruğunu düzgün bir şekilde yerleştirerek haberlerini anlatırken, biz de odamdaki geniş pencere pervazına oturmuştuk.

Charlotte ve Raphael önce dondurma yemeye, sonra da sinemaya gitmişler, ardından bir İtalyan restoranında Gideon'la buluşmuşlardı. Leslie ve ben filmin adından pizzanın üstündekilere ve konuşulan her kelimeye dek tüm ayrıntıları bilmek istiyorduk. Xemerius'un anlattığına göre Raphael ve Charlotte birbirlerine bir türlü dertlerini anlatamamışlardı. Raphael, İngiliz ve Fransız kızlarının cinsel davranışları hakkında tartışmak isterken; Charlotte sürekli son on yılın Nobel edebiyat ödülü sahipleri konusuna geri dönmüş, sonunda Raphael'in canı sıkılarak başka kızlara bakmaya başlamıştı. Raphael sinemada (Xemerius'u son derece şaşırtarak) Charlotte'u mıncıklamak için hiçbir girişimde

bulunmamış, tam tersine, yaklaşık on dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı. Leslie bunun uzun süredir duyduğu en sevimli şey olduğunu düşünüyordu ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Tabii sonra Gideon, Raphael ve Charlotte'un İtalyan restoranındayken benim hakkımda konuşup konuşmadığını öğrenmek istedik, Xemerius (biraz da istemeyerek) bize öfkeden kudurtan şu diyalogları aktardı (ben de anında aynen Leslie'ye aktardım):

Charlotte: Giordano Gwendolyn'in yarın her şeyi yanlış yapabileceğinden endişeli.

Gideon: Lütfen zeytinyağını uzatır mısın?

Charlotte: Politika ve tarih, Gwendolyn için sanki yedi mühürlü sır gibi, ayrıca isimleri de anlayamıyor... bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. Bunun için yapabileceği bir şey yok, beyninin kapasitesi yeterli değil. İçi erkekler, müzik grup üyelerinin ve cansıkıcı ucuz aşk filmlerin kast isimleriyle tıka basa dolu.

Raphael: Gwendolyn senin zaman yolcusu kuzenin değil mi? Onu dün okulda gördüm. Uzun, siyah saçlı ve mavi gözlü kız.

Charlotte: Evet, şakağında muza benzer bir doğum izi olan.

Gideon: Küçük bir hilal gibi.

Raphael: Onun kız arkadaşının adı neydi? Sarışın, çilli olan? Lilly mi?

Charlotte: Leslie Hay. Beyin kapasitesi Gwendolyn'den biraz daha fazladır, buna karşın köpeklerine benzeyen köpek sahiplerine iyi bir örnektir. Onunkisi kaba tüylü bir Golden-Retriever kırması. Adı Bertie.

Raphael: Ah, ne tatlı.

Charlotte: Köpek sever misin?

Raphael: Özellikle çilli Golden Retriever kırmalarını.

Charlotte: Anlıyorum! Eh, o halde şansını bir kez denersin. Pek zorluk çekeceğini sanmıyorum. Leslie erkekler konusunda Gwendolyn'den daha deneyimlidir.

Gideon: Gerçekten mi? Gwendolyn'in... şey... kaç erkek arkadaşı oldu?

Charlotte: Ah Tanrım, puff. Bundan utanıyorum. Onun hakkında kötü bir şey söylemek istemiyorum, hiç seçici değildir, özelikle içki içtiği zaman. Bizim sınıfta yaklaşık herkesle çıktı, yine üst sınıftaki çocuklarla da... Şey, bir süre sonra ipin ucunu kaçırdım. Ona taktıkları ismi burada tekrarlamasam daha iyi.

Raphael: Okul minderi mi?

Gideon: Tuzu uzatır mısın lütfen?

Xemerius konuşmanın burasına geldiğinde hemen aşağı inip Charlotte'u boğmak üzere ayağa fırlamıştım ama Leslie beni sıkıca tutup intikamın daima soğuk yenmesi gereken bir yemek olduğunu söylemişti. Nedenlerimin ve dürtülerimin intikam değil, aksine sadece öldürme isteği olduğunu kabul etmemişti. Ayrıca Gideon ve Raphael'in, yakışıklı oldukları kadar bir parça akılları da varsa zaten Charlotte'a inanmayacaklarını da eklemişti.

Xemerius, "Bence Leslie gerçekten de biraz Golden Retriever'a benziyor," demiş ve suçlayıcı bakışlarım arasında hemen eklemişti: "Köpekleri severim, bilirsin! Çok akıllı hayvanlar."

Evet, Leslie gerçekten de akıllıydı. Çünkü bu arada Yeşil Atlı'nın sırrını çözmüştü. Gerçi zar zor toplanan sonuçlar biraz

düş kırıklığına uğratacak cinstendi. Ortaya çıkan, sadece iki harfli bir sayı şifresi ve buna ek olarak tuhaf bir çizgiydi.

Elli bir, sıfır üç, sıfır dört, bir nokta yedi, sekiz, n, virgül, sıfır sıfır sıfır, sekiz, dört, dokuz nokta dokuz ve bir o.

Evin içinden geçerek gizlice kütüphaneye gittiğimizde saat neredeyse gece yarısı olmuştu, yani sadece Leslie ve ben, çünkü Xemerius önden uçmuştu.

Orada belki bir saat boyunca raflarda yeni ipuçları aradık. Üçüncü sıradaki elli birinci kitap… elli birinci sıradaki otuzuncu kitap, dördüncü sayfa, yedinci satır, sekizinci kelime… ama hangi köşeden başlarsak başlayalım, hiç birinin bir mantığı yoktu. Sonunda içinde başka bir not kâğıdı bulma umuduyla kitapları rastgele çekip silkeledik. Hiçbir şey bulamamıştık. Ama Leslie yine de umutluydu. Bir kâğıda yazmış olduğu şifreyi sürekli pantolon cebinden çıkarıp bakmış, kendi kendine, "Bunun bir anlamı olmalı," diye mırıldanıp durmuştu. "Ne olduğunu da ortaya çıkaracağım."

Sonunda yatağa girmiştik. Çalar saatim beni deliksiz uykumdan kabaca uyandırmış –ve o andan başlayarak sadece suareyi düşünmeye başlamıştım.

Madam Rossini, "Bay George seni almak üzere geliyor," diyerek beni düşüncelerimden çekip aldı. Bana küçük bir çanta uzattı, bu benim *Retikül*'ümdü ve son ana dek sebze bıçağını çantaya sokup sokmamayı düşündüm. Leslie'nin önerisine rağmen onu bantla baldırıma yapıştırmaktan vazgeçmiştim. Bende bu şans varken sadece kendimi yaralayabilirdim, ayrıca ciddi bir durumda onu eteğimin altından nasıl çekip çıkaracağım da zaten ayrı

bir bilmeceydi. Bay George odaya girdiği sırada Madam Rossini omuzlarıma, üzeri işli bir şal örtüp her iki yanağımdan öptü. "Bol şans, kuğu boyunlum," dedi. "Onu sağ salim geri getirin, Mösyö George."

Bay George biraz hüzünle gülümsedi. Her zamanki gibi tombul ve sakin değildi. "Bu ne yazık ki benim elimde olan bir şey değil, Madam. Gel, kızım, seninle tanışmak isteyen birkaç kişi var."

Bir kat aşağıdaki Ejder Salonu'na indiğimizde neredeyse öğlen olmuştu. Giyinme ve saç hazırlıkları neredeyse iki saat sürmüştü. Bay George alışılmadık biçimde suskundu. Merdivenlerden inerken eteğimin kıvrımlarına basmamaya çabaladım. 18. yüzyıldaki son ziyaretimizi düşündüm. Bu hantal giysiler içinde erkeklere karşı kılıç kullanmak kimbilir ne denli zor olurdu.

Ansızın gelen bir dürtüyle, "Bay George, lütfen bana Floransa Birliği'nin ne olduğunu açıklar mısınız?" diye sordum.

Bay George durdu. "Floransa Birliği mi? Bundan sana kim söz etti?"

"Aslında hiç kimse," dedim iç geçirerek. "Ama zaman zaman kulağıma bir şeyler çalınıyor. Sadece… korktuğum için soruyorum. Bize Hyde Park'ta saldıranlar bu birliğe ait adamlardı, değil mi?"

Bay George bana ciddi bir yüzle baktı. "Belki, evet. Hatta öyle. Ama korkman gerekmez. Bugün bir saldırı beklentisi içinde olacağınızı sanmıyorum. Kont ve Rakcozy ile birlikte akla gelebilecek her tür güvenlik önlemini aldık."

Bir şey söylemek üzere ağzımı açtım, ama Bay George sözümü kesti: "Pekâlâ, çünkü başka türlü rahat vermeyeceksin: 1782 yılındaki muhafızlar arasında gerçekten bir hain olduğunu

varsayıyoruz, bu belki de daha önce bilgi sızdırıp Saint Germain Kontu'nun Paris, Dover, Amsterdam ve Almanya'da suikasta uğramasına neden olan aynı kişi." Dazlak başını ovuşturdu. "Ama güncelerde bu adamın adı yazılmamış. Kont Floransa Birliği'ni yok etmeyi başarsa da muhafızların arasındaki hainin kim olduğu ortaya çıkarılamamış. Sizin 1782 yılına yapacağınız ziyaret bunu değiştirecek."

"Gideon, Lucy ve Paul'ün bunlarla bir ilgisi olduğunu iddia ediyor."

"Gerçekten de bu tahmini güçlendiren birkaç ipucu var." Bay George Ejder Salonu'nun kapısını gösterdi. "Şimdi ayrıntılara girecek zamanımız yok. Ne olursa olsun: Gideon'un yanından sakın ayrılma. Ayrılacak olursanız, sıçrayacağın zamana dek güvende olabileceğin bir yere saklan."

Başımı salladım. Nedense ağzımın içi kupkuru olmuştu.

Bay George kapıyı açıp salona girmem için bana yol verdi. Geniş eteğimle onu sıkıştırarak kapıdan geçtim. Salonun içi gözlerini bana dikmiş olan birçok insanla doluydu, ansızın utançtan yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. Dr. White, Falk de Villiers, Bay Whitman, Bay Marley, Gideon ve tarifi imkânsız Giordano'nun dışında, dev ejderin altında koyu renk takım elbiseleri içindeki ciddi yüzleriyle beş adam daha duruyordu. Xemerius'un burada olup içlerinden hangisinin içişleri bakanı, hangisinin Nobel ödülü sahibi olduğunu söylemesini çok isterdim, ama Xemerius başka bir görev üstlenmişti. (Görevi ben değil, Leslie vermişti. Ama bundan söz etmek için erkendi.)

"Baylar? Sizleri Gwendolyn Shepherd'la tanıştırabilir miyim?" Falk de Villiers bu soruyu daha çok resmi bir tonda sormuştu: "Kendisi Yakut'umuzdur. On ikilerin çemberindeki sonuncu zaman yolcusu."

"Bu akşam Dördüncü Batten Vikontu'nun vesayetindeki Penelope Grey olarak yola çıkacak," diye tamamladı Bay George. Giordano ise mırıldandı: "Herhalde bu akşamdan sonra *Yelpazesiz Hanım* olarak tarihe geçecek."

Şarap kırmızısı renginde işlemeli bir frak giymiş olan Gideon'a kaçamak bir bakış attım. Giysisi elbiseme gerçekten de mükemmel uyuyordu. Neyse ki peruk takmamıştı, yoksa yaşadığım gerginlik yüzünden kendimi tutamayıp gülme krizine girebilirdim. Ama gülünecek hiçbir şey yoktu. Mükemmel görünüyordu. Kahverengi saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Alnına düşen bir bukle yara izini gizliyordu. Her zaman olduğu gibi yüzündeki ifadeyi çözememiştim.

Tanımadığım beylerin ellerini birbiri ardına sıktım, hepsi adlarını söyledi (bir kulağımdan girip öbüründen çıktılar, Charlotte beyin kapasitem konusunda haklı olabilirdi). Ben de, "Tanıştığımıza sevindim," ya da "İyi akşamlar, efendim," diye bir şeyler mırıldandım. Her şey sanki eşzamanlı olarak yaşanıyordu. Bu adamlar son derece ciddiydi. İçlerinden sadece biri gülümsüyordu, diğerleri sanki biraz sonra bacaklarının kesileceği bir ameliyata girecekmiş gibi bakıyorlardı. Gülümseyen kişi, mutlaka içişleri bakanı olmalıydı, çünkü politikacılar gülümsemek konusunda cömerttiler, meslekleri bunu gerektiriyordu.

Giordano beni tepeden tırnağa süzdü. Bir yorum bekledim ama bunun yerine abartılı bir şekilde iç geçirdi. Falk de Villiers de gülümsemiyordu, ama en azından birkaç kelime edebilmişti: "Elbise üzerinde muhteşem durmuş, Gwendolyn. Gerçek Penelope Gray böyle göründüğünü bilseydi, herhalde çok mutlu olurdu. Madam Rossini harika bir iş çıkarmış."

"Bu doğru! Penelope Gray'in gerçek portresini gördüm. Yaşadığı dönemde Derbyshire'ın en uzak köşesine çekilerek evlenmeden yaşamış olduğuna şaşmamalı," dedi Bay Marley. Hemen ardından kıpkırmızı kesildi ve utanarak yere baktı.

Bay Whitman Shakespeare'den alıntı yaptı –en azından öyle olduğunu düşündüm, çünkü Bay Whitman bir Shakespeare hayranıydı. "*Başkasına cennet, bana cehennem olacaksa, neyleyim cazibeyi?* Ah, kızarman için bir neden yok, Gwendolyn."

Ona öfkeyle baktım. Budala sincap! Eğer kızardıysam bu daha önceden olmuştu, onun yüzünden değil. Ayrıca alıntıyı da hiçbir şekilde anlamamıştım. Bir kompliman olabileceği gibi aşağılama da olabilirdi.

Gideon'dan beklenmedik bir şekilde destek geldi. Bay Whitman'a sevimli bir ifadeyle gülümseyerek, "*Kibirli kişi kendine fazla değer biçer,*" diyerek ekledi: "Aristoteles."

Bay Whitman'ın gülümsemesi hafifçe donar gibi oldu.

Gideon bana bakıp, "Bay Whitman aslında sadece ne kadar muhteşem göründüğünü vurgulamak istedi," dedi. Yanaklarımı yine sıcak basmıştı.

Gideon bunu fark etmemiş gibi yaptı. Ama birkaç saniye sonra tekrar ona baktığımda, hoşnut bir tavırla kendi kendine

gülümsüyordu. Bay Whitman bir Shakespeare alıntısı daha yapmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Bacakları arasından Robert'in bana kocaman açılmış gözlerle baktığı Dr. White saatine baktı. "Yavaş yavaş yola koyulmalıyız. Rahibin saat altıda bir vaftiz töreni var."

Rahip mi?

"Bugün bodrumdaki oda yerine North Audley caddesindeki kiliseden geçmişe sıçrayacaksınız," diye açıkladı Bay George. "Böylece Lord Brompton'ın evine gitmek için fazla zaman kaybetmemiş olacaksınız."

"Bu şekilde geliş-gidiş yolunda bir saldırı tehlikesini de en düşük düzeye indirmiş oluyoruz," dedi yabancı adamlardan biri. Ama bu sözü Falk de Villiers'in öfkeli bakışlarıyla karşılık buldu.

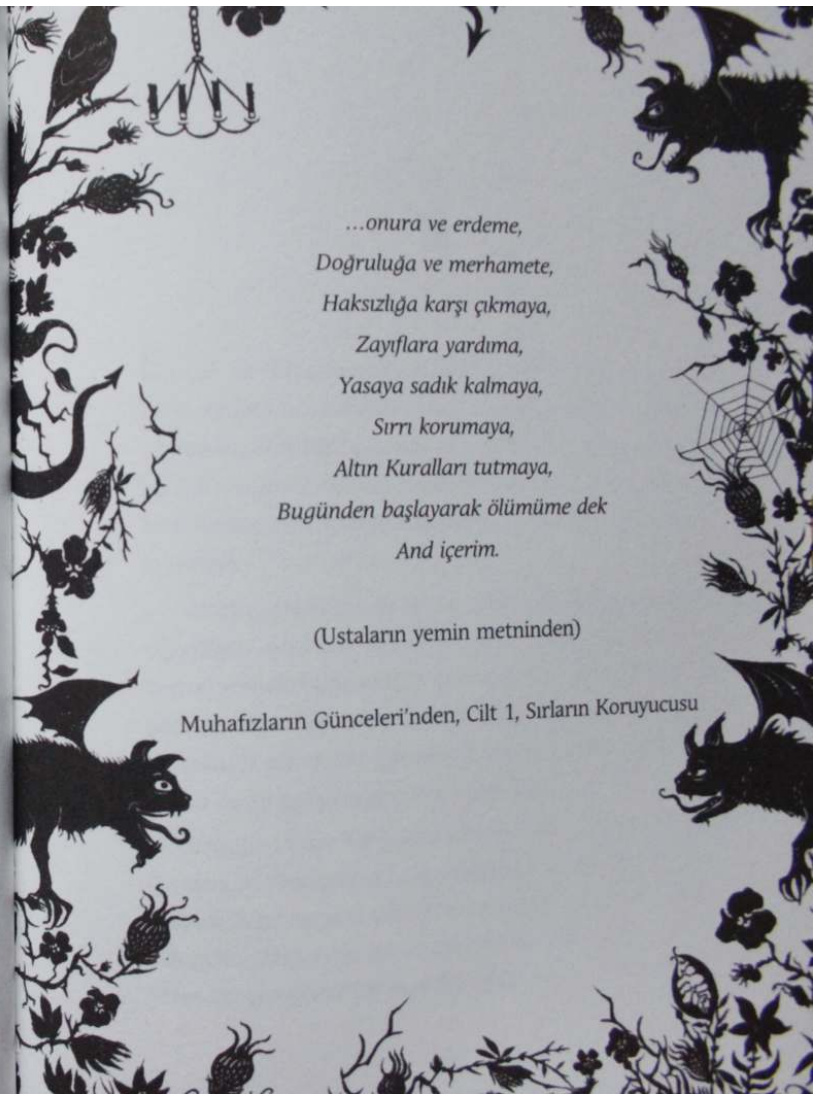
"Kronograf çoktan hazır," dedi. Masanın üzerinde duran gümüş kulplu bir sandığı gösterdi. "Dışarıda iki limuzin bekliyor. Baylar..."

İçişleri bakanı olduğunu varsaydığım adam, "Bol şans," dedi. Giordano bir kez daha derin bir iç çekti.

Dr. White elindeki doktor çantasıyla (niye?) kapıyı açtı. Sandığın birer kulbundan tutan Bay Marley ve Bay Whitman bir ahit sandığını taşıyorlarmış gibi bir tavırla dışarı çıktılar.

Birkaç adım yanımda yürüyen Gideon bana kolunu uzattı. "Ee, küçük Penelope, o halde seni kibar Londra sosyetesine tanıtalım," dedi. "Hazır mısın?"

Hayır. Bir nebze olsun hazır değildim. Ama başka çarem yoktu. Olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışarak Gideon'a baktım. "Sen hazırsan, hazırım."

...onura ve erdeme,
Doğruluğa ve merhamete,
Haksızlığa karşı çıkmaya,
Zayıflara yardıma,
Yasaya sadık kalmaya,
Sırrı korumaya,
Altın Kuralları tutmaya,
Bugünden başlayarak ölümüme dek
And içerim.

(Ustaların yemin metninden)

Muhafızların Günceleri'nden, Cilt 1, Sırların Koruyucusu

10.

En çok da Saint Germain Kontu'yla yeniden karşılaşmaktan korkuyordum. Son karşılaşmamızda sesini zihnimde duymuştum ve benden dört metre uzakta olduğu halde boğazımı sıkmıştı. *Bu işte ne tür bir rolün olduğunu ya da önemli olup olmadığını bilmiyorum, genç hanım. Ama kurallarımın çiğnenmesine katlanamam.*

Aradan geçen zaman içinde onun kurallarından birkaçını çiğnediğimi kabul edebilirdim – bunların ne olduğunu bilmediğimden bu konuda bağışlanmam gerekirdi. Bu bana biraz dayanma gücü vermişti: Hiç kimse bana herhangi bir kuralı açıklama ya da anlatma zahmetine girmediğinden, bu kuralların dışına çıkmama da kimsenin şaşırmaması gerekirdi.

Ama geri kalan her şeyden de korkuyordum çünkü içimden Giordano ve Charlotte'un haklı olduğuna emindim: Penelope Gray rolünde kendimi rezil edecektim ve herkes bende bir tuhaflık olduğunu anlayacaktı. Bir an Derbyshire'daki doğduğu yer bile aklımdan çıkıvermişti. B ya da P'yle başlıyordu. Ya da D. Ya da...

"Konuk listesini ezberledin mi?" Yanımda ilerleyen Bay Whitman heyecanımı azaltmaya hiç de yardımcı olmuyordu. Neden o kahrolası konuk listesini ezberleyecektim ki? Bay Whitman başımı iki yana sallamama hafif bir iç çekişle karşılık verdi.

"Ben de ezberleyemedim," dedi Gideon. Limuzinde karşıma oturmuştu. "Kiminle karşılaşacağını önceden bilirsen, işin bütün heyecanı kaçıyor."

Onun da heyecanlı olup olmadığını bilmeyi çok isterdim. Ellerinin terleyip terlemediğini ve kalbinin benimki gibi hızlı çarpıp çarpmadığını. Yoksa 18. yüzyıla birçok kez gidip gelmişti de, bu seferki artık onun için pek bir şey ifade etmiyor muydu?

"Dudaklarını kanatacaksın," dedi.

"Ben biraz... gerginim de."

"Belli oluyor. Elini tutmanın bir yararı olur mu?"

Başımı şiddetle iki yana salladım.

Hayır, bu her şeyi daha da kötüleştirir, seni budala! Bana olan bu değişken davranışların zaten canıma okuyor! İlişkimiz hakkında henüz konuşmadık! Ayrıca Bay Whitman da çokbilmiş bir sincap gibi bakıyor!

Neredeyse inleyecektim. Ünlem işaretleriyle dolu düşüncelerimden birkaçını yüksek sesle onun başına fırlatsa mıydım? Bunu birkaç saniye düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Sonunda varmıştık. Gideon kilisenin önünde arabadan inmeme yardım ederken (böyle bir elbise içinde hareket etmek için mutlaka yardıma ihtiyaç vardı) bu kez yanında kılıç taşımadığı dikkatimi çekti. Ne düşüncesizlik!

Yoldan geçenler bize merakla bakıyorlardı. Bay Whitman kilisenin kapısını tuttu. "Dikkat çekmek istemiyoruz." Ah, elbette, güpegündüz North Audley Caddesi'ne parketmiş simsiyah iki limuzin ve bagajdan çıkardıkları sandığı kiliseye taşıyan takım elbiseli adamlar hiç de dikkat çekmiyordu. Ayrıca sandığın uzaktan küçük bir tabuta benzediğine bahse girerdim... tüylerim diken diken olmuştu.

"Hiç olmazsa bir tabanca almayı akıl etmişsindir umarım," diye Gideon'a fısıldadım.

Normal bir ses tonuyla, "Bu suare hakkında tuhaf şeyler düşünüyorsun," diye karşılık vererek şalı omzuma koydu. "Biri çantanın içindekileri kontrol etti mi? Bir şarkının ortasında cep telefonun çalmasın da."

Bu düşünce beni kısa bir an gülümsetmişti, çünkü cep telefonumun zili kurbağa sesiydi. "Orada senden başka beni arayabilecek kimse yok," dedim.

"Bende de numaran yok. Yine de çantana bir göz atabilir miyim, lütfen?"

"Onun adı *Retikül*," dedim ve omzumu silkerek keseyi ona uzattım.

"Amonyak ruhu, mendil, parfüm, pudra... kusursuz," dedi Gideon. "Olması gerektiği gibi. Gel." Retikülü bana geri verip elimden tuttu ve kiliseden içeri çekti. Bay Whitman kapıyı ardımızdan sürgüledi. Gideon içeride elimi bırakmayı unutmuştu, ama böylesi daha iyiydi, çünkü son anda paniğe kapılıp oradan kaçmam işten bile değildi.

Mihrabın önündeki boş alanda duran Falk de Villiers ve Bay Marley (kaftan giymişti) rahibin şüpheli bakışları arasında kronografı ahit –şey... sandığından çıkardılar. Bay Whitman kocaman adımlarla kiliseyi ölçtü: "Dördüncü sütundan on bir adım sola, bu noktada hiçbir tehlike yok."

"Kilisenin saat 18:30'da gerçekten bomboş olup olmayacağını garanti edebilir miyim, bilmiyorum," dedi rahip sinirli bir tavırla. "Orgcu geç çıkmayı seviyor, ayrıca beni kapıda lafa tutan bazı cemaat üyeleri var ve..."

"Endişelenmeyin," dedi Falk de Villiers. Kronograf şimdi sunağın üzerinde duruyordu. Kilisenin renkli camlarından içeri düşen öğleden sonra güneşinin ışıkları parlak taşları daha da büyük gösteriyordu. "Burada olup vaazdan sonra koyuncuklarınızın dağılmasıyla bizzat ilgileneceğiz." Bize doğru baktı. "Hazır mısınız?"

Gideon sonunda elimi bıraktı. "Ben önden sıçrıyorum," dedi. Onun parlak ışığın girdabında yok oluşu karşısında rahibin ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Gwendolyn." Falk elimi alıp parmağımı kronografa yaklaştırırken cesaret verircesine bana gülümsedi. "Dört saat sonra tekrar görüşürüz."

"Umarım," diye mırıldanırken iğne parmağımın etini delmişti bile. Oda kızıl ışığa bürünürken gözlerimi kapadım.

Tekrar açtığımda hafifçe sendeledim. Biri omuzlarımdam sıkıca tuttu. Gideon, "Herşey yolunda," diye kulağıma fısıldadı.

Görülebilecek fazla bir şey yoktu. Sunak salonunu sadece bir tek mum aydınlatıyordu, kilisenin gerisi korkutucu bir karanlığa bürünmüştü.

Bu karanlığın içinden sert bir ses, "Bienvenue,"[23] dedi. Böyle bir şeye hazırlıklı olsam da korkuyla sıçradım. Sütunlardan birinin gölgesinden bir erkek silueti belirdi ve mumun ışığında kontun dostu Rakoczy'nin solgun yüzünü tanıdım. Tıpkı ilk karşılaşmamızdaki gibi bana bir vampiri anımsattı. Kara gözlerinde bir tek parlaklık dahi yoktu ve mumun ışığında korkunç, karanlık birer deliği andırıyorlardı.

Gideon Fransızca, "Mösyö Rakoczy," diyerek saygıyla eğildi. "Sizi gördüğüme sevindim. Hanımefendiyle zaten daha önce tanıştınız."

"Elbette. Bu akşam için, Matmazel Gray. Şeref duydum." Rakoczy eğilerek bunu onayladı.

"Ah, trés..." diye mırıldandım. Sonra, "O şeref bana ait," diyerek kendi dilimizde konuşmaya başladım. Bana hiçbir şey ifade etmeyen yabancı bir dilde başıma ne geleceği bilinmezdi, üstelik bu dille bir de kanlı bıçaklıysam.

"Adamlarım ve ben Lord Brompton'ın evine dek size eşlik edeceğiz," dedi Rakoczy.

İşin korkutucu tarafı, bu adamlardan hiçbirinin ortalarda görünmemesiydi ama Rakoczy'nin ardından kilisenin ortasından geçerken karanlığın içinde onların soluklarını ve hareket edişle-

23 (Fr.) Hoş geldiniz, (ed.n.)

rini duyabiliyordum. Dışarı çıktığımızda çevreme bakınsam da sokakta da hiç kimseyi görememiştim. Hava serindi ve hafifçe yağmur çiseliyordu. Sokak lambaları o dönemde vardıysa bile, hepsi bu akşam bozulmuş olmalıydı. Öyle karanlıktı ki, yanımdaki Gideon'un yüzünü bile doğru dürüst göremiyordum ve sanki gölgeler her yerde canlanıp soluk almaya ve hafifçe titremeye başlıyor gibiydiler. Gideon'un eline sıkıca yapıştım. Beni bırakmaya kalkarsa fena olurdu!

"Bunların hepsi benim adamlarım," diye mırıldandı Rakoczy. "Savaş için eğitilmiş Kuruz adamları. Dönüş yolunda da size eşlik edeceğiz."

İçim rahatladı!

Lord Brompton'un evi fazla uzakta değildi, yaklaştıkça karanlık da azalmaya başlamıştı. Wigmore Sokağı'ndaki malikâne oldukça iyi aydınlatılmıştı ve konforlu bir yere benziyordu. Rakoczy'nin adamları gölgede kalırken, kendisi evin kapısına dek bize eşlik etti. Gösterişli merdivenlerden yukarı çıktık. Lord Brompton'un bizzat kendisi bizi karşıladı. Aklımda kaldığı gibi şişmandı ve mumların ışığında yağlı yüzü parlıyordu.

Salon Lord ve dört uşak dışında boştu. Kapının yanına düzgünce dizilmiş olan hizmetkârlar verilecek emirleri bekliyorlardı. Sözü edilen konukların hiçbiri ortalarda görünmüyordu ama kulağıma bir yerlerden konuşmalar ve boğuk bir müzik sesi geliyordu.

Rakoczy eğilerek geride kalırken Lord Brompton'ın kendisi tarafından neden kapılarda karşılandığımızı anladım. Bizi gördüğüne ne çok sevindiğini, ilk karşılaşmamızdan ne çok keyif

duyduğunu, ama – "öhö, öhö" – bu karşılaşmadan karısının yanında söz etmemenin akıllıca olacağını söyledi.

"Sadece yanlış anlaşılmaların önüne geçmek için," dedi. Bu arada sanki içine bir şey kaçmış gibi sürekli gözünü kırpıştırıyordu. Elimi en az üç kez öptü. "Kont bana İngiltere'nin en iyi ailelerinden geldiğinizi söyledi, umarım 21. yüzyıl hakkındaki eğlenceli konuşmamız sırasında sizin oyuncu olabileceğiniz konusundaki *saçma* düşüncem yüzünden beni affedebilirsiniz." Yine abartılı bir şekilde gözünü kırptı.

"Bu kesinlikle bizim suçumuz," dedi Gideon hemen. "Kont sizi yanlış yola yönlendirmek için her şeyi denedi. Aramızda kalsın: Oldukça tuhaf bir beyefendi, değil mi? Kız kardeşim ve ben onun şakalarına alıştık, ama onu iyi tanımayan biri kendisiyle başa çıkmakta zorlanabilir." Sırtımdaki şalı alıp uşaklara verdi. "Neyse. Salonunuzda mükemmel bir piyano olduğunu duyduk. Akustiği de harikaymış. Ayrıca Leydi Brompton'ın davetine çok sevindik."

Kendini bir anlığına dekoltemin içinde kaybetmiş olan Lord Brompton toparlandı: "O da sizinle tanışmaktan çok hoşlanacak. Gelin, diğer konuklar da çoktan geldi." Bana kolunu uzattı. "Bayan Gray?"

"Lordum." Gideon'a bir bakış atınca onun cesaret verircesine gülümsediğini gördüm. Uşak salona açılan kanatlı kapıları ardına dek itti.

Salonu oturma odasına benzer bir yer olarak hayal etmiştim ama şimdi girdiğimiz yer, balo salonuyla birlikte bizim evin tamamını içine alabilirdi. Uzun kısmında kocaman bir şömine

yanıyordu ve ağır perdeli pencerelerin önünde bir çembalo[24] duruyordu. Bakışlarım ince bacaklı narin masaların, renkli desenli kanepelerin ve altın yaldızlı koltukların üzerinde dolaştı. Her yer yüzlerce mumla aydınlatılmış ve salonu büyülü bir parlaklığa boğmuştu, öyle ki, duyduğum hayranlıktan bir an dilim tutuldu. Ne yazık ki mumlar birçok yabancı insanı da aydınlatıyordu ve şaşkınlığım (Ağzımın açık kalmaması konusunda Gideon'un uyarılarını hatırlayıp dudaklarımı sımsıkı kapadım) şimdi yine korkuyla karışmıştı. Hani bu küçük, samimi bir akşam toplantısıydı? Kimbilir balo nasıl olacaktı?

Kendime doğru dürüst bir bakış atamadım, çünkü Gideon beni acımasızca kalabalığın içine çekti. Birçok göz bizi merakla inceledi ve hemen ardından Leydi Brompton olduğu belli olan kısa boylu, şişman bir kadın ortaya çıktı.

Üzerinde ipek kumaştan kahverengi bir elbise vardı ve saçlarını yüksek bir peruğun içine gizlemişti, çevredeki mumların çokluğu dikkate alındığında tutuşma tehlikesi oldukça fazla olan bir peruktu. Ev sahibemiz nazik bir şekilde gülümseyerek bizi içtenlikle selamladı. İçgüdüsel bir hareketle hemen bir reverans yaptım, Gideon ise bunu fırsat bilip beni yalnız bıraktı, daha doğrusu Lord Brompton tarafından çekiştirildi. Buna bozulmam gerekip gerekmediğine karar veremeden Leydi Brompton benimle sohbete başlamıştı bile. Neyse ki yaşadığım –daha doğrusu Penelope Gray'in yaşadığı– yerin adını tam zamanında hatırladım. Hayranlık dolu bir biçimde başını sallamasından cesaret alarak

24 Piyanonun atası sayılan bir müzik aleti, (ç.n.)

Leydi Brompton'a oranın huzurlu ve sakin olduğunu ama burada, Londra'da bana fazla gelen sosyal eğlencelerin eksik olduğunu açıkladım.

"Eğer Genoveva Fairfax bu akşam da piyanoda bütün repertuarını çalacaksa, kesinlikle bu konuyu düşünmeyeceksiniz." Çuha çiçeği renginde elbise giymiş bir kadın bize yaklaştı. "Tam tersi, bana kalırsa onu dinledikten sonra mutlaka kır hayatının sessizliğine geri dönebilirsiniz."

"Şişt," dedi Leydi Brompton ama bu arada kıkırdamadan duramadı. "Bu çok ayıp, Georgiana!" Bana kurnazca gülümserken ansızın gözüme oldukça genç göründü. Nasıl olup da böyle yaşlı bir yağ tulumuna dönüşmüştü.

"Belki ayıp ama gerçek!" Sarılı (mum ışığında bile dezavantajlı bir renk!) hanım sesini alçaltarak son suarede eşinin uyuyakalıp yüksek sesle horlamaya başladığını anlattı.

Leydi Brompton bana dönüp, "Bu akşam böyle bir şey olamaz," dedi. "Muhteşem ve gizemli Saint Germain Kontu ziyaretimize geldi ve daha sonra kemanıyla bizi onurlandıracak. Lavinia'nın da bizim Bay Merchant'la düet yapması kaçınılmaz."

"Ama bunun için ona adamakıllı şarap içirmelisin," dedi sarılı kadın. Bu arada bana genişçe gülümseyerek tüm dişlerini gösterdi. Ben de içgüdüsel olarak aynı şekilde karşılık verdim. Hah! Biliyordum! Giordano bir sahtekârdan başka bir şey değildi!

Bu kadınların hepsi düşündüğümden de rahatlardı.

"Bu gerçekten de zor bir durum," diye iç geçirdi Leydi Brompton. Bu arada peruğu biraz sarsıldı. "Az şarap içtiğinde şarkı

söylemez, fazla içtiğinde ise bu kez hiç durmadan gemici şarkıları söyler. Saint Germain Kontu'nu tanıyor musunuz, canım?"

Hemen ciddileşerek elimde olmadan çevreme bakındım. "Onunla henüz birkaç gün önce tanıştırıldım," dedim dişlerimin takırdamasına engel olmaya çalışarak. "Kuzenim... onu tanır." Bakışlarım şöminenin yakınında durmuş olan Gideon'a kaydı. Yeşil renkte muhteşem bir elbise giymiş olan genç ve narin bir hanımla sohbet ediyordu. Birbirlerini uzun zamandır tanıyormuş gibi görünüyorlardı. Yine bu kadın da tüm dişleri görünecek biçimde gülüyordu. Dişleri de güzeldi üstelik, Giordano'nun beni inandırmaya çalıştığı gibi çürük falan değillerdi.

"Kont inanılmaz birisi, değil mi? Konuşmaya başladığında onu saatlerce dinleyebilirim," dedi sarılı kadın. Açıkladığına göre Leydi Brompton'un kuzeniydi. "Özellikle Fransa'yla ilgili hikâyeleri seviyorum!"

"Evet, *merak uyandırıcı* hikâyeler," dedi Leydi Brompton. "Elbette sosyeteye tanıtılan bir kızın masum kulaklarına uygun değiller."

Gözlerimle salonda kontu aradım ve onu bir köşede oturmuş, iki adamla konuşurken buldum. Uzaktan şık ve yaşı belli olmayan biri gibi görünüyordu ve sanki baktığımı fark etmiş gibi koyu renk gözlerini bana doğru çevirdi.

Kontun giyimi de salondaki diğer erkekler gibiydi –peruk takmıştı ve sırtında bir frak vardı, buna ek olarak biraz absürt kaçan kısa bir pantolon ve tuhaf tokalı ayakkabılar giymişti. Ama diğerlerine oranla hiç de tarihi bir filmden fırlamış gibi

görünmüyordu ve nerede bulunduğumu aslında ilk kez o an anlamıştım.

Hafifçe gülümsedi. Bedenimdeki tüyler diken diken olurken başımı nazikçe eğdim. Boğazımı tutmamak için kendime güçlükle hâkim olabilmiştim. Onun aklına hiçbir şekilde aptalca bir fikir getirmek niyetinde değildim.

"Kuzeniniz gerçekten de çok yakışıklı bir genç," dedi Leydi Brompton. "Kulağımıza ulaşan dedikoduların tam aksine."

Bakışlarımı konttan ayırarak tekrar Gideon'a baktım. "Bu doğru. O gerçekten... çok yakışıklıdır." Herhalde yeşilli hanım da böyle düşünüyor olmalıydı. Çünkü geniş bir gülümsemeyle Gideon'un boyunbağını düzeltmekle meşguldü. Giordano olsa böyle bir hareket yüzünden beni herhalde gebertirdi. "Onu elle... şey, onunla konuşan hanım kim?"

"Lavinia Rutland. Londra'nın en güzel dulu."

"Ama acımak yok, lütfen," diye araya girdi çuha çiçeği renkli kadın. "Uzun süredir kendini Lancashire düküyle avutuyor, düşes de tabii bu durumdan hiç hoşnut değil, ayrıca yükselmekte olan politikacılara zaafı var. Kuzeniniz politikayla ilgileniyor mu?"

"Sanırım şu anda bunun bir önemi yok," dedi Leydi Brompton. "Lavinia sanki hediye paketi açarmış gibi görünüyor." Gideon'u tekrar tepeden tırnağa inceledi. "Onun için zayıf yapılı ve çelimsiz demişlerdi. Doğru olmaması ne büyük mutluluk." Ansızın yüzünde korkmuş bir ifade oluştu. "Ah, henüz içecek bir şey almamışsınız!"

Leydi Brompton'un kuzeni çevresine bakındı ve yakınında duran genç bir adamı dürttü. "Bay Merchant? Biraz işe yarayın

ve bize Leydi Brompton'un özel punçundan birer kadeh getirin. Kendinize de bir tane alın. Bugün sesinizi dinlemek istiyoruz."

"Ayrıca bu da büyüleyici Bayan Penelope Gray, Batten Vikontunun himayesinde," dedi Leydi Brompton. "Sizi ayrıntılı bir şekilde tanıştırmak isterdim ama Bayan Gray'in serveti yok, eh siz de bir servet avcısı olduğunuza göre –yani burada çöpçatanlık tutkumu ortaya koymanın bir yararı olmaz."

Bu salondakilerin çoğu gibi benden de bir baş kısa olan Bay Merchant, bu sözlerden pek alınmışa benzemiyordu. Kibarca eğilirken dekolteme yoğun bir bakış attı: "Ama bu, gözlerimi böylesine büyüleyici bir genç hanımın cazibesine kapatacağım anlamına gelmiyor."

"Sizin adınıza sevindim," dedim tereddüt ederek. Bunun üzerine Leydi Brompton ve kuzeni yüksek sesli bir kahkaha kopardılar.

"Ah hayır, Lord Brompton ve Bayan Fairfax çembaloya doğru yaklaşıyorlar!" dedi Bay Merchant gözlerini devirerek. "Bu iyiye alamet değil."

"Çabuk! İçkilerimiz!" diye emretti Leydi Brompton. "Hiç kimse bunu ayık kafayla çekemez."

Başlangıçta kararsızlıkla bir yudum aldığım punçun tadı harikaydı. Daha çok meyve, biraz tarçın ve biraz da başka bir şey kokuyordu. Midem bir anda ısınmıştı. Bir süre için tamamen gevşedim ve şık giyimli insanlarla dolu muhteşem aydınlatılmış bu salonun keyfini çıkarmaya başladım. Ama Bay Merchant birden dekolteme elini attı. Elimdeki punçu neredeyse dökecektim.

Oldukça imalı bir sırıtışla, "Büyüleyici güllerinizden biri kaymıştı," diye iddia etti. Şaşkınlıkla ona baktım. Giordano beni böyle bir duruma karşı hazırlamamıştı, bu yüzden Rokoko tarzı bu tacizciye karşı nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyordum. Yardım ister gibi Gideon'a baktım ama o genç dulla öyle derin bir sohbete dalmıştı ki, beni fark edecek durumda değildi. Benim yüzyılımda olsaydık Bay Merchant'a, "Çek o pis pençelerini, yoksa neyin kaydığını sana gösteririm," diyebilirdim. Ama bu şartlar altında bu tepki bana biraz –kaba görünmüştü. Bunun yerine ona gülümsedim: "Ah, çok teşekkürler, çok naziksiniz. Hiç fark etmemişim."

Bay Merchant eğildi. "Daima hizmetinizdeyim, Madam." Saygısızlığı akıl alır gibi değildi. Ama kadınların seçim hakkının dahi olmadığı zamanlarda onlara yapılan böyle saygısızlıklara şaşmamak gerekirdi.

Çağla yeşili elbiseli, ince burunlu bir kadın olan Bayan Fairfax çembalonun önündeki tabureye oturup eteklerini düzeltirken konuşmalar ve gülüşler de gittikçe azaldı. Parmakları tuşlara dokundu. Hiç de kötü çalmıyordu. Biraz rahatsızlık veren tek şey, sesiydi. İnanılmaz derecede... yüksekti. Biraz daha yüksek çıksaydı bir köpek düdüğü yerine kullanılabilirdi.

"Serinletici, değil mi?" Bay Merchant kadehimin tekrar doldurulmasıyla ilgilendi. Düşen bir saçı alma bahanesiyle Leydi Brompton'ın göğsünü de mıncıklamasını şaşkınlıkla (ve nedense biraz da rahatlayarak) izledim. Leydi Brompton pek rahatsız olmuşa benzemiyordu, onu sadece bir zampara gibi görerek yelpazesiyle parmaklarına vurdu. (Aha! Demek yelpazeler bunun için

yapılmıştı!) Sonra beni ve kuzenini alarak pencerenin yakınında duran mavi çiçekli bir kanepeye götürdü. Beni ortalarına aldılar.

"Burada yapışkan parmaklardan güvendesiniz," dedi Leydi Brompton ve anaç bir tavırla dizimi okşadı. "Sadece kulaklarınız tehlikede."

"İçin!" diye öneride bulundu kuzeni kısık sesle. "Buna ihtiyacınız olacak! Bayan Fairfax daha yeni başladı."

Kanepe alışılmadık biçimde sert, sırt dayama yeri ise yaslanılmayacak kadar rahatsızdı, eteğimle birlikte içine göçmeden oturmam oldukça zordu. Anlaşılan, 18. yüzyıl kanepeleri rahatça uzanmak için yapılmamışlardı.

"Bilmiyorum, alkole alışkın değilim," dedim kararsızca. Alkolle olan tek deneyimim iki yıl öncesine dayanıyordu. Cynthia'daki bir pijama partisindeydik. Tamamen zararsız bir parti. Erkek yoktu, bunun yerine patates cipsi ve *High School Musical* DVD'si vardı. Koca bir salata kabı dolusu vanilyalı dondurma, portakal suyu ve votka... Votkanın aşağılık olan tarafı, vanilyalı dondurma nedeniyle tadının alınamamasıydı ve bu şey herkesin üzerinde birbirinden farklı etkiler yaratıyordu. Cynthia üç bardaktan sonra pencereleri açıp Chelsea'ye karşı, "Zac Efron, seni seviyorum!" diye haykırmış, Leslie başını klozete sokarak kusmuş, Peggy Sarah'a aşkını ilan etmiş ("Çokk güzelsssn, benle evlenn"), Sarah ise nedeni bilinmeksizin bir ağlama krizine tutulmuştu. En kötüsü bendim. Cynthia'nın yatağında zıplayarak hiç durmaksızın avazım çıktığı kadar *Breaking free*'yi[25] söylemiştim. Cynthia'nın babası

25 High School Musical filminde çalan bir parça, (ç.n.)

odaya girdiğinde saç fırçasını mikrofon niyetine elime alıp, "Hep birlikte, dazlak kafa! Kalçalarını salla!" diye bağırmıştım. Ertesi gün bunun nedenini kendime açıklayamasam da.

Bu utanç dolu hikâyeden sonra Leslie ve ben alkolden uzak durmaya karar vermiştik (birkaç ay boyunca Cynthia'nın babasından da) ve o günden beri de bu kuralı hiç çiğnememiştik. Bazen kafası kıyakların içinde tek ayık kişi olmak biraz tuhaf kaçsa da. Tam şu anda olduğu gibi.

Salonun karşı tarafında oturan Saint Germain Kontu'nun bakışlarının yine üzerimde olduğunu hissettim. Ensemdeki tüyler ürperdi.

Yanımda oturan Leydi Brompton, "Onun düşünce okuma sanatı üzerinde çalıştığını söylüyorlar," diye fısıldadı. O andan sonra alkol yasağını geçici olarak kaldırmaya karar verdim. Sadece bu akşamlık. Ve sadece birkaç yudumcuk. Saint Germain Kontu'na duyduğum korkuyu unutmak için. Diğerlerine de tabii.

Leydi Brompton'un özel puncu etkisini şaşırtıcı biçimde çabuk göstermişti, üstelik sadece benim üzerimde değil. İkinci kadehten sonra herkes şarkıyı gitgide daha az korkunç bulmuş, üçüncüden sonra ayaklarımızla tempo tutmaya başlamıştık. Bense daha önce hiç bu kadar güzel bir partide bulunduğumu hatırlamıyordum. Gerçekten, buradaki insanlar düşündüğümden de rahattılar. Doğrusu, 21. yüzyıldan daha da rahat. Ve aydınlatma da gerçekten mükemmeldi. Buradaki yüzlerce mum ışığının herkesin tenini altın varak sürülmüş gibi gösterdiği daha önce nasıl gözümden kaçmıştı? Yine zaman zaman salonun bir köşesinden bana gülümseyen kontun teni de farklı değildi.

Dördüncü kadeh, uyarıcı iç sesimi (Uyanık ol! Kimseye güvenme!) sonsuza dek susturmuştu. Huzurumu bozan tek şey, Gideon'un gözünün yeşil elbiseli kadından başkasını görmediği gerçeğiydi.

Leydi Brompton, "Şimdi kulaklarımız yeterince egzersiz yaptı," diyerek ayağa kalktı ve alkışlayarak çembalonun yanına gitti. "Sevgili, *sevgili* Bayan Fairfax. Her zamanki gibi mükemmeldiniz," diyerek Bayan Fairfax'ı yanaklarından öptü ve oturması için en yakındaki sandalyeye itti. "Ama şimdi alkışlarınızı Bay Merchant ve Leydi Lavinia için istiyorum, hayır hayır, itiraz istemem, siz ikiniz, gizlice provalar yaptığınızı biliyoruz."

Göğüs tacizcisi çembaloya oturup neşeli bir arpeje başlayınca yanımda oturan Leydi Brompton'ın kuzeni çıldırmış bir müzik grubu hayranı gibi tiz bir sesle çığlık attı. Güzel Leydi Lavinia, Gideon'a parıltılı bir şekilde gülümseyerek yeşil elbisesiyle birlikte öne doğru kaydı. Onun düşündüğüm kadar genç olmadığını görebiliyordum. Ama harika şarkı söylüyordu! Tıpkı iki yıl önce Royal Opera House'da izlediğimiz Anna Netrebko gibi. Eh, belki Netrebko kadar değildi ama onu dinlemek müthiş bir mutluluktu. Gösterişli İtalyan opera aryalarından hoşlanıyorsanız tabii. Ki, doğruyu söylemek gerekirse ben genellikle hoşlanmazdım ama şimdi puncun etkisiyle durum değişmişti. İtalyan opera aryaları kesinlikle 18. yüzyılın canlandırıcılarıydı. Salondaki insanlar tam anlamıyla coşmuştu. Sadece köpek dü... şey Bayan Fairfax'ın yüzü asıktı.

"Seni birkaç saniyeliğine kaçırabilir miyim?" Arkadan kanepeye yaklaşmış olan Gideon tepemden bakarak gülümsedi. Tabii yeşilli hanım başka bir şeyle meşgul olduğu için ancak şimdi

aklına gelmiştim. "Konta biraz arkadaşlık edersen, bundan çok hoşnut olacaktır."

Ah. Doğru. Bir de bu vardı. Derin bir soluk aldım, kadehimi alıp içindekini cesurca fondip yaptım. Ayağa kalktığımda başım hafifçe döndü. Gideon boş kadehi elimden alıp şu hoş ayaklı masalardan birinin üzerine koydu.

"Yoksa bunun içinde alkol mü vardı?" diye fısıldadı

"Hayır, sadece punçtu," diye fısıldayarak karşılık verdim. Hey, buranın zemini nedense biraz engebeliydi. "Aslında alkol kullanmam, biliyor musun? Katı prensiplerimden biridir. İnsan alkolsüz de eğlenebilir."

Gideon bir kaşını yukarı kaldırıp kolunu bana doğru uzattı. "Eğlendiğine sevindim."

"Evet ve sanırım aynı durumdayız," dedim. Ah, şu 18. yüzyıl parkeleri amma da oynaktı. Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. "Yani, senin için belki biraz yaşlı gibi ama bu seni rahatsız etmemeli. Yine Dük bilmemkimle ilişkisi olduğu da. Hayır, gerçekten harika bir parti. Buradaki insanlar düşündüğümden de iyiler. *El ve beden temasından* hoşlanan cisten." Piyano çalan tacizciye ve Netrebko süprüntüsüne doğru baktım. "Ve... anlaşılan şarkı söylemeyi seviyorlar. Çok sevimli. İnsanın hemen ayağa fırlayıp onlara katılası geliyor."

Gideon beni kontun oturduğu kanepeye doğru götürürken, "Sakın bunu yapma," diye fısıldadı. Kont geldiğimizi görünce çok genç bir adamın ustaca çevikliğiyle ayağa kalkıp dudaklarını beklenti dolu bir gülümsemeyle büzdü.

Pekâlâ, diye düşünerek çenemi kaldırdım. *Google'a göre gerçek bir kont olmadığını bilmiyormuşum gibi yapalım. Gerçekten bir kontluğun varmış ve soyunun belli olmadığı bir sahtekâr değilmişsin gibi yapalım. Son karşılaşmamızda beni boğmamışsın gibi yapalım. Ve cin gibi ayıkmışım gibi yapalım.*

Gideon'u bırakıp ağır, kırmızı kumaşı iki elimle kavradım ve derin bir reverans yaptım. Kont bana mücevherli yüzüklerle süslü elini uzatana dek öyle kaldım.

"Sevgili çocuğum," dedi. Elimin üzerini okşarken çikolata renkli gözlerinde eğleniyormuş gibi bir parıltı vardı. "Zarafetine hayranım. Leydi Brompton'ın özel puncundan dört kadeh içenler dilleri dönmeden isimlerini bile söyleyemezler."

Ah, içtiğim kadehleri saymıştı demek. Suçlu gibi bakışlarımı indirdim. Aslında beş kadehti. Ama gerçekten de işe yaramışlardı! En azından o ezici korkudan kurtulmuştum. Tabii aşağılık kompleksimi özlediğim de söyleyemezdim. Hayır, sarhoş kimliğimi sevmiştim. Bacaklarımı biraz sarsak hissetsem de.

"Merci pour le compliment,"[26] diye mırıldandım.

"Büyüleyici!" dedi kont.

"Üzgünüm, daha fazla dikkat etmem gerekirdi," dedi Gideon.

Kont hafifçe güldü. "Sevgili çocuğum, sen başka işle meşgudün. Hem yine de öncelikle bu akşam eğlenmek için buradayız, değil mi? Özellikle bu sevimli hanımı mutlaka tanıştırmak istediğim Lord Alastair henüz ortalarda görünmüyorken. Ama buraya doğru yola çıktığını haber aldım."

"Yalnız mı?" diye sordu Gideon.

Kont gülümsedi. "Bunun önemi yok."

Mütevazı Anna Netrebko ve göğüs tacizcisi aryalarını son ve şiddetli bir akorla bitirirken kont alkışlamak için elimi bıraktı. "Harika bir kadın, değil mi? Gerçekten büyük bir yetenek, üstelik güzel."

Kısık sesle, "Evet," diyerek alkışa katıldım. Ellerimi bebekler gibi çırpmamaya özen göstererek elbette. "Avizeleri şıngırdatmak da buna dâhil." Alkışlamak hassas dengemi bozunca hafifçe sendeledim.

Gideon beni tuttu. Dudaklarını iyice kulağıma yaklaştırarak, "Aklım almıyor," diye fısıldadı. "Buraya geleli iki saat bile olmadı, körkütük sarhoş oldun! Tanrı aşkına, bunu yaparken aklında ne vardı?"

"*Körkütük* dedin, seni Giordano'ya söyleyeceğim," diye kıkırdadım. Kargaşada zaten kimse duymazdı. "Ayrıca şimdi sızlanmanın yararı yok. Çoktan puncun içine düştüm, diyebilirim." Bir hıçkırık sözümü kesti. "Hık. Özür dilerim." Çevreme bakındım. "Ama herkes benden çok daha sarhoş, yani bir rezalet çıkacak falan değil, lütfen. Herşey kontrol altında. Beni bırakabilirsin. Dalgalara karşı duran bir kaya gibiyim."

"Seni *uyarıyorum*," diye fısıldadı Gideon ama sonra beni gerçekten bıraktı.

Durumu garantiye almak için bacaklarımı biraz açarak durdum. Uzun eteğin altında nasılsa kimse görmezdi.

26 (Fr.) İltifat için teşekkürler, (ç.n.)

Kont bizi eğlenerek izliyordu, yüzünde bir büyükbabanın gururundan farklı bir ifade yoktu. Ona kaçamak bir bakış attım. Karşılığında elde ettiğim, kalbimi ısıtan bir gülümsemeydi. Ondan neden bu kadar fazla korkmuştum? Lucas'ın anlattıkları hafızamda zorlukla canlandı: Bu adam kendi atalarından birinin boğazını kesmişti...

Leydi Brompton yine ortaya çıkıp performansları için Bay Merchant'a ve Leydi Lavinia'ya teşekkür etti. Sonra –Bayan Fairfax tekrar doğrulmadan –uzaklardan gelmiş olan bu akşamki onur konuğu, ünlü Saint Germain Kontu için güçlü bir alkış istedi. "Bugün kemanıyla bize bir şeyler çalmak için bana söz verdi," dedi. Bu arada Lord Brompton elinde bir keman kutusuyla koca göbeğinin elverdiği ölçüde bir çabuklukla çıkageldi. Punçtan mest olmuş topluluk coşkuyla alkışa başladı. Gerçekten, bu harika ötesi bir partiydi.

Kont kemanı kutusundan çıkarıp akord ederken gülümsedi. "Sizi düş kırıklığına uğratmak aklımdan bile geçmez, Leydi Brompton," dedi yumuşak bir sesle. "Ama yaşlı parmaklarım bir zamanlar Fransız sarayında kötü şöhretli Giacomo Casanova'yla düet yaparken olduğu gibi çevik değil... Ayrıca gut hastalığı bu günlerde beni biraz rahatsız ediyor."

Salonda fısıltı ve iç çekişlerden oluşan bir uğultu oldu.

"...Ve bu yüzden bu akşam kemanı genç dostuma bırakmak istiyorum," diye devam etti kont.

Biraz korkmuş gibi görünen Gideon başını iki yana salladı. Ama kont kaşlarını yukarı kaldırıp *"Lütfen!"* deyince hafifçe eğildi, kemanı ve yayı alıp çembalonun önüne doğru ilerledi.

Kont elimi yakaladı. "Biz de kanepede oturup konserin tadını çıkaralım, olur mu? Ah, titremek için bir neden yok. Otur, çocuğum. Belki bilmiyorsun, ama dün öğleden sonradan beri çok iyi dost olduk, sen ve ben. Gerçekten ama gerçekten içten konuştuk ve aramızdaki tüm sorunları ortadan kaldırdık."

Hı?

"Dün öğleden sonra mı?" diye tekrarladım.

"Benim tarafımdan bakıldığında," dedi Kont. "Bu buluşma senin için henüz gelecekte." Güldü. "Karmaşık olan şeyleri severim, anladın mı?"

Aklım iyice karışmış bir halde ona baktım. Tam o sırada Gideon çalmaya başladı ve ben ne soracağımı tamamen unuttum. Ah Tanrım! Herhalde nedeni punç olmalıydı, ama –vay canına! Bu keman gerçekten seksiydi. Özellikle Gideon'un onu eline alıp çenesinin altına koyuşu! Daha fazlasını yapmasına gerek yoktu, bu kadarıyla kendimden geçmiştim. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Yayı kirişe koyarken saçları yüzüne düştü. İlk nağmeler salonu doldururken soluğum kesildi. Öylesine yumuşaklardı ki, ansızın içim ağlama isteğiyle doldu. Keman şimdiye dek en sevdiğim enstrümanlar listesinde hep en alt sıralarda yer almıştı, aslında onu sadece filmlerdeki özel anlarda fon müziği olarak severdim. Ama burada duyduğum, inanılmaz derecede güzeldi, hem de bir bütün olarak: Acı ve tatlının karıştığı melodi ve enstrümanı ağlatan genç bir adam. Salondaki herkes soluğunu tutmuş onu dinlerken, Gideon sanki orada hiç kimse yokmuş gibi çalıyordu.

Kont yanağıma dokunup parmağıyla gözyaşlarımdan birini yakaladığında ağlamakta olduğumu o zaman fark ettim. Korkuyla sıçradım.

Bana doğru eğilip gülümsedi. Kahverengi gözlerinde sıcak bir parıltı vardı. "Bunun için utanmamalısın," dedi kısık sesle. "Başka türlüsü olsaydı çok şaşırırdım."

Ona gülümsemekte olduğumu şaşkınlıkla fark ettim. (Gerçekten! Bunu nasıl yapabilmiştim! Bu, beni boğmaya kalkmış olan adamdı!)

"Bu melodi nedir?" diye sordum.

Kont omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Daha sonra besteleneceğini tahmin ediyorum."

Gideon parçayı bitirdiğinde salonda bir alkış tufanı koptu. O ise gülümseyerek eğildi ve ikinci alkışa başarıyla karşı koydu ama kendini güzel Leydi Lavinia'nın kucaklamasından kurtarmak konusunda o kadar başarılı değildi. Kadın koluna asılıp onu oturduğumuz kanepeye doğru sürükledi.

"Muhteşem değil miydi?" diye bağırdı Leydi Lavinia. "Ama ellerini gördüğüm anda olağanüstü bir yetenek olduğunu anlamıştım."

"Buna bahse girerim," diye mırıldandım. Leydi Lavinia'nın bana böyle tepeden bakmaması için kanepeden kalkmayı çok isterdim ama bunu yapamadım. Alkol karın kaslarımı felç etmişti.

Gideon konta dönerek, "Harika bir enstrüman, Marki," diyerek kemanı ona uzattı.

"Bir Stradivarius. Usta özel olarak benim için yaptı," diye karşılık verdi kont dalgın bir tavırla. "Bunu senin almanı istiyorum, oğlum. Bu akşam böyle bir devir teslimi için en uygun an."

Gideon hafifçe kızardı. Sanırım sevinçtendi. "Bu... bunu alamam..." Kontun karanlık gözlerine baktı, sonra bakışlarını indirerek ekledi: "Bu benim için büyük bir onur, Marki."

"Bu onur bana ait," diye ciddiyetle karşılık verdi kont.

"Tanrım," diye mırıldandım. Anlaşılan bu ikisi birbirlerini gerçekten seviyorlardı.

"Siz de kuzeniniz gibi müzikle ilgili misiniz, Bayan Gray?" diye sordu Leydi Lavinia.

Hayır, herhalde değildim. Ama müzikle en az senin kadar ilgim var, diye düşündüm. "Şarkı söylemeyi severim," dedim.

Gideon uyarırcasına bana baktı.

"Şarkı söylemek ha!" diye bağırdı Leydi Lavinia. "Tıpkı ben ve Bayan Fairfax gibi."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Sesim ne Bayan Fairfax'ınki kadar yüksek çıkar," -sonuçta yarasa değildim- "ne de sizinki gibi ciğerlere sahibim. Ama şarkı söylemeyi severim."

"Bu akşam yeterince müzik yaptık," dedi Gideon.

Leydi Lavinia'nın yüzü asıldı.

Gideon bana karanlık bir bakış atarken, "Elbette *siz* bir kez daha lütfederseniz bundan onur duyarız," diye çabucak ekledi. Kafam fazlasıyla iyi olduğundan bu kez bunu önemsemedim.

"Çok... harika çaldın," dedim. "Beni ağlattın! Gerçekten."

Sanki şaka yapmışım gibi gülerek Stradivarius'u kutusuna koydu.

Lord Brompton elinde iki punç kadehiyle yanımıza gelip Gideon'un performansından müthiş etkilendiğini ve gecenin en önemli anını kaçırdığı için zavallı Alastair'e yazık olduğunu söyledi.

"Hâlâ Lord Alastair'in bu akşam buranın yolunu bulabileceğini düşünüyor musunz?" diye hafif öfkeli bir sesle sordu kont.

Lord Brompton bana kadehi uzatırken, "Bundan eminim," dedi. Hemen bir yudum aldım. Tanrım, bu şey harikaydı. Sadece koklamak yeterliydi, hemen uçuruveriyordu. Şu anda bir saç fırçası kapıp yatağa sıçrayarak Zac Efron'lu ya da onsuz, *Breaking free*'yi söylemeye hazırdım.

"Lordum, bize bir şeyler söylemesi için Bayan Gray'i mutlaka ikna etmelisiniz," dedi Leydi Lavinia. "Şarkı söylemeyi çok seviyormuş."

Sesinde kulak kesilmeme neden olan tuhaf bir ima vardı. Nedense bana Charlotte'u hatırlatmıştı. Gerçi ondan çok farklı görünüyordu, ama bu açık yeşil elbisenin derinlerinde bir yerde yine de bir Charlotte gizliydi, bundan emindim. Dişlerine göre birini bulduklarında kendilerinin ne denli muhteşem ve eşsiz olduklarını göstermek için her şeyi yapan insanlar. Peh!

"Pekâlâ," diyerek bir kez daha kanepeden kalkmaya yeltendim. Bu kez olmuştu. Hatta ayakta bile durabiliyordum. "O halde söyleyeyim."

"Nasıl?" Gideon başını iki yana salladı. "*Hiçbir* şekilde şarkı söylemeyecek -korkarım punç..."

"Bayan Gray, bizim için şarkı söylerseniz hepimizi mutlu edersiniz," dedi Lord Brompton. Gözlerini öyle şiddetli kırptı ki, on beş katlı gerdanı pelte gibi sallandı. "Eğer bunun sorumlusu punçsa, bu çok daha iyi. Benimle öne gelin. Sizi takdim edeceğim."

Gideon kolumdan sıkıca tuttu. "Bu hiç de iyi bir fikir değil," dedi. "Lord Brompton, sizden rica ediyorum, kuzenim bugüne dek kalabalık önünde..."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Lord Brompton beni çekiştirerek. "Burada bizbizeyiz. Oyunbozanlık etmeyin!"

"Doğru. Oyunbozanlık etme," diyerek elimi Gideon'unkinden kurtardım. "Yanında bir saç fırçası var mı? Elimde bir tane olursa daha iyi söylerim."

Gideon biraz çaresiz görünüyordu. "Asla," diyerek benim ve Lord Brompton'ın ardından çembaloya doğru yürüdü.

Kontun ardımızdan hafifçe güldüğünü duydum.

Gideon, "Gwen..." dedi dişlerinin arasından, "şu saçmalığa bir son ver."

"Penelope," diye düzelttikten sonra punç kadehini bir dikişte bitirerek ona uzattım. "Ne dersin... *Over the rainbow* hoşlarına gider mi?" kıkırdadım. "*Hallelujah!*"

Gideon inledi. "Bunu gerçekten yapamazsın. Şimdi benimle geri dön!"

"Hayır, bu fazla modern, değil mi? Bakalım..." Lord Brompton kalabalık sözlerle beni takdim ederken düşüncelerimde şarkı listesini taradım. Tacizci Bay Merchant karşımızda durdu. "Hanımefendiye çemballoda eşlik etmek gerekiyor mu?" diye sordu.

Gideon, "Hayır, hanımefendiye... bambaşka bir şey gerekiyor," diyerek çembalonun taburesine çöktü. "Lütfen, Gwen..."

"Çok gerekliyse, o halde *Penn*," dedim. "Ne söyleyeceğimi biliyorum. *Don't cry for me, Argentina*. Bütün şarkı sözlerini biliyorum. Ayrıca müzikallerin zamanı yoktur, sence de öyle değil mi? Ama belki de Arjantin'i bilmiyorlardır..."

"Kendini bu kadar insanın önünde gerçekten rezil etmek istemiyorsun, değil mi?"

Beni korkutmak tatlı bir denemeydi ama bu şartlar altında boşunaydı. "Dinle," diye mırıldandım. "Bu insanların benim için hiçbir önemi yok. Birincisi; zaten iki yüzyıldır ölüler, ikincisi; hepsi zilzurna sarhoş, senin dışında tabii."

Gideon inleyerek alnını avucunun içine dayarken dirseğiyle tuşlara vurarak bir dizi ses çıkardı.

"Şey... *Memory*'yi biliyor musunuz? Cats'ten?" diye Bay Merchant'e sordum.

"Ah, hayır, üzgünüm," dedi bay Merchant.

"Olsun, o zaman bir akapella[27] söylerim," dedim iyimser bir tavırla. Sonra kalabalığa döndüm. "Şarkının adı Memory ve... aşk acısı çeken bir kediyi anlatıyor. Ama aslında biz insanlara da uygun. En uzak anlamda."

Gideon başını tekrar kaldırmış, inanmayan gözlerle bana bakıyordu. "Lütfen..." dedi bir kez daha.

27 Genellikle insanların enstrüman sesleri çıkararak oluşturduğu çok sesli bir müzik türü, (ç.n.)

"Bundan hiç kimseye söz etmeyeceğiz," dedim. "Tamam mı? Bizim sırrımız olarak kalacak."

"İşte başlıyor. Muhteşem, eşsiz ve güzeller güzeli Bayan Gray şimdi bizim için söyleyecek!" diye bağırdı Lord Brompton. "İlk kez seyirciler önünde!"

Herkes susmuş ve tüm bakışlar üzerime çevrilmiş olduğu için heyecanlı olmam gerekirdi ama değildim. Hah, bu punç kutsal bir şeydi. Kesinlikle tarifini almam gerekiyordu.

Ne söyleyecektim?

Gideon çembaloda birkaç akor bastı ve ilk notaları hemen hatırladım. *Memory*. Ah, evet, doğru ya. Gideon'a minnettarlıkla gülümsedim. Bana eşlik etmesi ne hoştu. Derin bir soluk aldım. Bu şarkıdaki ilk ses özellikle önemliydi. Karıştırırsan yanardın, hemen söylemeye son versen daha iyiydi. "Midnight" sözcüğünü son derece berrak ve aynı zamanda gösterişsiz söylemek gerekiyordu.

Sesimin Barbra Streisand gibi çıkmasına sevinmiştim. "Not a sound from the pavement, has the moon lost her memory? She is smiling alone."[28]

Vay canına! Gideon anlaşılan piyano da çalabiliyordu. Üstelik hiç de fena değildi. Ah Tanrım, ona zaten böylesine korkunç bir şekilde âşık olmasaydım, en azından şimdi kesin olurdum. Tuşlara bile bakmıyordu, gözlerini sadece bana çevirmişti. Sanki biraz

28 (İng.) Kaldırımlardan tek bir ses gelmiyor, Ay hafızasını mı kaybetti? Yapayalnız gülümsüyor, (ed.n.)

önce şaşırtıcı bir şey keşfetmiş biri gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Belki de Ay'ın *dişi* olduğunu öğrendiği içindi?

"All alone in the moonlight I can dream at the old days."[29] Sadece onun için söylüyordum. Salonun akustiği muhteşemdi, sanki mikrofonla söylüyormuş gibiydim. Ya da belki herkes sus pus olduğu içindi. "Let the memory live again."[30] Bu Singstar'dan[31] çok daha eğlenceliydi. Gerçekten, gerçekten harikaydı. Hepsi bir düş –ve Cynthia'nın babası her an odaya girip fırtına gibi üzerimize esecek olsa da bu an gerçekten değerliydi.

Yine hiç kimse bana inanmayacaktı.

29 (İng.) Ay ışığı altında tek başıma, eski günleri hayal edebilirim, (ed.n.)
30 (İng.) Anıların yeniden hayat bulmasına izin verebilirdim, (ed.n.)
31 Playstation oyun konsolunda bir karaoke oyunu, (ç.n.)

*Time ain't nothin' but time. It's a verse with no ryhme, and it all comes down to you.**

Bon Jovi

* *Zaman, zamandan başka birşey değil. Kafiyesi olmayan bir mısradır, dostum, her şey sende bitiyor.*

11.

Tek saçmalık şarkının çok kısa olmasıydı. Bir kıta daha eklemeye çalışacaktım ama böyle bir şey büyüyü bozabilirdi, bu yüzden şarkıyı bitirdim. Bitireceğim için sevdiğim dizeleri oldukça üzgün bir tonda söylemiştim: "If you touch me, you'll understand what happiness is. Look, a new day has begun,"[32] derken bu şarkının kedilere özel yazılmamış olabileceğinden bir kez daha emin oldum. Belki de bunun nedeni punçtu –evet, hatta kesinlikle– ama bu suaredeki konuklar performansımızı tıpkı İtalyan operaları kadar çok sevmişe benziyorlardı. Coşkuyla alkışladılar. Lord Brompton telaşla bize doğru koştururken Gideon'a eğildim: "Teşekkürler! Yaptığın gerçekten çok hoştu. Ayrıca harika çalıyorsun!"

Gideon yaptığı şeye inanamıyormuş gibi başını tekrar elleri arasına aldı.

---

32 (İng.) Eğer bana dokunursan mutluluğun ne olduğunu anlayacağım. Bak, yeni bir gün başlıyor, (ed.n.)

Leydi Brompton beni kucakladı, Bay Merchant ise fırsatı kaçırmayarak abartılı bir şekilde yanaklarımdan öptü. Bana, "Altın gırtlaklı," diyerek ikinci alkışı istedi.

Havam öylesine iyiydi ki, hemen bir başka şarkıya devam edebilirdim. Ama Gideon donakalmış durumundan uyanarak ayağa kalktı ve bileğimden tuttu. "Andrew Lloyd Webber müziğine burada da değer verildiğini bilecek olsa eminim çok mutlu olurdu ama kuzenimin şimdi dinlenmeye ihtiyacı var. Geçen haftaya dek ağır bir boğaz iltihabı vardı ve doktoru ses tellerini koruması gerektiğini söyledi, yoksa sesini ebediyen kaybedebilir."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Leydi Brompton." Bunu neden daha önce söylemediniz? Zavallı kız!"

Kendi kendime keyifle mırıldandım... Batı Yakasının Hikâyesi'nden "I feel pretty".[33]

"Ben... punçunuzun içinde gerçekten bir şey var," dedi Gideon. "Sanırım dikkatsizleştiriyor."

"Ah evet, öyledir," dedi Leydi Brompton tüm yüzü aydınlanarak. Sesini alçaltarak devam etti: "Biraz önce ev sahibi özelliğimin sırrını açığa çıkardınız. Tüm Londra keyifli akşamlarımızı kıskanıyor ve herkes buraya davet edilmeye can atıyor. Ama bu reçeteyi rafineleştirmek için bir yıla ihtiyacım oldu ve sanırım bu sırrı ancak ölüm döşeğimde vereceğim."

"Ne yazık," dedim. "Ama doğru: Suareniz düşündüğümden de harika! Bana sıkıcı ve donuk ol..."

33 (İng.) Güzel hissediyorum, (ed.n.)

"Mürebbiyesi biraz tutucudur," diye sözümü kesti Gideon. "Derbyshire'daki toplumsal hayatın da biraz geri olduğu söylenebilir."

Leydi Brompton kıkırdadı. "Ah, evet, bundan eminim. Ah, işte Lord Alastair sonunda geldi!" Lord Brompton'ın yeni gelenleri selamladığı kapıya doğru baktı. Bu, yaklaşık orta yaşlarda, üzeri minik taşlarla işli, simli kumaştan frak giymiş bir adamdı (başındaki kar gibi peruk yüzünde yaşını tahmin etmek güçleşiyordu) ve bu mesafeden bile pırıl pırıl parlıyordu. Parlaklığın etkisi yanındaki simsiyah giysiler içindeki adam nedeniyle daha fazla öne çıkıyordu. Yine kuzguni renkteki saçları gibi kapkara bir pelerine sarınmıştı ve teni zeytin yeşili rengindeydi. Gözlerinin tıpkı Rakoczy'ninkiler gibi kocaman birer kara deliğe benzediğini uzaktan bile görebiliyordum. Salonun renkli ve mücevherlerle bezenmiş canlı ortamında yabancı bir cisim gibi göze çarpıyordu. "Alastair'in bugün bizi onurlandırmayacağını düşünmeye başlamıştım. Bana sorarsanız, bu hiç de trajik bir durum olmazdı. Varlığının ortama pek canlılık ve neşe kattığı söylenemez. Onu bir kadehçik punç için kandırıp sonra kart oyununa yollamaya çalışacağım..."

Bay Merchant, "Biz de biraz şarkı söyleyerek keyfini arttırmaya çalışalım," diyerek çembalonun başına oturdu. "Bana Cosi Fan Tutte'de[34] eşlik etme lütfunda bulunur musunuz, Leydi Lavinia?"

Gideon elimi kolunun üzerine koyarak beni birkaç adım yana çekti. "Bana bak, kaç tane içtin?"

34 (İt.) Kadınlar böyle yapar - Mozart'ın iki perdelik opera buffası, (ç.n.)

"Birkaç bardak," diye itirafta bulundum. "Gizli karışımda mutlaka alkolden farklı bir şey olmalı. Belki de absenttir? Tıpkı Nicole Kidman'ın oynadığı şu acıklı filmdeki gibi. *Moulin Rouge.*"

İç geçirdim. "*The greatest thing you'll ever learn is just to love and be loved in return.*[35] Bahse girerim bunu da çalabiliyorsundur."

"Bilgin olsun diye söylüyorum: Müzikallerden nefret ederim," dedi Gideon. "Ne dersin, birkaç dakika daha dayanabilecek durumda mısın? Sonunda Lord Alastair geldi, onunla selamlaştıktan sonra gidebiliriz."

"Bu kadar erken mi? Ne yazık," dedim.

Gideon başını iki yana sallayarak bana baktı. "Herhalde zaman duygunu tamamen yitirdin. Yapabilseydim şu an başını soğuk suyun altına tutardım."

Saint Germain Kontu yanımıza geldi. "Bu... çok farklı bir sunumdu," diyerek yukarı kaldırdığı kaşlarıyla Gideon'a baktı.

"Üzgünüm," dedi Gideon. Sonra bakışlarını yeni gelenlere çevirdi. "Lord Alastair eskisinden biraz daha yıpranmış görünüyor."

Kont güldü. "Boş umutlara kapılma. Düşmanımın formu hâlâ göz kamaştırıcı. Rakoczy onu bu öğleden sonra Galliano'da eskrim yaparken izlemiş, bütün genç züppelerin ona karşı hiçbir şansı olmamış. Beni izleyin, yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Kontun arkasından giderken Gideon'a, "Bugün çok *iyi*," dedim fısıldayarak. "Biliyor musun, son görüştüğümüzde beni öyle

35 (İng.) Öğreneceğin en önemli şey sevmek ve karşılığında sevilmektir. (ed.n.)

korkutmuştu ki, oysa bugün onu neredeyse büyükbabam kadar yakın buluyorum. Nedense ondan hoşlandım. Sana Stradivarius'u hediye etmesi çok hoştu. eBay'e koysan bir servet eder. Hop, burası hâlâ sallanıyor."

Gideon elini belime koydu. "Sana yemin ederim, şu işi atlatalım, seni öldüreceğim," diye mırıldandı.

"Dilim dolaşıyor mu?"

"Henüz değil," dedi. "Ama eminim eli kulağındadır."

"Size her an gelebileceğini söylememiş miydim?" Lord Brompton bir elini altın gibi parlayan adamın omzuna, diğerini de kontunkine koydu. "Bana birbirinizi önceden tanıdığınız söylendi. Lord Alastair, Saint Germain Kontu'nu şahsen tanıdığınıza dair bir kelime bile etmediniz."

"Bu övüneceğim bir şey değil," dedi Lord Alastair mağrur bir ifadeyle. Biraz gerisinde duran koyu tenli adam kaba bir sesle, "Evet, öyle," dedi. Kara gözleri neredeyse kontun yüzünde iki delik açacakmış gibi bakıyordu, ondan ne kadar çok nefret ettiği açıkça belli oluyordu. Bir an pelerininin altında her an çekmek üzere hazır bulundurduğu bir hançer olduğu hissine kapıldım. Neden böyle bir pelerin giydiği benim için bir bilmeceydi. Birincisi; hava yeterince sıcaktı. İkincisi; bu şenlik havasında biraz kaba ve tuhaf kaçıyordu.

Lord Brompton sanki bu düşmanlık havasını hiç anlamamış gibi neşeyle gülümsedi.

Kont öne çıktı. "Lord Alastair, ne mutluluk! Tanışmamız birkaç yıl öncesine dayansa da, sizi hiçbir zaman unutmadım," dedi.

Saint Germain Kontu'nun arkasında durduğumdan, yüzünü göremiyordum ama gülümsediğinden emindim. Sesi dostça ve neşeliydi. "Kölelik ve ahlak hakkındaki konuşmamızı hatırlıyorum da, ikisini birbirinden böyle mükemmel bir şekilde ayıracak durumda olmanıza çok şaşırmıştım –tıpkı babanız gibi."

"Kont hiçbir şeyi unutmaz," dedi Lord Brompton coşkuyla. "Beyni olağanüstüdür! Onun yanında geçirdiğim birkaç günde, tüm hayatım boyunca öğrenmiş olduklarımdan fazlasını öğrendim. Örneğin, kontun yapay mücevher yapabildiğini biliyor muydunuz?"

"Evet, bunu duymuştum." Lord Alastair'in bakışları sanki daha da soğuklaşmıştı. Yanındaki adamsa cinnet geçirmenin eşiğindeki biri gibi zorlukla soluyordu. Gözlerim büyülenmişim gibi pelerinine kenetlenmişti.

"Hatırladığım kadarıyla, bilim Lord Alastair'in ilgi alanına pek girmiyordu," dedi Kont. "Ah, ne kabayım." Bir adım yana çekilerek beni ve Gideon'u öne çıkardı. "Size bu iki büyüleyici genç insanı tanıştırayım. Doğruyu söylemek gerekirse, bugün burada bulunmamın tek nedeni bu. İnsan benim yaşıma gelince kalabalıklardan uzak duruyor ve akşamları erken yatıyor."

Gideon'u görünce lordun gözleri kocaman açıldı.

Lord Brompton dev gövdesiyle Gideon'la arama girdi. "Lord Alastair, size Batten Vikontu'nun oğlunu tanıştırabilir miyim? Bu da vikontun vesayetindeki büyüleyici Bayan Gray."

Reveransım iki nedenle görgü kurallarının gerektirdiğinden daha az saygılıydı: Birincisi, dengemi kaybetmekten korkmuştum; ikincisi de, lord o denli kendini beğenmişti ki, bir an Batten vikontunun meteliksiz akrabasını oynadığımı tamamen unutmuştum.

Hey, ben de büyük ve şöhretli bir soy ağacından gelen bir lordun torunuydum, ayrıca bizim zamanımızda nereden geldiğinin hiçbir önemi yoktu –bütün insanlar eşitti– yoksa değil miydi?

Lord Alastair'in bakışları başka zaman olsa damarlarımdaki kanı dondurabilirdi ama punç güvenilir bir antifriz gibiydi, bu nedenle bakışlarına olabildiğince görkemli bir tavırla karşılık verdim. Zaten bana fazla dikkat etmedi, Lord Brompton bizimle neşeyle gevezelik ederken gözünden ayırmadığı tek kişi Gideon'du.

Hiç kimse Lord Alastair'e eşlik eden siyah giyimli adamı tanıştırmak zahmetine katlanmamıştı ve yine Lord Alastair'in omzu üzerinden bana gözünü dikip homurdanmasını da kimse fark etmemiş gibiydi: "Sen! Safir gözlü iblis! Yakında cehenneme gideceksin!"

Efendim? Bu kadarı da fazlaydı. Yardım ister gibi Gideon'a baktım. Biraz gergin bir tavırla gülümsüyordu. Lord Brompton karısı eşliğinde birkaç kadeh punç almak üzere yanımızdan ayrılırken ardından seslendi:

"Lütfen zahmet etmeyin, Lord Brompton," dedi. "Zaten hemen veda etmek zorundayız. Kuzenim hastalıktan sonra kendini hâlâ güçsüz hissediyor ve uzun süre uyanık kalmaya alışık değil." Kolunu tekrar belime dolayarak diğeriyle dirseğimden tutup bana destek oldu. "Gördüğünüz gibi, ayakta zor duruyor."

Ne kadar haklıydı! Gerçekten de ayaklarımın altındaki zemin berbat bir şekilde kayıyordu.

"Ah, birazdan dönerim," diye bağırdı Lord Brompton. "Karım kesinlikle kalmanız için sizi ikna edecektir."

Saint Germain Kontu onun ardından bakarak gülümsedi. "Çok iyi bir insan -kavga ettiğimiz takdirde bunu kaldıramayacak kadar uyuma ihtiyacı olan biri."

Lord Alastair Gideon'u gizlemediği bir nefretle süzdü. "Hatırladığım kadarıyla bir zamanlar Marki Welldone olarak ortalıkta dolaşıyordu. Demek bugün de bir vikontun oğlu. Korumalarınız da tıpkı sizin gibi sahtekârlığa eğilimli. Ne acınacak bir durum."

"Buna diplomatik takma ad deniyor," dedi kont gülümsemeye devam ederek. "Ama siz bundan anlamazsınız. Her neyse: On yıl önceki kılıç dövüşünüzden çok keyif aldığınızı duydum."

"*Her* kılıç dövüşünden hoşlanırım," dedi Lord Alastair. Sanki ona eşlik eden adamın, "Tanrının düşmanlarını meleklerin ve başmeleğin kılıcıyla parçalayın," diye homurdandığını duymuyormuş gibiydi, aksine hiç oralı olmadan devam etti: "O zamandan bu yana da birkaç hile öğrendim. Buna karşın korumanız bu on bir yılda sadece birkaç gün yaşlanmış gibi duruyor –ve emin olduğum kadarıyla tekniğini geliştirecek zamanı olmamış."

"*Emin* olmak mı?" dedi Gideon ve küçümsercesine güldü. "Bunun için bizzat *sizin* gelmeniz gerekirdi. Ama sadece adamlarınızı yolladınız ve tekniğim onlara yetti de arttı bile. Bu da yine kendi işinizi kendiniz halletmeniz gerektiğini bir kez daha gösteriyor."

"Siz?" Lord Alastair'in gözleri kısıldı. "Ah, geçtiğimiz pazartesi günü Hyde Park'taki olaydan söz ediyorsunuz. Doğru! O işi kendim halletmeliydim. Zaten sadece doğaçlama bir fikirdi. Ama kara büyünün ve bir... *kızın* yardımı olmasaydı, zor kurtulurdunuz."

"Bu kadar açık konuşmanıza sevindim," dedi kont. "Çünkü adamlarınız buradaki genç dostlarımın hayatlarına kasttetiğinden bu yana biraz kızgınım... Saldırganlığınızın sadece bana odaklı olduğunu sanıyordum. Böyle bir şeye katlanamayacağımı mutlaka biliyor olmalısınız."

"Ne yapmanız gerektiğine inanıyorsanız onu yapıyorsunuz, ben de yapmam gerekeni," diye karşılık verdi Lord Alastair. Yanındaki adam adeta hırıldadı: "Ölüm! İblislere ölüm!" Öyle tuhaftı ki pelerininin altında bir lazer kılıcı sakladığından gittikçe emin olmaya başlamıştım. Adamın hafif çatlak olduğu açıktı. Bu tuhaf davranışının görmezden gelinmesine artık izin vermeyecektim.

Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Tanıştırılmadık ama ben de bugünkü görgü kurallarıyla ilgili sorunlar yaşadığımı itiraf ediyorum," dedim. "Yine de şu ölüm ve iblislerle ilgili sözlerin kesinlikle gereksiz olduğunu düşünüyorum."

"Benimle konuşma, iblis!" dedi Darth Vader haşin bir sesle. "Senin safir gözlerin için görünmezim! Kulakların da beni duyamaz."

"Evet, bu güzel olurdu," dedim. Ansızın eve gitmek istemiştim. Ya da en azından sert kanepeye otursam da olurdu. Tüm salon tıpkı dalgalı denizde seyreden bir gemi gibi çevremde dönmeye başlamıştı.

Gideon, kont ve Lord Alastair geçici olarak konudan kopmuş gibiydiler. Aralarında atışmayı bir kenara bırakarak anlamsızca bana baktılar.

"Ardımdan gelenlerin kılıçları etlerinizi delecek, Floransa Birliği soyuma yapılanın intikamını alacak ve bu dünyada Tanrı'nın istemediği yüzleri yok edecek," dedi Darth Vader ortaya konuşarak.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye fısıldadı Gideon.

"Onunla," dedim. Koluna biraz daha sıkıca yapışarak Darth Vader'i gösterdim. "Biri ona pelerininin fazla bo… demode olduğunu söylesin. Benim de –lütfen- iblis olmadığımı, ayrıca arkasından gelecek olanların kılıcıyla şişlenmek ve yeryüzünden yok edilmek istemediğimi. *Ah.*"

Gideon eliyle kolumun altını çimdiklemişti.

"Bu komedi de nedir, Kont?" diye sordu Lord Alastair boyunbağındaki gösterişli mücevheri düzelterek.

Kont onu dikkate almamıştı. Ağır gözkapaklarının altındaki bakışları üzerime kilitlenmişti. "Bu ilginç," dedi kısık sesle. "Herhalde sizin kara, şaşkın ruhunuzun içini olduğu gibi görebiliyor, sevgili Alastair."

"Korkarım hayal görecek kadar fazla şarap içti," dedi Gideon. Sonra kulağıma fısıldadı: "Kapa *çeneni*!"

Diğerlerinin Darth Vader'i göremeyip duyamama nedenini ansızın anlamıştım. Çünkü o kahrolası bir hayaletti! Midem bir anda korkudan büzüldü. Bu kadar sarhoş olmasaydım, bu akla yakın düşünceye daha önce varmam gerekirdi. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Ne giysileri ne de saç modeli bu yüzyıla uymuyordu, en azından coşkulu hırıltılarından karşımda kimin olduğunu anlamalıydım.

Lord Alastair başını azametle geriye attı: "Hangimizin ruhunda şeytan olduğunu ikimiz de biliyoruz, kont. Tanrı'nın yardımıyla bu… *yaratıkların* doğmasını engelleyeceğim!"

"Kutsal Floransa Birliği'nin kılıçlarıyla delinecekler," diye vakur bir tavırla tamamladı Dart Vader.

Kont güldü. "Zamanın yasalarını hâlâ kavrayamadınız, Alastair. Bu ikisinin burada, önünüzde durduğu gerçeği bile niyetinizin başarılı olamadığını kanıtlıyor. Belki de bu konuda Tanrı'nın yardımına fazla güvenmeseniz iyi olur. Ve sabrıma da öyle." Ansızın bakışlarına ve sesine buz gibi bir ifade oturdu. Lordun korkuyla geri çekildiğini fark ettim. Kısa bir an yüzündeki tüm kibir silinip gitmiş, yerine saf bir korku yerleşmişti.

Kont, ilk karşılaşmamızda ödümü kopartan aynı ses tonuyla, "Oyunun kurallarını bozarak kendi idam fermanınızı imzaladınız," dedi. O anda onun kendi elleriyle birinin boğazını kesebileceğinden bir kez daha emin olmuştum.

"Tehditleriniz beni etkilemez," diye fısıldadı Lord Alastair ama yüz ifadesi bunu yalanlıyordu. Ölü gibi solgun bir yüzle boğazına el attı.

"Gerçekten gitmek istemiyorsunuz, değil mi canlarım?" Eteklerini hışırdatarak telaş içinde yanımıza gelen Leydi Bromton hepimize neşeyle baktı.

Saint Germain Kontu'nun yüz çizgileri tekrar gevşeyerek cana yakın bir ifadeye büründü. "Ah, büyüleyici ev sahibemiz gelmiş. Ününüzü gerçekten hak ettiğinizi söyleyebilirim, Mileydi. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

Lord Alastair boynunu ovdu. Yavaş yavaş yüzüne tekrar renk gelmeye başlamıştı.

"İblis! İblis!" diye öfkeyle bağırdı Darth Vader. "Seni parçalayacağız, yalan söyleyen dilini kendi ellerimizle çekip kopartacağız..."

"Genç dostlarım da şimdi gitmemiz gerektiği için üzgün," diye gülümseyerek devam etti kont. "Ama onlarla çok yakında yine karşılaşacaksınız, Lord ve Leydi Pimplebottom'ın balosunda."

"Bir topluluk ancak dostlarınız gibi konuklarla ilginç olabilir," dedi Leydi Brompton. "Bu nedenle sizi en kısa zamanda tekrar göreceğim için çok mutluyum. Yine büyüleyici genç dostlarınızı da. Bizim için büyük bir zevkti."

"O zevk bize ait," dedi Gideon. Beni, sanki yalnız ayakta durabileceğimden emin değilmiş gibi dikkatle bıraktı. Salon hâlâ gemi gibi sallanıyordu. Ama aklımdaki düşünceler bu şiddetli deniz tutmasından nasibini alsa da veda sırasında kendimi bir kez daha toparlayarak Giordano'nun ve özellikle James'in yüzünü kara çıkarmadım. Sadece Lord Alastair'e ve bir dolu tehdit savurmaya devam eden hayalete dönüp bakmadım. Lord ve Leydi Brompton'un önünde diz kırıp bu güzel akşam için teşekkür ettim ve Lord Brompton elimin üzerinde nemli bir öpücük izi bırakırken gözümü bile kırpmadım.

Kontun önünde oldukça derin bir reverans yaptım ama bir kez daha gözlerine bakmaya cesaret edemedim. "O halde dün öğleden sonra görüşürüz," deyince, sadece başımı salladım ve Gideon yanıma gelip kolumu tutana dek indirdiğim gözkapaklarımla bekledim. Beni salondan çıkarırken ona minnettardım.

"Lanet olsun, Gwendolyn... bu, okul arkadaşlarınla katıldığın bir parti değil! Bunu nasıl yapabildin?" Gideon sert bir hareketle şalı omuzlarıma örttü. Daha çok, beni sarsmak istermiş gibiydi.

"Üzgünüm," dedim. Bunu kaç kez söylediğimi hatırlamıyordum.

"Lord Alastair sadece bir korumayla gelmiş, arabası da burada," diye homurdandı Rakoczy. Lambadan çıkan cin gibi ansızın Gideon'un arkasında bitivermişti. "Yol ve kilise güvenli. Kilisenin tüm girişleri korunuyor."

"O halde gel," dedi Gideon elimi tutarak.

"Genç hanımı ben de taşıyabilirim," diye önerdi Rakoczy. "Ayaklarının üzerinde zor duruyormuş gibi."

"Cazip bir teklif ama hayır, teşekkürler," dedi Gideon. "Birkaç metreyi yalnız yürüyebilir, değil mi?"

Kararlı bir şekilde başımı salladım.

Yağmur şiddetlenmişti. Bromptonlar'ın aydınlatılmış salonundan sonra karanlıkta kiliseye geri dönmek gidiş yolundakinden daha korkunç gelmişti. Yine gölgeler canlanmış gibiydi ve yine her köşeden üzerimize atlayacak birinin çıkacağını hayal ediyordum. Gölgeler sanki, *"...bu dünyada Tanrı'nın istemediği yüzleri yok edecek,"* diye fısıldıyordu.

Yol Gideon'a da pek tekin görünmemişe benziyordu. Öyle hızlı yürüyordu ki adımlarımı ona uydurmakta zorlanıyordum. Hiç konuşmuyordu. Yağmur ne yazık ki ne aklımı toparlamama yardımcı olmuş ne de yerin sallanmasına son vermişti. Bu nedenle kiliseye varıp da Gideon beni sunağın önündeki banklardan birine oturttuğunda son derece rahatlamıştım. O, Rakoczy'yle birkaç kelime konuşurken gözlerimi kapadım ve ahmaklığıma sövdüm.

Elbette puncun olumlu etkileri de olmuştu, ama yine de Leslie'yle birlikte yaptığımız alkol anlaşmasına uymuş olsaydım daha iyi olurdu. Hatalardan ders almak diye buna deniyordu herhalde.

Buraya ilk geldiğimde olduğu gibi yine sunağın üzerinde bir tek mum yanıyordu ve bu küçük ışık denizinin dışında kilise tamamen karanlıktaydı. Rakoczy geri çekildiğinde– "Siz geri sıçrayana dek bütün kapılar ve pencereler adamlarım tarafından gözetlenecek" -içimi bir korku kapladı. Başımı kaldırıp yanımdaki sıraya dayanmış olan Gideon'a baktım.

"İçerisi de dışarısı kadar korkunç. Neden yanımızda kalmadı?"

"Nezaketten." Kollarını kavuşturdu. "Sana bağırırken burada olup duymak istemedi. Ama sorun yok, yalnızız. Rakoczy'nin adamları her köşeyi aradılar."

"Sıçramamıza daha ne kadar var?"

"Fazla değil. Gwendolyn, yapman gerekenin tam tersini yaptığının farkında mısın? Her zaman yaptığın gibi?"

"O zaman beni yalnız bırakmasaydın! Bahse girerim, bu da senin yapman gerekenin tam tersiydi!"

"Şimdi suçu bana atma! Önce içip sarhoş oluyorsun, sonra müzikal şarkıları söylüyorsun, en sonunda da özellikle Lord Alastair'in önünde kaçık gibi davranıyorsun! O, kılıçlar ve iblislerle ilgili saçmalıklar da neyin nesiydi?"

"Bunu ben başlatmadım. Şu kara pelerinli korkunç haya..." Dudaklarımı ısırdım. Bunu ona söyleyemezdim. Zaten beni yeterince tuhaf buluyordu.

Gideon ansızın susmamı tamamen yanlış anlamıştı. "Ah, hayır! Lütfen kusma! Ya da kusacaksan benden uzak dur." Bana hafifçe iğrenmiş gibi baktı. "Tanrım, Gwendolyn, bir partide içmenin belli bir çekiciliği olduğunu kabul ediyorum ama *bu* partide değil!"

"Kötü değilim." En azından şimdilik değildim. "Partilerde de asla içmem, Charlotte sana her ne anlattıysa, gerçek bu."

"Bana hiçbir şey anlatmadı," dedi Gideon.

Gülmeden edemedim. "Tabii tabii. Leslie'yle birlikte sınıftaki her çocukla çıktığımızı, ayrıca başka sınıflara da el attığımızı da iddia etmemiştir, değil mi?"

"Neden böyle bir şey söylesin?"

Bir düşüneyim... belki kızıl saçlı sinsi bir cadı olduğundandır? Başımı kaşımaya çalıştım ama parmaklarım üstüste yığılmış bukle dağından içeri giremedi. Bu yüzden bir firkete çekip kaşınmak için onu kullandım. "Üzgünüm, gerçekten! Charlotte hakkında her şey söylenebilir ama benim yerimde olsaydı eminim ki bu puncu *koklamazdı* bile."

"Bu doğru," dedi Gideon ve ansızın gülümsedi. "Şüphesiz o zaman da bu insanların Andrew Lloyd Webber'i iki yüz yıl erken dinleme şansları olmazdı ve gerçekten çok yazık olurdu."

"Doğru... yarın utançtan yerin dibine geçmek isteyecek olsam da." Yüzümü ellerimin içine gömdüm. "Aslında düşündüğümde, şimdiden utanıyorum."

"Bu iyi," dedi Gideon. "Demek alkolün etkisi geçiyor. Bir sorum daha var: Saç fırçasını ne yapacaktın?"

"Mikrofon olarak kullanacaktım," dedim parmaklarımın arasından. "Ah Tanrım! Korkuncum!"

"Ama çok güzel bir sesin var," dedi Gideon. "Müzikallerden nefret eden biri olsam da hoşuma gitti."

"Madem nefret ediyordun, o halde neden eşlik ettin?" Ellerimi kucağıma koyup ona baktım. "İnanılmazdın! Yapamadığın bir şey var mı?" Tanrım, kendimi bir Groupie[36] gibi hissediyordum.

"Hayır! Beni rahatlıkla bir Tanrı gibi görebilirsin." Güldü. "Nedense çok tatlısın. Gel, zaman yaklaşıyor. Pozisyonumuzu almamız gerek."

Ayağa kalkıp elimden geldiğince dik durmaya çalıştım.

"Buraya," diyerek beni çekiştirdi. "Gelsene, öyle üzgün bakma. Aslına bakarsan, akşam başarılı geçti. Belki düşünülenden biraz farklıydı, ama tam olarak plana göre işledi. Hey, dursana." İki elini belime koyarak sırtım göğsüne dayanacak biçimde beni kendine çekti. "Bana rahatlıkla dayanabilirsin." Bir an sustu. "Biraz önce kötü davrandığım için üzgünüm."

"Unuttum bile." Ki bu biraz yalandı. Ama Gideon ilk kez davranışı yüzünden özür diliyordu, nedeni belki alkoldü ya da gittikçe ayılmaya başlamamdı ama bu bana çok dokunmuştu.

Bir süre sessizce durup uzakta titreyen mum ışığına baktık. Sütunların arasındaki gölgeler sanki kımıldıyor, yere ve tavana koyu desenler çiziyorlardı. "Şu Alastair... Konttan neden bu kadar nefret ediyor? Kişisel bir şey mi?"

---

36 Müzisyen, ünlü ya da halka mal olmuş kimselere hayranlıktan daha yoğun duygular besleyen kızlar, (ç.n.)

Gideon omuzlarıma düşen saç buklelerimden biriyle oynamaya başlamıştı. "Yoruma bağlı. Böyle abartıyla sözü edilen Floransa Birliği, aslında yüzyıllardır devam eden bir tür aile birliği. Kont zaman yolculuklarından birinde 16. yüzyıla gitmiş ve bir hata sonucu Floransa'da Kont Madroni'nin ailesiyle karşılaşmış. Ya da onun yeteneklerini tamamen yanlış değerlendirmişler, diyelim. Zaman yolculukları dinsel açıdan kontun anlayışına pek uygun değilmiş, ayrıca herhalde kızıyla da aralarında bir yanlış anlaşılma olmuş, sonuçta onun bir iblis olduğuna inanmış ve bu canavarı cehenneme göndermek üzere Tanrı tarafından kendisine görev verildiğini hissetmiş." Sesi bir anda çok yakından gelmeye başlamıştı, tam kulağımın dibinde. Konuşmaya devam ederken dudakları boynuma dokunuyordu. "Kont Madroni ölünce bu mirası oğlu devralmış, sonra onun oğlu ve böylece devam etmiş. Anlayacağın, Lord Alastair bu fanatik iblis avcılarının sonuncusu."

Gerçek olduğuna pek inanmasam da, "Anlıyorum," dedim. Ama daha önce gördüklerime ve duyduklarıma bir şekilde uyuyordu. "Söylesene, beni *öpüyor* musun?"

"Hayır, ama çok yaklaştım," diye mırıldandı Gideon. Dudakları tenimin üzerindeydi. "Sarhoşsun ve beni şu anda bir Tanrı gibi görüyorsun, bu fırsatı hiçbir şekilde kaçırmak istemem. Ama bu nedense benim için zor..."

Gözlerimi kapayarak başımın arkasını onun omzuna yasladım. Beni daha sıkı kendine çekti.

"Dediğim gibi, insanın işini hiç kolaylaştırmıyorsun. Kiliselerde senin yanındayken aklıma hep aptalca fikirler geliyor..."

"Hakkımda bilmediğin bir şey var," dedim kapalı gözlerimle. "Bazen... şey... çoktan ölmüş olan insanları... görebiliyorum... Bazen ne konuştuklarını görüp duyabiliyorum. Eskiden olduğu gibi. Sanırım Lord Alastair'in yanında gördüğüm adam şu İtalyan kont olabilir."

Gideon sustu. Herhalde bana olabildiğince uygun bir dille iyi bir psikiyatrist önermeyi düşünüyordu.

Göğüs geçirdim. Bu bilgiyi aslında kendime saklayabilirdim. Şimdi bir de beni kaçık sanacaktı.

"Başlıyor, Gwendolyn," dedi, beni kendinden biraz uzaklaştırıp onu görebileceğim şekilde kendine döndürdü. Çevremiz yüz ifadesini göremeyeceğim kadar karanlıktı, ama gülümsemediğini gördüm. "Gittiğimde en azında birkaç saniye için tek başına ayakta durabilirsen iyi olur. Hazır mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Tam olarak değil."

"Şimdi seni bırakıyorum," dedi ve aynı anda yok oldu. Kilisede tüm o karanlık gölgelerle tek başıma kalmıştım. Ama sadece birkaç saniye sonra karnımdaki çekilmeyi hissettim. Gölgeler dönmeye başladı.

"İşte geldi," dedi Bay George'un sesi. Işıkta gözlerimi kırpıştırdım. Kilise aydınlıktı ve Leydi Brompton'un salonundaki mum ışıklarıyla karşılaştırıldığında halojen lambalar oldukça rahatsız ediciydi.

"Her şey yolunda," dedi Gideon bana yoklar gibi bir bakış atarak. "Çantanızı kapatabilirsiniz, Dr. White."

Dr. White anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Gerçekten de sunağın üzeri ameliyat salonlarındaki tekerlekli masalarda görülen alet edevatlarla donatılmıştı.

"Sevgili Tanrım, Dr. White, yoksa bunlar damar kıskacı mı?" Gideon güldü. "18. yüzyıldaki bir suareye nasıl bir gözle baktığınızı bilmek ne hoş."

Aletleri tekrar çantasına koyarken, "Tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olmak istedim," dedi Dr. White.

"Anlatacaklarınızı heyecanla bekliyoruz," dedi Falk de Villiers.

"Öncelikle şu giysilerden kurtulacağıma seviniyorum." Gideon boyunbağını çözdü.

Bay George benden yana gergin bir bakış atarak, "Her şey yolunda... gitti mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Gideon boyunbağını fırlatarak. "Her şey plana uygun gitti. Lord Alastair beklenenden biraz daha geç geldi ama bizi tam zamanında gördü." Bana bakıp güldü. "Gwendolyn de işini mükemmel yaptı. Batten Vikontunun gerçek vasisi bu kadar iyi olamazdı."

Kızarmamı engelleyemedim.

Bay George gurur dolu bir sesle, "Bunu Giordano'ya haber vermekten çok mutlu olacağım," diyerek bana kolunu uzattı. "Zaten başka türlüsünü beklemiyordum..."

"Hayır, elbette," diye mırıldandım.

Caroline beni fısıldayarak uyandırdı: "Gwenny, şarkı söylemeyi kes! Bu çok utanç verici! Okula gitmen gerek!"

Ansızın doğrulup ona baktım. "Şarkı mı *söyledim*?"

"Ne?"

"Şarkı söylemeyi kes, dedin."

"Ben sadece uyan dedim!"

"Yani şarkı söylemedim mi?"

"Uyuyordun," dedi Caroline başını iki yana sallayarak. "Acele et, yine geç kalacaksın. Ayrıca annem onun duş jelini kullanmamanı söylememi istedi!"

Duşun altındayken dün akşama dair anıları olabildiğince zihnimden kovmaya çalıştım. Ama bunu başaramadım ve birkaç kez alnımı duş kabininin kapısına dayayıp, "Bütün bunlar sadece rüyaydı," diyerek dakikalar geçirdim. Başımın ağrısı da cabasıydı.

Sonunda yemek odasına indiğimde neyse ki kahvaltı bitmek üzereydi. Xemerius avizeye baş aşağı asılmıştı.

"Hey, sonunda ayıldın mı, seni küçük ayyaş?"

Leydi Arista beni tepeden tırnağa süzdü. "Tek gözüne makyaj yapmak yeni moda mı?"

"Ah, hayır." Tekrar geri dönmek istedim ama annem seslendi: "Önce kahvaltı! Kirpiklerini sonra da boyayabilirsin."

"Kahvaltı günün en önemli yemeğidir," diye tamamladı Glenda teyze.

"Saçma!" dedi Maddy hala. Sabahlıkla şöminenin önünde oturuyordu ve küçük bir kız çocuğu gibi dizlerini karnına çekmişti. "Kahvaltı da atlanabilir, böylece akşam içilecek bir bardak kırmızı şarap için epey kalori biriktirilebilir. Ya da iki, üç bardak."

"Alkollü içeceklere olan merak aileden geliyor demek ki," dedi Xemerius.

"Evet, kilolarından anlaşılıyor," diye fısıldadı Glenda teyze.

"Biraz şişman olabilirim ama kulaklarım iyi duyar," dedi Maddy hala.

"Yatakta kalsan daha iyi olurdu," dedi Leydi Arista. "Sen uyurken kahvaltı edenler daha sakin oluyor."

"Ne yazık ki seçme şansım yok!" dedi Maddy hala.

"Bu gece yine bir vizyon görmüş," diye açıkladı Caroline.

"Evet, öyle," dedi Maddy hala. "Korkunçtu. Çok *acıklı*. Beni fazlasıyla yordu. Yakuttan yapılmış muhteşem bir kalp güneşte parlıyordu… Bir kaya çıkıntısının en tepesindeydi."

Nasıl devam edeceğini bilmek istediğimden emin değildim.

Annem bana gülümsedi. "Bir şeyler ye, canım. Hiç olmazsa biraz meyve. Ve sakın dinleme."

"Sonra şu aslan geldi…" Maddy hala iç geçirdi. "O muhteşem altın yelesiyle…"

"Vay," dedi Xemerius. "Bahse girerim parlak yeşil gözleri de vardır."

"Yüzüne mürekkep bulaşmış," dedim Nick'e.

"Şişt," dedi. "Şimdi çok heyecanlı bir bölüm geliyor."

"Ve aslan kalbin orada durduğunu görünce, ona bir pençe atıp metrelerce derinlikteki uçuruma düşürdü," dedi Maddy hala, aynı anda elini dramatik bir hareketle göğsüne koydu. "Kalp yere çarptığında, yüzlerce küçük parçaya ayrıldı, yakından baktığımda onların kan damlaları olduğunu gördüm…"

Yutkundum. Ansızın midem bulanmıştı.

"Ah," dedi Xemerius.

"Peki, sonra?" diye sordu Charlotte.

"Devamı yok," dedi Maddy hala. "Bu kadardı ve yeterince korkunçtu."

"Ah," dedi Nick hayal kırıklığıyla. "Çok güzel başlamıştı."

Maddy hala ona öfkeyle baktı. "Burada senaryo yazmıyorum, evlat!"

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Glenda teyze. Sonra bana dönerek ağzını açtı ve bir şey söylemeden tekrar kapadı.

Onun yerine Charlotte konuştu. "Gideon suareyi iyi atlattığını söyledi. Rahatladığımı söylemeliyim. Sanırım *herkes* rahatladı."

Onu görmezden gelerek bunun yerine suçlar gibi avizeye baktım.

"Dün akşam bu sinsi kızın akşam yemeği için Gideon'a gittiğini söyleyecektim. Ama... nasıl söylesem? Biraz... rahatsızdın," dedi Xemerius.

Homurdandım.

"Senin parlaktaş onu yemeğe davet ettiyse ben ne yapayım?" Xemerius kendini avizeden aşağı bıraktı, masanın üzerinden uçup Maddy halanın boş kalan sandalyesine oturdu, kertenkele kuyruğunu düzgünce bacakları üzerine koydu. "Sanırım onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Kız bütün gün erkek kardeşine dadılık yaptı, sonra da evini derleyip toplayarak gömleklerini ütüledi."

"Ne?"

"Dediğin gibi, elimden gelen bir şey yok. Seninki minnettarlığını göstermek için üç kişilik spagetti pişirdi... Tanrım, çocuğun keyfi inanılmaz yerindeydi. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi desek yeridir. Bence ağzını kapasan iyi olur, herkes sana bakıyor."

Gerçekten de öyleydi.

"Öteki gözümü boyamaya gidiyorum," dedim.

"Belki biraz da ruj sürsen iyi olur," dedi Charlotte. "Sadece öneri."

"Ondan nefret ediyorum," dedim. "Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum!"

"Tanrım! Yalnızca onun boktan gömleklerini ütülediği için mi?" Leslie başını iki yana sallayarak bana baktı. "Bu gerçekten... ahmakça!"

"Ona *yemek yapmış*," diye sızlandım. "Bütün gün onun evindeymiş."

"Evet ama buna karşılık o da seni kilisede öpmüş," dedi Leslie iç geçirerek.

"Öyle yapmadı."

"Evet, ama yapmak istedi."

"Charlotte'u da öpmüştü!"

"Ama sadece veda ederken, yanağından!" diye bağırdı Xemerius kulağımın içine. "Sanırım bunu bir daha tekrarlarsam patlayacağım. Şimdi buradan gidiyorum. Bu kız dedikoduları beni öldürüyor." Birkaç kez kanat çırparak okulun çatısına çıktı ve orada oturdu.

"Bu konuda bir tek söz duymak istemiyorum," dedi Leslie. "Şimdi çok daha önemli olan şey dün söylenenlerin hepsini hatırlaman. Yani, biliyorsun işte, ölüm kalım meselesiyle ilgili gerçekleşecek olan şeyleri kastediyorum!"

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," diyerek alnımı ovuşturdum. Aldığım üç ağrı kesici sayesinde başımın ağrısı geçmişti ama şakaklarımdaki bunaltıcı his geçmemişti.

"Hım." Leslie notlarının üzerine eğildi. "On bir yıl önce şu Lord Alastair'la hangi ortamda karşılaştığını ve kılıç dövüşü konusunun ne olduğunu Gideon'a neden sormadın?"

"Ona sormadığım daha birçok şey var, inan bana!"

Leslie tekrar iç geçirdi. "Sana bir liste yapacağım. O zaman stratejik olarak uygun olduğunda ve hormonların izin verdiği ölçüde araya sorular serpiştirebilirsin." Bloknotunu çantasına sokup ana giriş kapısına doğru baktı. "Yukarı çıkmamız gerek, yoksa geç kalacağız. Raphael Bertelin ilk kez sınıfa girdiğinde mutlaka orada olmak istiyorum. Zavallı çocuk, okul üniforması ona herhalde mahkûm giysisi gibi gelmiştir."

James'in bulunduğu nişin etrafından küçük bir tur attık. Sabah koşuşturmasında onunla konuşursam pek göze batmazdı, ayrıca Leslie'yle konuşuyormuşum gibi düşünülebilirdi.

James parfümlü mendilini burnuna tutarak bir şey arıyormuş gibi çevresine bakındı. "Gördüğüm kadarıyla bu kez o terbiyesiz kediyi yanında getirmemişsin."

"Düşünsene James, Leydi Brompton'ın suaresine gittim," dedim. "Tıpkı bana öğrettiğin gibi diz kırdım."

"Leydi Brompton, demek öyle," dedi James. "Onun hakkında iyi şeyler konuşulmuyor. Verdiği davetler oldukça şamatalı geçiyormuş."

"Evet, doğru. Bunun normal olduğunu ummuştum."

"Tanrıya şükür ki, değil!" James öfkeyle dudaklarını büzdü.

"Eh, neyse, sanırım haftaya cumartesi ya da o sıralarda anne ve babanın verdiği bir baloya davet edildim. Lord ve Leydi Pimplebottom."

"İnanmıyorum," dedi James. "Annem seçkin toplulukları davet eder."

"Ah, çok teşekkürler," diyerek gitmek için arkamı döndüm. "Gerçekten züppenin tekisin!"

"Bu bir hakaret olmamalı," diye arkamdan bağırdı James. "Ayrıca züppe de ne demek?"

Sınıfa girdiğimizde Raphael kapıya dayanmıştı. Öyle mutsuzdu ki, durmak zorunda kaldık.

"Merhaba, ben Leslie Hay, bu da arkadaşım Gwendolyn Shepherd," dedi Leslie. "Cuma günü müdürün odasının önünde tanışmıştık."

Zayıf bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "En azından beni tekrar tanımanıza sevindim. Az önce aynaya bakarken kendimi tanımakta epey zorluk çektim."

"Evet," diye kabul etti Leslie. "Transatlantikteki kamarotlara benzemişsin. Ama alışırsın."

Raphael'in gülüşü genişledi.

"Yalnız dikkat et de kravatın çorbanın içine girmesin," dedim. "Bana sık sık olur."

Leslie başını salladı.

"Yemek çoğunlukla korkunçtur. Bunun dışında burası pek de kötü sayılmaz. Yakında kendini evinde gibi hissedeceğine eminim."

"Hiç Güney Fransa'da bulunmadın, değil mi?" diye biraz dokunaklı bir sesle sordu Raphael.

"Hayır," dedi Leslie.

"Belli oluyor. Yirmi dört saat yağmur yağan bir ülkede kendimi asla evimde hissedemeyeceğim."

"Biz İngilizler, havamız hakkında kötü konuşulmasından hoşlanmayız," dedi Leslie. "Ah, Bayan Counter geliyor. Kendisi -şansına- biraz Fransız hayranıdır. Konuşurken yanlışlıkla araya birkaç Fransızca sözcük sıkıştırırsan, seni sever."

"*Tu es mignonne*,"[37] dedi Raphael.

"Biliyorum," dedi Leslie beni çekiştirirken. "Ama ben Fransız hayranı değilim."

"Sana asılıyor," diyerek kitapları masamın üzerine attım.

"Bana uyar," dedi Leslie. "Ama ne ne yazık ki tipim değil."

Gülmeden edemedim. "Yaa, tabii!"

"Ah, hadi, Gwen! İkimizden birinin aklını yitirmesi yeterli. Böyle tipleri tanırım. Sadece sorun çıkarırlar. Ayrıca benimle

37 (Fr.) Çok sevimlisin, (ç.n.)

ilgilenmesinin tek nedeni, Charlotte'un ona kolay kız olduğumu söylemesi."

"Ve köpeğin Bertie'ye benzemen," dedim.

"Evet, doğru, işte bu yüzden." Leslie güldü. "Zaten Cynthia üzerine çullanınca beni hemen unutacaktır. Şuna baksana, onun için kuaföre gitti ve kahkül kestirmiş."

Ama Leslie yanılıyordu. Açıkçası Raphael Cynthia'yla konuşmakla pek ilgilenmemişti. Teneffüste kestane ağacının altındaki bankta oturmuştuk ve Leslie'nin Yeşil Atlı'yla ilgili şifrelerin yazılı olduğu nota bir kez daha göz attığı sırada Raphael yanımıza geldi ve hiç sormadan oturdu: "O, harika, Geocaching."

"Ne?"

Raphael not kâğıdını gösterdi. "Geocaching'i bilmiyor musunuz? GPS'le yapılan bir tür ipucu oyunu. Sayılar coğrafik koordinatlara benziyor."

"Hayır, bunlar sadece... gerçekten mi?"

"Bakayım." Raphael Leslie'nin elindeki kâğıdı aldı. "Evet. Eğer harflerin önündeki sıfır anlamı olan bir sıfırsa bu durumda *derece* demektir. Çizgiler de *dakikalar* ve *saniyeler*."

O sırada tiz bir ses duyuldu. Cynthia merdivenlerde deli gibi el kol hareketleri yaparak Charlotte'la konuşuyordu. Bunun üzerine Charlotte bizden tarafa kötü bir bakış attı.

"Ah Tanrım!" Leslie çok heyecanlanmıştı. "O halde *51 derece, 30 dakika, 41.78 saniye kuzey ve 0 derece, 08 dakika, 49.91 saniye doğu* mu?"

Raphael başını salladı.

"Yani sence bir *yeri* mi işaret ediyor?" diye sordum.

"Evet," dedi Raphael. "Yaklaşık dört metrekarelik, oldukça küçük bir alan. Peki, orada ne var? Gizli bir yer mi?"

"Keşke bunu bilseydik," dedi Leslie. "Nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

Raphael omuz silkti. "Öğrenmek kolay."

"Peki nasıl? Bunun için bir GPS aleti mi gerekli? Bu şey nasıl çalışıyor? Bundan haberim bile yok," dedi Leslie heyecanla.

"Ama benim var. Sana yardım edebilirim," dedi Raphael.

"*Mignonne.*"

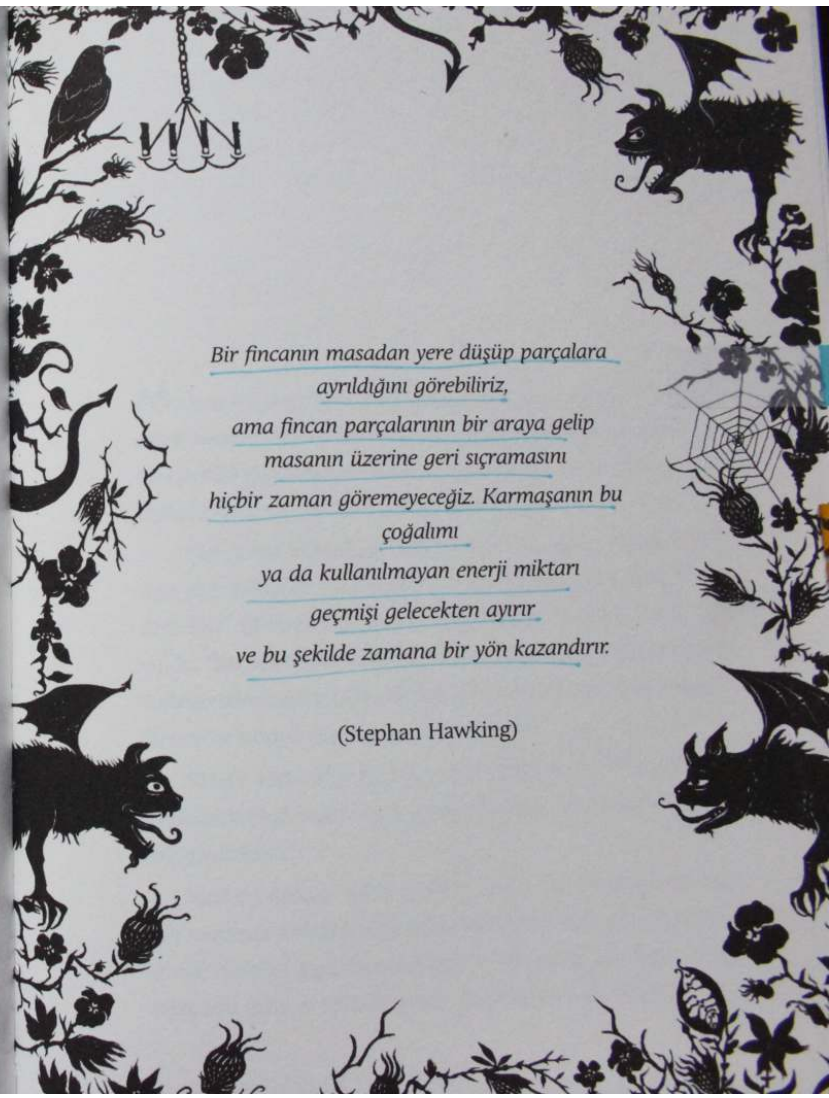
Tekrar merdivenlere baktım. Şimdi Sarah da, Cynthia ve Charlotte'un yanına gelmişti ve üçü birlikte kötü kötü bize bakıyordu. Leslie fark etmemişti.

"Tamam. Ama bugün öğleden sonra olması gerek," dedi. "Çünkü kaybedecek zamanımız yok."

"Benim de," dedi Raphael. "O halde saat dörtte parkta buluşalım. O zamana dek bir yolunu bulup Charlotte'tan kurtulabilirim."

"Bunun çok kolay olacağını sanma," dedim ve acıyarak ona baktım.

Raphael güldü. "Sanırım beni hafife alıyorsun, küçük zaman yolcusu kızı."

Bir fincanın masadan yere düşüp parçalara ayrıldığını görebiliriz,
ama fincan parçalarının bir araya gelip masanın üzerine geri sıçramasını
hiçbir zaman göremeyeceğiz. Karmaşanın bu çoğalımı
ya da kullanılmayan enerji miktarı
geçmişi gelecekten ayırır
ve bu şekilde zamana bir yön kazandırır.

(Stephan Hawking)

12.

Madam Rossini üzeri krem ve bordo renkli çiçeklerle işlenmiş soluk pembe elbiseyi başımdan geçirirken, "Geçen haftaki elbiseyi pekâlâ giyebilirdim," dedim. "Mavi çiçekli olanı. Hâlâ evdeki dolapta asılı, sadece söylemeniz yeterliydi."

"Şişt, kuğu boyunlum," dedi Madam Rossini. "Burada bana niye para ödüyorlar sanıyorsun? Aynı elbiseyi ikinci kez giyesin diye mi?" Elbisenin sırtındaki minik düğmeleri iliklemeye koyuldu. "Sadece saçını bozmuş olduğun için biraz endişelendim! Rokoko döneminde böyle bir sanat eseri günlerce dayanmalıydı. Hanımlar bunun için oturarak uyurlardı."

"Ama o saçla okula gidemezdim," dedim. Herhalde tepemdeki kalabalıkla okul otobüsünde takılıp kalırdım. "Gideon'u Giordano mu giydiriyor?"

Madam Rossini dilini şaklattı. "Peh! Sözde oğlanın bunun için yardıma ihtiyacı olmadığını söylüyor! Yani bu da, yine o iğrenç renkleri giyip boyunbağını aklına estiği gibi bağlayacağı anlamına geliyor. Pekâlâ, şimdi saçlarınla ne yapacağız? Gidip

saç maşasını getireyim ve saç bandının üzerine bukle yapmaya başlayalım, *et bien*."[38]

Madam Rossini maşayla saçlarıma giriştiği sırada Leslie'den mesaj geldi. "İki dakika daha bekleyeceğim, *le petit Français*[39] gelmezse *mignonne*'u unutabilir."

Yanıt olarak, "Hey, on beş dakika içinde buluşmak üzere sözleştiniz! En azından ona on dakika daha ver."

Leslie'den bir yanıt alamadım, çünkü Madam Rossini zorunlu anı fotoğraflarını çekmek üzere telefonu elimden aldı. Pembe bende düşündüğümden daha iyi durmuştu (aslında gerçek hayatta pek de benim rengim sayılmazdı...) ama saç modelim sanki parmaklarımı bütün gece prizde geçirmişim gibi görünüyordu. Pembe saç bandı her yöne fırlamış bukleleri zaptetmek için işe yaramaz bir girişim gibi görünüyordu. Gideon beni almaya geldiğinde kıkırdamasını gizlemeye gerek görmedi.

"Kes şunu! Yoksa biz de sana güleriz!" diye çıkıştı Madam Rossini. "Hah! Kendine bir baksana!"

Tanrım, evet! Nasıl görünüyordu! Böylesine güzel görünmeyi yasaklamak gerekti –koyu renkli gülünç kısa pantolon ve gözlerini pırıl pırıl parlatan yeşil işlemeli frak.

"Modadan haberin yok, çocuk! Olsaydı, bu giysiye uygun olacak bir yakut broş takardın. Şu uyumsuz kılıca bakın –bir centilmen gibi görünmen gerek, asker gibi değil!"

38 (Fr.) Çok iyi. (ed.n.)

39 (Fr.) Küçük Fransız. (ç.n.)

"Bu konuda haklısınız," dedi Gideon kıkırdamaya devam ederek. "Ama en azından saçlarım tencerelerimi yıkadığım bulaşık telleri gibi görünmüyor."

Kendime burnum havada bir görüntü vermeye çalıştım. "Tencerelerini *sen* mi yıkıyorsun? Charlotte'la karıştırmayasın?"

"Nasıl?"

"Tencerelerini en son o yıkamış!"

Gideon biraz utanmış görünüyordu. "Bu... tam olarak... doğru değil," diye mırıldandı.

"Hah, senin yerinde olsam ben de utanırdım," dedim. "Lütfen şapkamı verin, Madam Rossini." Şapka –soluk pembe tüylü kocaman bir şey– saçlardan daha dayanılır bir durumdu. En azından ben öyle düşünüyordum. Aynaya attığım bir bakış bunun tam anlamıyla bir yanılgı olduğunu ortaya koydu.

Gideon yeniden kıkırdadı.

"Artık gidelim mi?" diye homurdandım.

"Kuğu boyunluma dikkat et, duydun mu?"

"Bunu hep yapıyorum, Madam Rossini."

"Ne demezsin," dedim koridora çıktığımızda. Elindeki siyah gözbağını gösterdim. "Bağlamayacak mısın?"

"Hayır, bunu yapmayacağız. Bilinen nedenlerden," diye karşılık verdi Gideon. "Ve şapkan yüzünden."

"Hâlâ seni köşeye çekip başına bir odun vurdurtacağımı mı sanıyorsun?" Şapkamı düzelttim. "Ayrıca, bu konuda bir kez daha düşündüm. Sanırım bütün bunların basit bir açıklaması olmalı."

"Neymiş bu?" Gideon kaşlarını kaldırdı.

"Sonradan böyle olduğunu sandın. Çünkü bayıldığın zaman hayallerinde beni gördün, ardından bunun gerçek olduğunu sanarak tüm suçu benim üstüme attın!"

"Evet, bu olasılık benim de aklıma geldi," diyerek beni şaşırttı, sonra elimi yakalayarak ileriye çekti. "Ama hayır! Ne gördüğümü biliyorum."

"Peki, seni –sözde- tuzağa düşüren kişinin ben olduğumdan neden hiç kimseye söz etmedin?"

"Senin hakkında daha kötü düşünmelerini istemedim, bunu zaten yapıyorlar." Güldü. "Ee başın ağrıyor mu?"

"O kadar fazla içmemiştim…" dedim.

Gideon güldü. "Tabii, elbette. Aslında cin gibi ayıktın."

Elimi avucundan kurtardım. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ah, hadi! Bırak da biraz takılayım. Dün akşam çok tatlıydın. Limuzinde uyumaya başladığında Bay George gerçekten de çok yorgun olduğunu düşündü."

"En fazla iki dakikaydı," dedim utana sıkıla. Herhalde salyam akmış olmalıydı ya da belki daha korkunç bir şey yapmıştım.

"Umarım hemen yatmışsındır."

"Hım," dedim. Annemin dört yüz firketeyi saçlarımdan çıkarışını ve başımı yastığa koyar koymaz uyuduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Ama bunu ona söylemek istemedim, sonuçta kendisi daha sonra Charlotte ve Raphael'le bir de spagetti partisi yapmıştı.

Gideon ansızın durunca ona çarpmaktan kurtulamadım ve bir an yutkundum.

Bana döndü. "Dinle…" diye mırıldandı. "Bunu sana dün söylemek istemedim ama şimdi ayık ve her zamanki gibi saldırgan olduğun için…" Parmakları dikkatle alnımı okşarken soluğum kesilmeye başlamıştı. Konuşmaya devam etmek yerine beni öptü. Dudakları dudaklarıma değmeden önce gözlerimi çoktan kapamıştım bile. Öpüşü beni dün geceki punçtan daha fazla sarhoş etmişti. Dizlerim gevşemişti ve karnımda binlerce kelebek uçuyordu.

Gideon beni tekrar bıraktığında ne söylemek istediğini unutmuş gibiydi. Kolunu başımın yanındaki duvara dayayarak bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Bu böyle devam edemez."

Soluğumu kontrol altına almaya çalıştım.

"Gwen…"

Ardımızdaki geçitte ayak sesleri yankılandı. Gideon şimşek hızıyla kolunu çekip arkasını döndü. Göz açıp kapayıncaya dek Bay George karşımızda beliriverdi. "İşte buradasınız. Biz de sizi bekliyorduk. Gwendolyn'in gözleri neden bağlı değil?"

"Bunu tamamen unutmuşum. Lütfen siz yapın," dedi Gideon siyah bağı Bay George'a uzatarak. "Ben… şey… önden gideyim."

Bay George onun ardından bakıp iç geçirdi. Sonra bana bakıp bir kez daha iç geçirdi. "Seni uyardığımı sanmıştım, Gwedolyn," dedi gözlerimi bağlarken. "Duyguların söz konusu olduğunda dikkatli olmalısın!"

"Şey," diyerek beni ele verircesine yanan yanaklarımı tuttum. "O halde onunla fazla zaman geçirmeme izin vermeyin…"

Bu yine tipik muhafız mantığıydı. Gideon'a âşık olmamı engellemek istiyorlarsa, o zaman onun çirkin ve aptal biri olmasını sağlamalıydılar. Konuşma bozukluğu olan, pis tırnaklı, komik kahküllü ve kemandan anlamayan biri.

Bay George beni karanlığın içinden geçirdi. "Belki on altı yaşında olduğum dönemin üzerinden uzun zaman geçti. Ama bu yaşlarda ne kadar kolay etki altında kalındığını biliyorum."

"Bay George, ruhları görebildiğimi herhangi birine anlattınız mı?"

"Hayır," dedi Bay George. "Yani, denedim ama hiç kimse bana kulak asmadı. Biliyorsun, muhafızlar genellikle bilim adamı ve gizem meraklısıdırlar ama parapsikoloji alanları değil. Dikkat basamak."

"Leslie –kız arkadaşım– ama zaten bunu çoktandır biliyorsunuz yani, Leslie bu yeteneğin Karganın Büyüsü olduğunu düşünüyor."

Bay George bir süre sustu. "Evet. Buna ben de inanıyorum," dedi sonra.

"Peki, Karganın Büyüsü bana nerede yardımcı olacak?"

"Sevgili çocuğum, keşke bunun yanıtını sana verebilseydim. Senin daha çok sağduyuna göre hareket etmeni dilerdim ama..."

"...ama sağduyum umutsuzca yok oldu, bunu mu demek istiyorsunuz?" Gülmeden edemedim. "Herhalde haklısınız."

Gideon kronograf odasında bizi bekliyordu. Falk de Villiers de oradaydı. Dalgın bir tavırla elbisem hakkında kompliman yaparken kronografın üzerindeki dişlileri harekete geçirdi.

"Pekâlâ, Gwendolyn, bugün Saint Germain Kontu'yla görüşeceksin. Öğle zamanı. Suareden bir gün önce."

"Biliyorum," dedim Gideon'a bir yan bakış atarak.

"Bu fazla zor bir görev değil," dedi Falk. "Gideon seni onun bulunduğu yere götürecek ve yine gelip alacak."

Bu herhalde kontla yalnız kalacağım anlamına geliyordu. İçimde hemen bunaltıcı bir his oluştu.

"Korkma. Dün iyi anlaştınız. Hatırlamıyor musun?" Gideon parmağını kronografa koyarak bana gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Sen hazırsan, hazırım," dedim kısık sesle. Oda beyaz bir ışıkla dolarken Gideon gözlerimin önünde yok oldu.

Bir adım öne çıkıp elimi Falk'a uzattım.

"Günün parolası şöyle: Que nescit dissimulare nescit regnare," dedi Falk parmağımı iğneye bastırırken. Etraf yakut kırmızısına boyanırken gözlerimin önündeki her şey kırmızı bir renk denizine büründü.

Ayaklarım yere bastığında parolayı yine unutmuştum.

"Herşey yolunda," dedi Gideon'un yanıbaşımdaki sesi.

"Burası neden bu kadar karanlık? Sonuçta kont bizi bekliyor. Nezaket gösterip bir mum yaktırabilirdi."

"Evet, ama tam olarak nereye ineceğimizi bilmiyor," dedi Gideon.

"Neden?"

Göremiyordum ama bana sanki omuzlarını silkmiş gibi geldi. "Şimdiye dek bunu hiç sormadı. Bana kalırsa en sevdiği simya

laboratuarını iniş kalkış yeri olarak kullandığımızı öğrenmesi pek de hoş olmaz. Dikkat et, burası kırılacak eşyalarla dolu..."

Kapıya dek el yordamıyla etrafı kontrol ederek yürüdük. Dışarı çıkınca Gideon meşalelerden birini yakıp yuvasından çıkardı. Alevlerin gölgesi duvara vururken elimde olmadan Gideon'a bir adım yaklaştım. "Şu lanet olası parola neydi? Sadece biri başına bir şey vurursa diye soruyorum..."

"Qui nescit dissimulare nescit regnare."

"Yemekten sonra ya yat ya da bir tur at falan mı demek?"

Gülerek meşaleyi yerine geri koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece çabucak... Yani, biraz önce, sana önemli bir şey söylemek üzereyken Bay Goerge bizi böldü."

"Yoksa dün sana kilisede söylediklerimle mi ilgili? Pekâlâ, bu yüzden bana deli gözüyle bakmanı anlayabilirim ama bir psikiyatrist bana yardım edemez."

Gideon alnını kırıştırdı. "Bir dakika çeneni kapa, olur mu? Burada sana ilan-ı aşk etmek için tüm cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bu konuda hiç deneme yapmadım."

"Efendim?"

"Sana âşık oldum," dedi ciddi bir sesle. "Gwendolyn."

Elimde olmadan midem korkuyla kasıldı. Ama aslında sevinçtendi. "*Gerçekten* mi?"

"Evet, *gerçekten!*" Meşalenin ışığında Gideon'un gülümsediğini gördüm. "Biliyorum, daha tanışalı bir hafta bile olmadı ve başlangıçta seni oldukça... çocuksu buluyordum ve herhalde

sana karşı iğrenç davrandım. Ama korkunç derecede anlaşılması zor birisin, bir sonraki adımının ne olacağı hiç bilinmiyor ve bazı şeylerde açıkça korkutucu... şey... acemisin. Bazen seni tutup sarsmak istiyorum."

"Tamam, ilan-ı aşk konusunda gerçekten de deneyimin yokmuş," dedim.

"Ama sonra yine komik, zeki ve anlatılmayacak kadar tatlı oluveriyorsun," diye beni duymamış gibi devam etti Gideon. "En kötüsü de: Seninle aynı odada bulunduğum anda sana dokunma ve öpme ihtiyacı duyuyorum..."

. "Evet, bu gerçekten kötü," diye fısıldadım. Gideon şapkamı tutan firketeyi başımdan çekti ve tüy yığınını geniş bir yay çizerek kendinden uzağa fırlattı. Beni kendine çekip öperken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Yaklaşık üç dakika sonra tamamen soluksuz bir şekilde sırtımı duvara dayayıp dik durmaya çalıştım.

"Gwendolyn, hey, normal soluk alıp ver," dedi Gideon alay ederek.

Göğsünü dürttüm. "Kes şunu! Bu kendini beğenmişliğin dayanılmaz."

"Üzgünüm. Benim yüzümden soluk almayı unutman öyle... sarhoş edici bir duygu ki." Meşaleyi tekrar yerinden çıkarıp aldı. "Şimdi gel. Kont bekliyor."

Bir sonraki geçide doğru saparken şapka aklıma geldi ama canım geri dönüp onu almak istemedi.

"Çok tuhaf ama 1953 yılındaki o sıkıcı elapse akşamlarına şimdiden sevinmeye başladım," dedi Gideon. "Sadece sen, ben ve kuzen kanepe..."

Ayak seslerimiz uzun geçitlerde yankılanırken pembe pamuklu duygularımdan uyanarak nerede bulunduğumuzu gittikçe hatırlamaya başladım. Daha doğrusu hangi zamanda bulunduğumuzu. "Meşaleyi ben alırsam gerektiğinde kılıcını rahatlıkla çekebilirsin," diye önerdim. "Hiç belli olmaz. Başına hangi yılda vurulmuştu?" (Bu, Leslie'nin sormam için kâğıda yazdığı ve hormonlarım elverdiği ölçüde sormam gereken birçok sorudan biriydi.)

"Şimdi aklıma geldi, sana aşkımı ilan ettim ama sen bana bir şey söylemedin," dedi Gideon.

"Öyle mi yaptım?"

"En azından sözlerle değil. Ve bunun sayılıp sayılmadığından emin değilim. Şişt!"

Tam önümüzden kahverengi, şişko bir fare geçerken bir çığlık attım. Sanki bizden hiç korkusu yokmuş gibi oldukça rahattı. Meşalenin ışığında gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Bize veba aşısı yapılmış mıydı?" diye sorarken Gideon'un eline sıkıca yapışmıştım.

Saint Germain Kontu'nun Mabet'in birinci katında kendine büro olarak seçtiği oda küçüktü ve –Londra'ya seyrek gelse de, muhafızların locasının büyük üstadı için– oldukça gösterişsizdi. Bir duvar tavan yüksekliğinde deri ciltli kitapların sıralandığı raflarla doluydu, hemen önünde bir çalışma masası ve perdeyle aynı renk kumaşla kaplı olan iki koltuk duruyordu. Bunun dışında odada başka mobilya yoktu. Dışarıda eylül güneşi ışıldıyordu

ve şöminede ateş yanmıyordu, zaten içerisi yeterince sıcaktı. Pencere, ortasında bizim zamanımızda da varolan fıskiyeli bir havuzun bulunduğu küçük bir avluya bakıyordu. Hem pencerenin önündeki pervazın hem de masanın üzeri kâğıtlar, tüy kalemler, mühür mumları ve kimi tehlikeli bir şekilde yığılmış ve kaydıkları takdirde ortalıkta duran mürekkep hokkalarını devirecek olan kitaplarla doluydu. Rahat, küçük ve ayrıca bomboş bir oda olmasına karşın içeri girdiğimde tüylerim diken diken olmuştu.

Beyaz Mozart peruk takmış olan asık yüzlü bir sekreter, "Eminim kont sizi fazla bekletmeyecektir," dedikten sonra kapıyı ardımdan kapamıştı. Gideon'dan istemeyerek ayrılmıştım, ama o beni kurumlu sekretere teslim ettikten sonra keyifle ve buraları iyi tanımanın verdiği rahatlıkla önüne çıkan ilk kapıdan içeri girip kaybolmuştu.

Pencereye yaklaşıp avluya baktım. Her şey sakin görünüyordu ama yalnız olmadığıma dair o huzursuz edici duygu hâlâ içimdeydi. Belki de kitapların ardındaki duvarın arkasında biri beni gözlüyordur, diye düşündüm. Ya da şömine pervazı üzerinde asılı duran aynanın diğer tarafında bir pencere vardı, tıpkı polislerin sorgu odalarındaki gibi.

Bir süre huzursuz bir halde öylece dikilip durdum ama böyle anormal bir şekilde burada dimdik durmaya devam edersem, beni gizlice gözetleyenin, gözetleniyor olduğumu hissettiğimi fark edeceğini anladım. Bu nedenle pencere pervazında yığılı duran kitapların en üstündekini alıp kapağını açtım. *Marcellus, De medicamentis*. Aha. Marcellus –her kimse– herhalde bu kitapta kaleme alınmış olan birkaç sıra dışı yöntem keşfetmiş olmalıydı. Karaciğer hastalığının tedavisiyle ilgili hoş bir bölüm

buldum. Tedavi için sadece yeşil bir kertenkele yakalayıp karaciğerini çıkarmak, bunu kırmızı ya da doğal siyah renkli (Doğal siyah mı? Hı?) yoksa normal bir beze sarıp hasta karaciğerin sağ tarafına asmak gerekiyordu. Kertenkeleyi serbest bırakırken ise: "Ecce dimitto te vivam..." ve yine Latince olan başka şeyler de söyleniyordu, sonra karaciğer sorunu ortadan kalkıyordu. Tek sorun, karaciğeri alındıktan sonra kertenkelenin yürüyüp yürüyemediğiydi. Kitabı kapadım. Bu Marcellus denen adam anlaşılan aklını kaybetmiş. Yanındaki yığının en üstünde duran kitap koyu kahverengi deri kaplıydı ve oldukça ağırdı. Bu yüzden elime almadan yığının üzerinde sayfalarını çevirdim. Kapağında altın harflerle, "Büyü yapımında insana yardım eden tüm iblisler," yazıyordu. Ortasındaki bir sayfayı rastgele açtım. Altında adının Jestan olduğu yazan iğrenç bir köpeğin resmiyle burun buruna geldim. Hastalık, ölüm ve savaş getiren Hindikuşlu bir iblisti. Jestan'ı sevimsiz bularak sayfaları çevirmeye devam ettim. Bir sonraki sayfada karşıma çıkan, kafasında (Uzay Yolu'ndaki Klingonlular gibi) boynuza benzer çıkıntıları olan buruşuk, tuhaf bir yüzdü ve ben henüz yüzümü buruşturup başımı çeviremeden, gözkapaklarını indiren klingon tıpkı bacadan yükselen duman gibi sayfanın üzerinden havalandı. Çabucak kıpkırmızı giyinmiş bir halde yanıbaşımda dikildi ve kor gibi yanan gözleriyle tepeden bana bakmaya başladı. "Yüce ve ulu Berith'i çağırmaya cesaret eden kim?" diye bağırdı.

Elbette biraz ürkmüştüm, ama ruhların tehlikeli görünseler ve tehditler savursalar da aslında minicik bir rüzgâr bile estiremeyeceklerini deneyimlerimden öğrenmiştim. Bu Berith'in de gerçek bir iblisin kitabın sayfaları arasında sıkışıp kalmış bir

yansıması olduğunu ve çok önce zaman tarafından kutsandığını umuyordum.

Bu yüzden nazik ama kararlı bir sesle, "Seni hiç kimse çağırmadı," dedim.

Berith yankılı bir sesle, "Berith, yalanların iblisi, cehennemin grandükü!" diye kendini tanıttı. "Bolfri olarak da tanınır."

"Evet, burada yazıyor," diyerek kitaba göz attım. "Üstelik şarkıcıların seslerini de güzelleştiriyorsun." Çekici bir yetenek. Ayrıca epey çetrefilli görünen, büyük olasılıkla Babil dilinde yazılmış sözlerle çağırıldıktan sonra kendisine çeşitli kurbanlar verilmesi gerekiyordu –mümkünse kusurlu doğan canlılar. Bu aslında metali altına çevirmesi için yapılması gerekenlerin yanında hiçbir şeydi. Çünkü bu yeteneği de vardı. Şekemler[40] –her kimlerse- bunun için Berith'e yalvarmışlardı. Ta ki Yakup ve oğulları gelip Şekem'deki tüm erkekleri "en kötü işkencelerle kılıçtan geçirene dek". Ne kadar uzak, o kadar iyi.

"Berith yirmi altı birliğe hükmeder," diye yankılı sesiyle devam etti Berith.

O zamana dek bana bir şey yapmadığı için daha da cesaretlendim. "Kendilerinden üçüncü kişi olarak söz edenleri tuhaf bulurum," diyerek sayfayı çevirdim. Umduğum gibi Berith dağılan bir duman gibi kitabın içinde kayboluverdi. Rahat bir soluk aldım.

"İlginç bir sayfa," dedi arkamda hafif bir ses. Korkuyla döndüm. Saint Germain Kontu fark ettirmeden odaya girmişti. Oy-

40 Eski Ahit/Tekvin/BAP 34, (ç.n.)

malı topuzu olan bir bastona dayanmıştı, uzun ince bedeni her zamanki gibi etkileyiciydi ve koyu gözleri capcanlıydı.

"Evet, çok ilginç," diye mırıldandım. Ama sonra kendimi toparlayıp kitabın kapağını kapadım ve derin bir reverans için diz kırdım. Eteklerimi tutarak tekrar kalktığımda kont gülümsüyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi ve elimi yakalayarak dudaklarına götürdü. Dudaklarının temasını neredeyse hissetmemiştim. "Dostluğumuzu derinleştirmek benim için önemli, çünkü ilk karşılaşmamız biraz... şanssız başlamıştı, değil mi?"

Bir şey söylemedim. İlk karşılaşmamızda içimden ulusal marşı söylemekle meşguldüm, kont ise kadınları genellikle zekâ yoksunu bulduğunu söyleyerek bana birkaç aşağılayıcı imada bulunmuş, sonunda da beni alışılmadık bir yolla boğmaya kalkıp tehdit etmişti. Haklıydı: Bu buluşma gerçekten de biraz şanssız başlamıştı.

"Ellerin ne kadar da soğuk," dedi. "Gel, otur. Ben yaşlı bir adamım ve o kadar uzun süre ayakta duramam." Güldü, elimi bırakıp çalışma masasının ardındaki koltuğa oturdu. Arka plandaki tüm o kitaplarla birlikte bir an tuvalde bir portreymiş gibi görünmüştü; asil yüz çizgileri, canlı gözleri ve beyaz peruğuyla yaşı belli olmayan, gizemli ve tehlikeli aurasıyla insanı kendine çekebilen bir portre. İster istemez diğer koltukta yerimi aldım.

"Büyü ilgini çeker mi?" diye sordu eliyle kitap yığınını göstererek.

Başımı iki yana salladım. "Doğruyu söylemek gerekirse geçen pazartesiye dek çekmezdi."

"Biraz delice, değil mi? Annen yıllarca seni normal bir kız olduğuna inandırsın ve ansızın insanlığın en büyük gizeminin önemli bir parçası olduğunu öğren. Bunu neden yaptığını tahmin edebilir misin?"

"Beni sevdiği için." Bunu daha çok bir soru şeklinde sormak istemiştim, ama kulağa oldukça doğru geliyordu.

Kont güldü. "Evet, kadınlar böyle düşünür! *Sevgi!* Bu söz sizin cinsiyetiniz tarafından aşırı derecede yıpratılmıştır. Sevgi bir yanıt -bunu duyduğumda hep duygulanırım. Ya da duruma göre beni eğlendirdiği de olur. Herhalde kadınların asla anlayamayacağı şey, erkeklerin sevgi hakkında tamamen farklı düşünüyor olmaları."

Sustum.

Kont başını biraz yana eğdi. "Onların sevgi hakkında özverili sezgileri olmasa, erkeklerle olan ilişkilerinde kadınları yönetmek zorlaşır."

Tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Bizim zamanımızda bu..." Tanrıya şükür ki! "...değişti. Artık kadın ve erkek eşit. Kimse kimseyi yönetmek zorunda değil."

Kont tekrar güldü, bu kez sanki gerçekten iyi bir espri yapmışım gibi uzun uzun. "Evet," dedi sonunda. "Bu bana anlatıldı. Ama inan bana, kadına hangi hak bağışlanırsa bağışlansın -insanın doğası değişmez."

Evet, buna karşı ne söylenebilirdi? Herhalde hiçbir şey. Kontun biraz önce tanımladığı gibi -insanın doğasının değişmemesi- bunu kendisinde de görmek mümkündü.

Kont bir süre yüzünde hafif bir tebessümle beni izledikten sonra ansızın konuştu: "Yine de... kehanete göre büyüye ilgili

olman gerek. *Karganın büyü yeteneğini almıştır, daireyi on ikinin oluşturduğu sol majörle kapatır.*"

"Bunu şimdiye dek birçok kez duydum," dedim. "Ama hiç kimse bana Karganın Büyüsü'nün ne olduğunu söyleyemedi."

"*Yakut kırmızı kanatları üzerindeki karga, dünyalar arasındaki ölülerin şarkısını duyar, ne güç tanır ne de bedel, güç yükseltir, çemberi kilitler...*"

Omuzlarımı silktim. Bu kelime silsilesinden nasıl olsa bir şey anlamıyordum.

"Bu sadece kökeni belli olmayan bir kehanet," dedi kont. "Mutlaka doğru olması gerekmez." Geriye yaslanıp yine beni izlemeye koyuldu. "Bana evinden, ailenden sözet."

"Anne ve babamdan mı?" Biraz şaşırmıştım. "Aslında anlatacak pek fazla bir şey yok. Babam yedi yaşımdayken öldü. Lösemiye yakalanmıştı. Hastalanana dek Durham Üniversitesi'nde doçent olarak çalıştı. Ölümüne dek Durham'da yaşadık. Sonra annem, kardeşlerim ve benimle birlikte Londra'ya, büyükannemlerin evine taşındı. Orada teyzem, kuzenim ve büyük halam Maddy'yle birlikte yaşıyoruz. Annem bir hastanenin yönetim bölümünde çalışıyor."

"Tüm Montrose kadınları gibi onun da saçları kızıl, değil mi? Tıpkı kardeşlerin gibi?"

"Evet, benim dışımda hepsi kızıl saçlı." Bunu neden bu kadar ilginç buluyordu ki? "Babamın saçları koyu renk."

"On ikilerin çemberdeki diğer kadınların hepsi kızıl saçlı, bunu biliyor muydun? Daha yakın bir zamana dek bu saç rengi birçok ülkede birinin cadı ilan edilip yakılmasına yetiyordu. İnsanlar büyüyü tüm zamanlarda ve tüm kültürlerde çekici olduğu

kadar tehlikeli de buldular. Onunla bu denli ayrıntılı bir şekilde ilgilenmemin nedeni de budur. İnsan tanıdığı şeyden korkmaz." Öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetledi. "Bu konuyla ilgili kişisel olarak özellikle Uzak Doğu kültürleri çok ilgimi çekti. Çin'e ve Hindistan'a yaptığım yolculuklarda, bilgilerini vermeye hazır olan birçok öğretmenle tanışma şansını elde ettim. Akaşik Kayıtlar'ın sırrına erdim ve Batı kültürünün ruhsal olarak kavrayamayacağı birçok şey öğrendim. Engizisyon efendilerini, günümüzde bile tekrar düşüncesizce davranışlar sergilemeye yöneltebilecek olan şeyler. İnsan Tanrı'nın bizden uzakta, gökyüzünde oturup kaderimizi belirlemek yerine onun içimizde olduğunu öğrendiğinde kiliseden hiç kimse korkmayacak." Tepkimi ölçer gibi bana baktı, sonra gülümsedi. "Siz 21. yüzyıl çocuklarını ağır konularla bunaltmak her zaman canlandırıcı oluyor. Sapkınlık söz konusu olunca gözünüzü bile kırpmıyorsunuz."

Yoo. Sapkınlığın ne olduğunu bilsek herhalde bunu yapmayız.

"Asyalı ustalar ruhsal gelişmeler yolunda çok ilerideler," dedi kont. "Son buluşmamızda sergileyebildiğim bazı... yetenekleri yine aynı şekilde orada kazandım. Ustam, Himalaya'nın derinliklerindeki gizli bir birliğe ait manastırın rahibiydi. O ve kardeşleri orada ses tellerini kullanmadan birbirleriyle iletişim kurabiliyor ve düşmanlarını parmaklarını dahi kıpırdatmadan yenebiliyorlardı, ruhları ve düşünceleri o denli güçlüydü."

"Mutlaka çok yararlı olmalı," dedim dikkatle. Şimdi durup dururken her şeyi bana en başından gösterme fikrine kapılmamalıydı. "Sanırım dün akşamki suarede bu yeteneklerinizi Lord Alastair'de denediniz."

"Ah, şu suare. Benim tarafımdan bakıldığında yarın akşam yapılacak. Lord Alastair'le orada gerçekten buluşacak olmamız ne güzel. Küçük gösterimin değerini takdir etti mi?"

"Oldukça etkilenmiş görünüyordu," diye karşılık verdim. "Ama gözü pek fazla korkmadı. Bizim asla doğmamamız için elinden geleni yapacağını söyledi. Cehennem ucubelerinden de söz etti."

"Evet, kaba benzetmelere karşı acınası bir zaafı var," dedi kont. "Yine de atası Kont di Madrone'yle karşılaştırılamaz bile. O zaman fırsat elime geçmişken onu öldürmeliydim. Ama gençtim ve acınacak derecede saf görüşlerim vardı... Bu hatayı bir kez daha yapmam. Kendi elimle işini bitiremesem de: Lordun günleri sayılı, kendisini korumak üzere çevresine ne kadar fazla adam toplarsa toplasın ve ne denli iyi bir kılıç ustası olursa olsun. Daha genç bir adam olsaydım onu düelloya davet ederdim. Ama artık bunu ardılım yapabilir. Gideon'un kılıç kullanmadaki ustalığı dikkate değer."

Gideon'un adı geçince her zaman olduğu gibi ter bastı. Biraz önce söylediklerini düşününce bu sıcaklık iki kat arttı.

Elimde olmadan kapıya doğru baktım. "O nereye gitti?"

"Bir gezintiye," dedi kont sakin bir sesle. "Genç bir hanım dostuma öğle ziyareti yapacak kadar zamanı var. Çok yakında oturuyor. Bir faytona binerse birkaç dakikada yanında olur."

Efendim?

"Bunu sık yapar mı?"

Kont yine gülümsedi. Bu, sıcak, dostça bir gülümsemeydi ama ardında tam anlayamadığım başka bir şey gizliydi. "Onu henüz pek fazla tanımıyor. İkisini kısa zaman önce tanıştırdım. Çok zeki bir hanım ve olağanüstü çekici bir dul. Genç bir erkeğin deneyimli bir hanımla –biraz oyalanmasının pek zararlı olmadığı görüşündeyim."

Bir şey söyleyecek durumda değildim, ama anlaşılan bu da benden hiçbir şekilde beklenmiyordu.

"Lavinia Rutland deneyimlerini paylaştığı kişilere mutluluk veren kutsal kadınlardan," dedi kont.

Evet, gerçekten de. Ben de onu böyle değerlendiriyordum. Kendiliğinden yumruk olmuş ellerime öfkeyle baktım. Lavinia Rutland. Yeşil elbiseli kadın. Demek dün akşamki yakınlığın nedeni buydu...

"Bu düşünceden pek hoşlanmadığını hissediyorum," dedi kont yumuşak sesiyle.

Bunda kesinlikle haklıydı. Bundan hiç mi hiç hoşlanmamıştım. Kontun gözlerine yeniden bakabilmek için kendimi zorladım.

Hâlâ o sıcak, dostça gülümsemesiyle bakıp duruyordu. "Küçüğüm, hiçbir kadının bir erkek üzerinde hak iddia edemeyeceğini erken öğrenmek çok önemlidir. Bunu yapan kadınlar sevilmezler ve yalnız kalırlar. Kadın ne kadar akıllıysa, erkeğin doğasıyla o denli erken uzlaşacaktır."

Bu ne saçmalıktı!

"Ah, ama sen henüz *çok* gençsin, değil mi? Kanımca kendi yaşındaki kızlardan çok daha genç. Herhalde ilk kez âşık oluyorsun."

"Hayır," diye mırıldandım.

Hayır. Hayır! Yine de ilk kez âşık olmuş gibi hissediyordum. Öylesine sarhoş edici. Varlığını hissettirici. Eşsiz. Acı verici. Öylesine tatlı.

Kont hafifçe güldü. "Utanacak bir neden yok. Başka türlüsü olsaydı şaşırırdım."

Aynı şeyi suarede, Gideon keman çalarken gözyaşlarına boğulduğum zaman da söylemişti.

"Aslında çok basit: Seven bir kadın hiç tereddüt etmeden sevdiği için canını verir," dedi kont. "Gideon için hayatını verir miydin?"

Vermesem daha iyi olurdu. "Bu konuda henüz düşünmedim," dedim şaşkınlıkla.

Kont iç geçirdi. "Ne yazık ki, annenin şüpheli koruyuculuğu sayesinde henüz birbirinizle fazla zaman geçirmediniz, sen ve Gideon. Ama şimdi işini ne denli iyi yaptığını görünce etkilendim doğrusu. Aşk gözlerinde parlıyor. Aşk ve kıskançlık!"

Hangi iş?

"Âşık bir kadının tepkisini hesaplamaktan daha kolayı yoktur. Hiç kimse bir erkeğe karşı duyguları olan bir kadından daha kolay kontrol edilemez," diye devam etti kont. "Bunu Gideon'a daha ilk buluşmamızda açıklamıştım. Kuzenine çok fazla enerji sarf etmiş olması elbette biraz canımı sıktı, adı neydi? Charlotte mu?"

Şimdi onun yüzüne bakıyordum. Nedense Maddy halanın gördüğü vizyon aklıma geldi. Uçurumdaki kaya üzerinde duran yakut kalp. Kontun yumuşak sesini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapamayı ne çok istiyordum.

"Bu bakımdan son derece kurnaz. Onun yaşındayken ben bile bu kadar değildim," dedi kont. "Doğuştan avantajlı olduğunu da kabul etmek gerekir. O ne biçim bir Adonis bedeni! O ne güzel yüz, çekicilik, yetenek! Zaten herhalde genç kız kalplerinin ona doğru kanat çırpması için fazla bir şey yapmasına gerek kalmıyordur. *Aslan fa diyez majörde kükrer, yelelerli saf elmastan, multiplicatio, güneşi büyüler…*"

Gerçek, mideme bir yumruk gibi inmişti. Gideon'un yaptığı her şey, dokunuşları, hareketleri, öpüşleri, sözleri, hepsi beni etkilemek içindi. Ona âşık olmam içindi, tıpkı daha önce Charlotte'un olduğu gibi. Kolayca kontrol edilebilmemiz için.

Ve kont haklıydı: Gideon'un bunun için pek fazla bir şey yapması gerekmemişti. Aptal genç kız kalbim kendiliğinden ona uçmuş ve ayakları dibine düşmüştü.

İç gözümde aslanın uçurumdaki yakut kalbe doğru atılıp onu bir pençesiyle kenara ittiğini görebiliyordum. Yakut kalp ağır çekimde aşağı düşüyor, uçurumun dibine yuvarlanıp parçalanıyor ve binlerce küçük kan damlasına dönüşüyordu.

"Onu keman çalarken hiç gördün mü? Görmediysen bunu sağlayacağım, bir kadının kalbini müzik kadar fethedebilen başka bir şey yoktur." Kont hülyalı bir şekilde tavana baktı. "Bu Kazanova'nın da başvurduğu bir hileydi. Müzik ve şiir."

Ölecektim. Bunu açıkça hissediyordum. Kalbimin olduğu yerde şimdi buz gibi bir soğuk hüküm sürüyordu. Mideme, bacaklarıma, ayaklarıma, kollarıma, ellerime ve son olarak başıma dek yayılıyordu. Geçmiş günlerde olup bitenler fonda *The winner*

takes it all'ın[41] melodisi eşliğinde bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti: Günah çıkarma kabinindeki ilk öpücükten bugün bodrumda yaptığı ilan-ı aşka dek. Hepsi büyük düşünülmüş ve kusursuzca yerine getirilmiş bir manipülasyondu. Zaman zaman herhalde kendisi gibi davrandığı bazı molaların dışında. Şu lanet olası keman da bana son darbeyi indirmişti.

Daha sonra hafızamı zorlasam da bu söylediklerinden sonra kontla tam olarak ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyordum, çünkü soğuk beni ele geçirdikten sonra artık hiçbir şey umurumda değildi. İşin iyi tarafı, sohbetimiz boyunca sadece kontun konuşmuş olmasıydı. Yumuşak ve hoş sesiyle bana Toskana'daki çocukluğunu, evlilik dışı soyundaki lekeyi, öz babasını bulmak için yaşadığı zorlukları ve daha gençken kronografın sırları ve kehanetleriyle nasıl ilgilendiğini anlattı. Leslie'ye her kelimeyi aktarmam gerektiğini bildiğimden elimden geldiğince anlattıklarına kulak vermeye çalıştım ama elimde değildi. Düşüncelerim kendi aptallığımın çevresinde dönüp duruyordu. Artık yalnız kalıp dilediğimce ağlamanın özlemi içindeydim.

"Marki?" Kurumlu sekreter kapıyı çaldıktan sonra açtı. "Başpiskoposun delegeleri buradalar."

"Ah, bu çok iyi," dedi kont, ayağa kalkarak bana göz kırptı. "Politika! Bu zamanlarda hâlâ kilise tarafından yönetiliyor."

Ben de ayağa fırlayarak reverans yaptım.

"Seninle konuşmak benim için zevkti," dedi kont. "Bir sonraki buluşmamız için şimdiden heyecanlıyım."

41 (İng.) Kazanan herşeyi alır, (ed.n)

Hemfikir olduğuma dair bir şeyler geveledim.

"Lütfen Gideon'a selamlarımı ilet ve bugün onu kabul edemediğim için üzüldüğümü söyle." Kont bastonunu alıp kapıya yöneldi. "Benden bir tavsiye istersen: Akıllı bir kadın kıskançlığını saklamasını bilir. Yoksa biz erkekler kendimizi hiç güvende hissetmeyiz..." Yumuşak ve kısık sesli kahkahasını son kez duydum, sonra odada yalnız kaldım. Bu fazla uzun sürmedi, çünkü sevimsiz sekreter birkaç dakika sonra geri döndü: "Lütfen beni izler misiniz?"

Kendimi koltuğa atıp gözlerimi kapamış, gözyaşlarımın boşalmasını beklemiştim ama gelmek istememişlerdi. Belki de böylesi daha iyiydi. Sessizce sekreteri izledim. Birlikte merdivenleri indik ve bir süre yan yana, öylece bekledik (hâlâ ölüp öylece yere yığılacağımı sanıyordum). Sonunda sekreter duvar saatine baktı: "Gecikti."

O sırada kapı açıldı ve Gideon içeri girdi. Kalbim bir an için uçurumun dibinde paramparça durmakta olduğunu unutup göğsümün üzerinde birkaç kez hızlıca çarptı. Bedenimdeki soğuk korkunç bir endişe tarafından bastırıldı. Gideon'un elbiselerinin durumunun, dağılmış, terli saçlarının, kızarmış yanaklarının ve neredeyse ateş gibi parlayan gözlerinin nedeninin önce Leydi Lavinia olduğunu düşündüm, ama kolunda ve göğsündeki dantelada derin bir çizik vardı, ayrıca bilekleri kan içindeydi.

Kurumlu sekreter korkuyla bağırarak lafı ağzımdan aldı: "Yaralanmışsınız, efendim." (Tamam, efendim ve siz yoktu tabü). "Bir doktor çağıracağım!"

"Hayır," dedi Gideon. Bu arada öylesine kendinden emindi ki, onu tokatlamayı çok isterdim. "Bu benim kanım değil, en azından hepsi değil. Gel, Gwen, acele etmemiz gerek. Biraz mola vermek zorunda bırakıldım."

Elime yapışıp ileriye doğru çekti. Arkamızdan koşturan sekreter birkaç kez, "Ama efendim! Neler oldu? Markize haber vermemiz..." diye kekeledi. Ama Gideon buna zaman olmadığını, konta haber vermek üzere en kısa zamanda geri geleceğini söyledi.

Çekilmiş kılıçlarıyla iki muhafızın beklediği merdivenlerin sonuna eriştiğimizde, "Bundan sonrasını yalnız gideceğiz," dedi. "Lütfen markiye selamlarımı iletin! Qui nescit dissimulare nescit regnare."

İki muhafız yolu açarken sekreter veda etmek üzere eğildi. Gideon duvardaki meşalelerden birini alıp öne doğru ilerledi. "Gel, en fazla iki dakikamız kaldı!" Bu arada hâlâ oldukça keyifli görünüyordu. "Bu arada parolanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedim. Yıldırım hızıyla yeniden iyileşmiş olan kalbimin tekrar uçuruma düşmeyi reddediyor olmasına şaşırmıştım. Her şey yolundaymış gibi yapıyordu ve sonunda bütün bunların doğru olabileceği umudu beni neredeyse öldürüyordu. "Bunun yerine başka bir şey öğrendim. Elbiselerinin üzerindeki kimin kanı?"

"Numara yapmayı bilmeyen, hükmetmeyi de bilemez." Gideon son köşeyi meşaleyle aydınlattı. "On birinci Lui."

"Ne de uyuyor," dedim.

"Doğruyu söylemek gerekirse, kanını elbiselerime bulaştıran herifin adını bilmiyorum. Madam Rossini kesinlikle kızacaktır."

Gideon laboratuarın kapısını iterek meşaleyi duvardaki yerine koydu. Titrek ışık, üzerinde birçok tuhaf aletin, cam şişelerin, içi sıvı ve çeşitli renklerde tozlarla dolu kapların bulunduğu büyük masayı aydınlattı. Duvarlar gölgede kalmıştı ama neredeyse her yerinin çizim ve yazılarla dolu olduğunu görebiliyordum ve meşalenin hemen üzerinde kabaca çizilmiş bir kurukafa sırıtıyordu. Göz oyukları yerine beş köşeli yıldız çizilmişti.

"İçeri gel," dedi Gideon ve beni masanın yanına çekti. Sonunda elimi bırakmıştı. Ama sadece iki elini belime koyup kendine doğru çekmek için. "Kontla görüşmen nasıl gitti?"

"Çok... verimliydi," dedim. Kalbim kafesindeki kuş gibi çırpınıyordu. Boğazımdaki yumruyu aşağı itmeye çalıştım. "Kont bana senin... senin ve onun tuhaf bir görüşü paylaştığınızı söyledi, âşık bir kadının diğerlerinden daha iyi kontrol edilebileceğini. Tüm hazırlığı Charlotte'a göre düzenleyip sonra benimle bir kez daha baştan başlamak zorunda kalmak çok can sıkıcı olmalı, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?" Gideon kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ama gerçekten işini iyi becerdin," diye devam ettim. "Ayrıca kont da böyle düşünüyor. Elbette halledilmesi fazla zor bir olay değildim... Tanrım, işini ne denli kolaylaştırdığımı düşündükçe utanıyorum." Artık ona bakamıyordum.

"Gwendolyn..." Durdu. "Birazdan sıçrayacağız. Belki de bu konuşmayı sonra yapsak daha iyi olacak. Sakin bir şekilde. Gerçi nereye varmak istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok..."

"Bunun gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum," dedim. Elbette gerçekti ama bilindiği gibi umut en son ölen şeydi. Sıçra-

manın sinyalleri midemde belirmeye başlamıştı. "Beni kendine âşık etmeyi gerçekten planladın mı? Tıpkı Charlotte'a yaptığın gibi."

Gideon beni bıraktı. "Bu çok aptalca bir şey," dedi. "Gwendolyn. Bu konuda hemen konuşacağız. Sana söz veriyorum."

"Hayır! Şimdi!" Boğazımdaki düğüm patladı ve gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Evet ya da hayır demen yeterli. Her şeyi planladın mı?"

Gideon alnını ovuşturdu. "Gwen..."

"Evet mi hayır mı?" diye hıçkırdım.

"Evet," dedi Gideon. "Ama lütfen... ağlamayı kes."

Kalbim bugün ikinci kez uçuruma düşüp –bu kez ikinci versiyonu, büyük umutlarla iyileşmiş olan kalbim– binlerce küçük parçaya ayrılmıştı. "Tamam, bilmek istediğim sadece buydu," diye fısıldadım. "Açık sözlülüğün için teşekkürler."

"Gwen. Sana açıklamam gereken..." Gideon gözlerimin önünde yok oldu. Soğuk bedenime geri dönerken birkaç saniye meşalenin ışığına ve üzerindeki kurukafaya bakarak gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım, sonra her şey gözlerimin önünde belirsizleşti.

Gözlerimi kendi zamanımdaki kronograf odasının ışığına alıştırmak için birkaç saniyeye ihtiyacım oldu. Bu arada Dr. White'ın heyecanlı sesi eşliğinde bir kumaşın yırtıldığını duydum.

"Bir şey yok," dedi Gideon. "Sadece küçük bir sıyrık, çok az kanadı. Bunun için yara bandı bile gerekmez, Dr. White... şu damar kıskacını kaldırın! Hiçbir şey olmadı!"

"Merhaba, samanlık kızı," diye selamladı beni Xemerius. "Ne bulduğumuzu asla tahmin edemezsin! Ah hayır! Yoksa yine mi ağladın?"

Bay George beni iki elimden tutup kendi eksenimde döndürdü. "Yaralanmamış!" dedi sesinde fark edilir rahatlamayla.

Evet, kalbimi saymazsak.

"Gel, gidelim," dedi Xemerius. "Yakışıklı budalanın kardeşi ve kız arkadaşın Leslie'nin sana son derece ilginç haberleri var! Düşünsene, Yeşil Atlı'nın şifrelerinin hangi koordinatları verdiğini bulduk. İnanmayacaksın!"

"Gwendolyn?" Gideon onun yüzünden kenidimi ilk otobüsün altına atmamdan korkuyormuş gibi baktı.

"Her şey yolunda," dedim gözlerine bakmadan. "Bay George, lütfen beni yukarı götürebilir misiniz? Gerçekten hemen eve gitmem gerekiyor."

"Tabii." Bay George başını salladı.

Gideon ayağa kalkmaya çabaladı ama Dr. White onu sıkıca tuttu. "Rahat dur!" Gideon'un ceket kolunu ve altındaki gömleğini tamamen yırtmıştı. Kolu kan içindeydi ve omzuna yakın yerinde küçük bir kesik görülüyordu. Küçük hayalet Robert kanlı kola korkuyla bakıyordu.

"Bunu yapan kimdi? Yaranın dezenfekte edilip dikilmesi gerek," dedi Dr. White karanlık bir ifadeyle.

"Hiç de değil," dedi Gideon. Yüzü solmuş, biraz önceki neşesinden eser kalmamıştı. "Bunu daha sonra yapabiliriz. Önce Gwendolyn'le konuşmam gerek."

"Bu gerçekten gerekli değil," dedim. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Şimdi eve gitmem gerek."

"Şüphesiz!" dedi Xemerius.

"Yarın çuvala girmedi," dedi Bay George Gideon'a. Sonra siyah gözbağına el attı. "Gwendolyn yorgun görünüyor. Yarın erkenden okula gitmesi gerek."

"Çok doğru! Ayrıca bu gece hazine aramaya çıkacak," dedi Xemerius. "Ya da şu koordinatlardan ortaya ne çıkacaksa onu..."

Bay George gözlerimi bağladı. Son gördüğüm, Gideon'un solgun yüzünde olağanüstü parlayan gözleriydi.

"Herkese iyi geceler," dedim. Sonra Bay George beni odadan dışarı çıkardı. Zaten küçük Robert'in dışında kimse bana yanıt vermemişti.

"Tamam, seni bu kadar heyecanlandırmak istemiyorum," dedi Xemerius. "Leslie ve Raphael bu öğleden sonra çok eğlendiler –görünüşe bakılırsa senin tam aksine. Eh, neyse, bu ikisi koordinatları tam olarak belirlemeyi başardılar. Şimdi bilgilerin nereyi gösterdiklerini bulmak için üç hakkın var."

"Burada, Londra'da mı?" diye sordum.

"Bingo!" diye bağırdı Xemerius.

"Efendim?" diye sordu Bay George.

"Yok bir şey," dedim. "Özür dilerim, Bay George."

Bay George iç geçirdi. "Umarım Saint Germain Kontu'yla görüşmen iyi geçmiştir."

"Ah, evet," dedim titrek bir sesle. "Her açıdan verimliydi."

"Hey, ben de buradayım," diye bağırdı Xemerius. Maymun gibi boynuma dolandığında onun nemli aurasını hissettim. "Ve gerçekten, gerçekten ilginç haberlerim var. Pekâlâ: Aradığımız gizli yer burada, Londra'da. Daha iyisi geliyor: Çünkü Mayfair'de bulunuyor. Daha doğrusu: Bourdon Place'da. Daha da doğrusu: 81 numarada! Ee, buna ne diyorsun bakalım?"

Bizim evde mi? Koordinatlar bizim evdeki bir yeri mi gösteriyordu? Tanrı aşkına, büyükbabam orada ne saklamış olabilirdi? Bize yardımcı olabilecek çizimlerin olduğu başka kitap daha mı?

"Köpek kız ve Fransız buraya dek iyi iş çıkardılar," dedi Xemerius. "İtiraf etmeliyim ki, şu koordinat zımbırtılarından hiç haberim yoltu. Ama şimdi... şimdi oyunun içine ben giriyorum! Çünkü ancak eşsiz, mükemmel ve zeki Xemerius başını duvarlardan içeri sokup aralarında ya da ardında neler olduğunu görebilir. Bu nedenle bu gece hazine avına çıkacağız!"

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Bay George.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yarına dek zamanı var," diyerek böylece hem Bay George'a hem de Xemerius'a yanıt vermiş oldum.

Bu gece sadece yatağıma uzanıp kırılan kalbim için ağlayacaktım. Kendime acıyacak ve en abartılı benzetmelerin içinde yıkanacaktım. Belki de bunu yaparken Bon Jovi'den *Hallelujah*'ı dinleyebilirdim. Sonuçta böyle bir durum için herkesin kendi müziğini duymaya ihtiyacı vardı.

Son bölüm

Londra, 29 Eylül 1782

Sırtını duvara dayadı, elini kılıcının kabzasına atarak çevresine bakındı. Çiftliğin avlusu Lord Alastair'ın söz verdiği gibi bomboştu. Çamaşırlar duvardan duvara gerilmiş olan iplere asılmıştı, beyaz çarşaflar rüzgârda dalgalanıyordu.

Paul öğleden sonra güneşinin yansıdığı pencerelere doğru baktı. Pervazlardan birinde bir kedi alaycı gözlerle ona bakıyordu, patilerinden birini pervazın kenarından sallandırmıştı. Bu görüntü ona Lucy'yi hatırlattı.

Elini kılıcının kabzasından çekerek ceketinin bileklerindeki dantelleri düzeltti. Bu Rokoko tarzı giysilerin hepsi birbirinin aynıydı; aptal kısa pantolonlar, uzun, kullanışsız etekli tuhaf ceketler, üstüne üstlük işlemeler ve danteller –iğrençti. 1745'e yaptıkları ziyarette diktirdikleri kostüm ve peruğu giymek istemiş, ama Lucy ve Leydi Tilney yepyeni bir takım diktirmekte ısrar etmişlerdi. 1782 yılında 1745'in giysileriyle dolaştığında herkesin ona tuhaf bakacağını iddia etmişlerdi. O ise sadece kâğıt değiş tokuşu için kısa süreliğine Lord Alastair'la ıssız bir

ortamda buluşacağını söyleyerek buna karşı çıksa da bunu kabul etmemişlerdi. Ceketiyle gömleğinin arasındaki kahverengi zarfın içinde duran kopyaları yokladı.

"Çok güzel... dakiksiniz."

Ansızın duyduğu buz gibi sesle arkasını döndü. Lord Alastair bir kemerin gölgesinden ortaya çıkmıştı, son derece renkli ve abartılı bir şekilde mücevherlerle süslü olsa da, her zamanki gibi şık giyimliydi. Basit çarşafların arasında yabancı bir cisim gibi görünüyordu. Kılıcının kabzası bile saf altındandı ve süslü taşlarla bezenmişti, öyle ki silah bu haliyle zararsız ve neredeyse gülünç görünüyordu.

Paul kemerli girişe hızlıca bir bakış attı. Aradan görünen caddenin ardındaki yeşil çimenlik Themse'e dek uzanıyordu. Atların kişnemesi duyulabiliyordu, bu yüzden Lord Alastair'ın faytonla gelmiş olduğunu varsaydı.

"Yalnız mısınız?" diye sordu Lord Alastair. Ses tonu inanılmaz biçimde kendini beğenmiş çıkıyordu, ayrıca kulağa kronik burun tıkanıklığı çeken birine aitmiş gibi geliyordu. Paul'e yaklaştı. "Ne yazık! Kızıl saçlı arkadaşınızı tekrar görmeyi çok isterdim. Fikirlerini ifade etme biçimi oldukça –şey– sıra dışı."

"Sizlere verdiğimiz son bilgilerden elde ettiğiniz avantajı kullanmadığınız için oldukça düş kırıklığına uğradı. Ayrıca bundan sonrakilerle ne yapacağınız konusunda da şüpheli."

"Bilgileriniz tam değildi!"

"Eksiksizdi! Floransa Birliği'nin planları yeterince iyi düşünülmemişti! Kırk yılda konta karşı düzenlenen beş suikast de başarısızlığa uğradı ve bunlardan ikisi tamamen sizin sorumluluğunuzdaydı. Sonuncusunda –on bir yıl önce– kendinizden çok emin görünüyordunuz!"

"Endişelenmeyin! Bir sonraki girişim başarılı olacak!" dedi Lord Alastair. "Atalarım ve ben, şimdiye dek sözde kontla bir insan gibi savaşarak hep aynı hataya düştük. Onun maskesini düşürmeye, kötülemeye ve ününü zedelemeye çalıştık. İblis kanıyla her şeyinizi çoktan kaybetmiş olduğunuzu bilmeden sizinkiler gibi şaşkınlığa düşmüş ruhları kurtarmaya çalıştık."

Paul şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Lordun ve Floransa Birliği'nin diğer üyelerinin bu ağdalı tiratlarından oldum olası hiçbir şey anlamıyordu.

"Onu sıradan bir insanmış gibi zehirle, kılıçla ve kurşunla yenmeye çalıştık," diye devam etti Lord Alastair. "Ne gülünç!" Boğuk bir kahkaha attı. "Ne yaparsak yapalım, bizden hep bir adım önde oldu. Yenilemez görünüyordu. Her yerde etkili dostları ve onun gibi kara büyü bilen koruyucuları vardı. Locasının üyeleri zamanımızın en güçlü adamlarından. Bir iblisin insani yöntemlerle alt edilemeyeceğini öğrenmem on yılımı aldı. Ama artık akıllandım."

Paul yan tarafa hızlı bir bakış atarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Kemerin altında siyah giyimli ve ellerinde kılıç olan iki adam daha belirmişti. Lanet olsun! Lucy haklı çıkmıştı. Alastair hiç de sözünde duracakmış gibi görünmüyordu. "Mektuplar yanınızda mı?"

"Elbette," dedi Lord Alastair, ceketinin içinden kırmızı kurdeleyle bağlı kalın bir tomar çıkardı. "Bu arada –özellikle siz ve mükemmel bilgileriniz sayesinde muhafızlar arasında bir dost

edindim. Bundan sonra bana her gün önemli bilgileri sağlayacak. Kontun şu sıralar yine şehirde bulunduğunu biliyor muydunuz? Ah, elbette biliyorsunuz!" Tomarı elinde tarttı, sonra Paul'e doğru fırlattı.

Paul tomarı tek eliyle ustaca yakaladı. "Teşekkürler. Mutlaka birer kopyalarını almış olmalısınız."

"Bu gerekli değildi," dedi lord mağrur bir ifadeye. "Sizde haberler nasıl? İstediğim şeyi getirdiniz mi?"

Paul mektup destesini cekedinin içinden çıkarıp yukarı kaldırdı. "De Villiersler'in soyağacının beş sayfası, 16. yüzyılda ilk zaman yolcusu olan Lancelot de Villiers'le başlayıp 20. yüzyılda doğan Gideon de Villiers'le bitiyor."

"Peki, kadınların soy ağacı?" diye sordu Lord Alastair. Artık biraz heyecanlanmıştı.

"O da içinde. Elaine Burghley'den başlayıp Gwendolyn Shepherd'da bitiyor." Bu isim Paul'ün göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Her iki adama da hızlı bir bakış attı. Kemerin altında durmuşlardı, sanki bir şey bekliyorlarmış gibi elleri kılıçlarının kabzasındaydı. Beklediklerinin ne olduğunu tahmin ediyordu. Bu gerçeği dişlerini gıcırdatarak kabul etti.

"Çok iyi. O halde onu bana verin!"

Paul duraksadı. "Anlaşmamıza uymadınız," dedi zaman kazanmak için. İki adamı gösterdi. "Yalnız gelecektiniz."

Lord Alastair gözlerini ilgisizce kırpıştırarak onun bakışlarını izledi. "Benim konumumdaki bir centilmen asla yalnız dolaşmaz. Hizmetkârlarım bana her yerde eşlik ederler." Öne doğru bir adım daha attı. "Şimdi kâğıtları bana verin! Bundan sonrasını kendim halledeceğim."

"Ya fikrimi değiştirirsem?"

"Bu kâğıtları ölü ya da diri sizin ellerinizden almak şahsen hiç umurumda değil," dedi lord elini mücevher kakmalı kılıcının kabzasına atarak. "Ya da başka bir deyişle: Sizi alacağımı almadan ya da aldıktan sonra öldürmemin bir önemi yok."

Paul kılıcının kabzasına el attı. "Yemin etmiştiniz."

"Peh," diye bağırdı Lord Alastair ve kılıcını çekti. "Ahlaklı davranarak şeytanla baş edilmez! Kâğıtları verin!"

Paul iki adım geri çekilirken kılıcını çekti. "Sıradan silahlarla bizi yenemediğinizi söylememiş miydiniz?" diye sorarak kaşlarını olabildiğince alaycı bir tavırla yukarı kaldırdı.

"Bu şimdi belli olacak," dedi Lord. "*En gadre*,[42] iblis!"

Paul daha fazla konuşmayı isterdi ama Lord Alastair bu fırsatı bekliyormuş gibiydi. Bir adım ileriye çıktı, anlaşılan Paul'ü öldürmeye kararlıydı. Ama aptalca olan, bunun parlak silahşör kostümüyle hiç de iyi bir kombinasyon olmadığıydı.

Paul en azından iki dakika sonra sırtını tekrar duvara dayalı bulduğunda bunu anlamıştı. Atakları elinden geldiğince başarılı savuşturmuş, çarşafların arasına dolaşarak kendince lordu köşeye sıkıştırmaya çalışmıştı. Ama boşunaydı.

Kedi tıslayarak pencere pervazından sıçradı ve kemerli kapıdan dışarı kaçtı. Pencerelerin ardında her şey sessizdi. Lanet

42 (Fr.) Gardını al, (ed.n.)

olsun! Neden Lucy'yi dinlememişti? Kronografın zaman penceresini daha kısa tutmak için ısrarla yalvarmıştı. Bunu yapmış olsaydı, o zaman lordun gözleri önünde yok olacağı zamana dek dayanabilirdi.

Alastair'in silahı güneşte parladı. Bir sonraki atağı öylesine şiddetliydi ki, Paul neredeyse kılıcını elinden düşürecekti.

"Bekleyin!" diye bağırdı gereğinden fazla soluk soluğa kalarak. "Siz kazandınız! Kâğıtları size vereceğim."

Lord Alastair kılıcını indirdi. "Çok akıllıca."

Paul soluk soluğa kalmış gibi yaparak duvara tutundu ve kahverengi zarfı Lord Alastair'e fırlattı. Aynı anda üzerine çullandı ama anlaşılan, Lord Alastair buna hazırlıklıydı. Zarfı yere atarak Paul'ün atağını kolaylıkla savuşturdu.

"Bütün iblis hilelerini öğrendim!" diye yüksek sesle güldü. "Ama artık kanınızın rengini görmek istiyorum!" Kurnazca bir atak yaptı ve hemen ardından Paul ceketinin kolunun ve altındaki etinin kesildiğini hissetti. Sıcak kan kolundan aşağı aktı. Pek fazla acımamıştı, bu yüzden yalnızca hafif bir sıyrık olduğunu varsaydı. Ama rakibinin sinsice sırıtışı ve kendi soluk soluğa kaldığı halde Lord Alastair'in oldukça sakin görünmesi olaya iyimser bakmasını zorlaştırıyordu.

Lord Alastair omzu üzerinden iki uşağına, "Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı. "Ona zaman vermemeliyiz! Yoksa son rakibiniz gibi gözlerimizin önünde yok olup gitmesini mi istiyorsunuz?"

Siyah giyimli adamlar hemen harekete geçtiler. Asılı çarşafların arasından ona doğru yaklaşırlarken Paul artık kaybettiğini

anlamıştı. En azından Lucy güvende, diye geçirdi aklından. Kendisiyle birlikte gelmiş olsaydı, şimdi o da ölmüş olacaktı.

"Son duanızı edin," dedi Lord Alastair. Paul kılıcını indirip diz çökmeyi ve duaya başlamayı düşündü. Belki o zaman lord dine olan saygısından onu öldürmek için biraz beklerdi. Ama belki de diz çöktüğü anda onu öldürürdü.

O anda çarşafların ardında bir hareket sezdi, hemen ardından Lord Alastair'in adamlarından biri daha arkasını dönemeden sessizce yere yığıldı. Kısa bir dehşet anından sonra diğer adam çektiği kılıcıyla çarşafların ardından çıkan yeni rakibinin üzerine hücum etti. Ama yeşil ceketli genç adam onun hamlesini ustalıkla savuşturdu.

Lord Alastair'in hamlesine yeni bir cesaretle karşılık veren Paul, "Gideon de Villiers," diye haykırdı. "Seni gördüğüme bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi, ufaklık."

"Aslında sadece merak ettim," dedi Gideon. "Cadde üzerinde Lord Alastair'in armasının olduğu faytonu görünce bu ıssız arka avluda ne yaptığına bir göz atmak istedim..."

"Lordum, bu, Jenkins'i Hyde Park'ta öldüren *iblis*!" diye soludu Lord Alastair'in adamı.

"O halde aldığın paranın hakkını ver," diye tısladı Lord Alastair. Sanki gücü ikiye katlanmıştı. Paul aynı koluna ikinci kez bir darbe aldığını hissetti, biraz daha yukarısına. Bu kez acı tüm bedenini titretti.

"Lordum..." Uşak zor duruma düşmüş gibiydi.

"Buradakini sen al!" diye bağırdı lord öfkeyle. "Ben diğeriyle ilgilenirim!"

Lord onu bırakınca Paul rahat bir soluk aldı. Koluna kısaca bir göz attı –kanıyordu ama hâlâ kılıcı tutabilecek durumdaydı.

"Birbirimizi tanıyoruz!" Lord şimdi Gideon'un karşısında durmuştu, kılıcının ucunda Paul'ün koyu kanı parlıyordu.

"Doğru," diye yanıtladı Gideon. Paul, biraz gönülsüz de olsa içinin rahatladığını şaşkınlıkla fark etti. Bu ufaklığın hiç korkusu yok muydu? "On bir yıl önce, Saint Germain Kontu'na düzenlediğiniz başarısız suikastten hemen sonra Galliano'daki bir kılıç eğitiminde karşılaşmıştık."

"Marki Welldone," dedi lord aşağılarcasına. "Hatırlıyorum. Bana bizzat şeytanın kendisinden bir haber getirmiştiniz."

"Size ne yazık ki kulak asmadığınız bir uyarı ilettim." Yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"İblis güruhu! Sizi gördüğümde bunu hemen anlamıştım. Gösteriniz pek de kıvrak değildi ama küçük eğitim dövüşümüzü benim kazandığımı hatırlarsınız?"

"Çok iyi hatırlıyorum," diye karşılık verdi Gideon, kol ağızlarındaki danteli rahatsız olmuşçasına silkeledi. "Sanki geçen haftaymış gibi. Doğruyu söylemek gerekirse benim için öyleydi. *En garde.*"

Metal metale çarptı ama Paul üstünlüğü kimin sağladığını göremiyordu, çünkü uşak kendini toparlamıştı ve çektiği kılıcıyla üzerine doğru geliyordu.

Adam efendisi gibi kıvrak değildi ama oldukça coşkuluydu ve Paul kısa soluk alma molalarına karşın yaralı kolundaki gücün giderek azaldığını hissediyordu.

Ne zaman sıçrayacaktı? Daha fazla sürmemesi gerekirdi! Dişlerini sıktı ve bir sonraki atağı bekledi. Dakikalarca hiç kimse konuşmadı, duyulan sadece metal ve soluk sesleriydi. Sonra Paul Lord Alastair'ın pahalı kılıcının havada uçup boğuk bir çarpma sesiyle yere düştüğünü göz ucuyla görebildi.

Tanrıya şükür!

Uşak birkaç adım geriye fırladı. "Lordum?"

"Bu iğrenç bir hileydi, *İblis,*" dedi lord öfkeyle. "Tüm kurallara karşı! İsabet ettirmiştim!"

"Gördüğüm kadarıyla mağlupsunuz!" diye karşılık verdi Gideon. Yarasından kan akıyordu.

Lord Alastair'in gözleri öfkeden parlıyordu. "Cesaretiniz varsa öldürün beni!"

"Bugün değil," dedi Gideon kılıcını kınına koyarken.

Paul lordun bir baş hareketi yaptığını, ardından uşağın kaslarını gerdiğini gördü. Şimşek hızıyla kendini araya atarak uşağın kılıcının ucu Gideon'un kaburgalarına girmeden önce saldırıyı savuşturdu. Gideon aynı saniyede kılıcını tekrar çekerek adamın göğsüne sapladı. Yaradan oluk oluk kan fışkırınca Paul geri çekilmek zorunda kaldı.

Lord Alastair kılıcını çekip taş zeminde duran kahverengi zarfa saplayacak zamanı bulabilmişti. Bir tek kelime etmeden zarfı aldı ve kemerli kapıdan geçip koşarak uzaklaştı.

"Korkak!" diye öfkeyle haykırdı Paul. Sonra Gideon'a döndü. "Yaralandın mı, ufaklık?"

"Hayır, sadece bir sıyrık," dedi Gideon. "Ama sen kötü görünüyorsun. Kolun! Kanıyor..." Dudaklarını birbirine bastırıp kılıcını kaldırdı. "Lord Alastair'e verdiğin kâğıtlar da neydi?"

"Soyağaçları," dedi Paul mutsuz bir ifadeyle. "Erkek ve kadın zaman yolcularının soyağaçları."

Gideon başını salladı. "İkinizin de hain olduğunu biliyordum. Ama bu kadar aptal olabileceğinizi tahmin etmezdim! Kontun tüm torunlarını öldürecek! Şimdi kadın soyağacındakilerin adlarını da biliyor. Bunun peşinden giderse belki de hiçbir zaman doğmayacağız."

"Fırsatın varken onu öldürmeliydin," dedi Paul acı içinde. "Bizi tuzağa düşürdü. Dinle, fazla zamanım yok, her an geri sıçrayabilirim. Ama beni dinlemen çok önemli."

"Bunu yapmayacağım!" Yeşil gözler öfkeyle ona dikildi. "Bugün burada sana rastlayacağımı bilseydim, yanıma bir cam tüp alırdım..."

"İşbirliği yapmamız bir hataydı," dedi Paul aceleyle. "Lucy baştan beri buna karşıydı. Ama ben kontu zararsız hale getirmek için onlara yardım edersek..." Midesini tuttu. Bu arada parmakları ceketine tıkıştırdığı mektup tomarına uzandı. "Lanet olsun! İşte! Al bunları, ufaklık."

Gideon öfkeyle kâğıtları ondan aldı. "Bana ufaklık demeyi kes. Senden bir baş uzunum."

"Bu, kontun muhafızlardan bugüne dek gizlediği kehanetlerin bir bölümü. Sevgili kontuna koşup bizi ihbar etmeden önce onları okuman gerekiyor. Lanet olsun, Lucy bunu duyarsa beni öldürür."

"Bunların sahte olmadığını bana kim garanti edecek?"

"Onları sadece oku. O zaman kronografı neden çaldığımızı anlayacaksın. Kontun kan çemberini kapatmasını neden engellemek istediğimizi de." Derin bir soluk aldı. "Gideon, Gwendolyn'e dikkat etmen gerek," dedi aceleyle. "Onu konttan korumalısın!"

"Gwendolyn'i herkesten koruyacağım!" Gideon'un gözleri gururla parladı. "Ama bu seni neden ilgilendiriyor, anlamadım."

"Bu beni çok yakından ilgilendiriyor, evlat!" Paul daha açık konuşmamak için kendini zor tuttu. Tanrım, ufaklığın en küçük bir şeyden haberi olsaydı!

Gideon kollarını kavuşturdu. "Sizin ihanetiniz yüzünden Alastair'in adamları geçenlerde Hyde Park'ta bizi neredeyse öldürüyorlardı, Gwendolyn'i ve beni! Yani, onun iyiliğini istediğine beni inandıramazsın."

"Hiçbir şeyden haberin yok..." Paul bir an sustu. Artık zamanı kalmamıştı. "Fark etmez. Dinle." Lucy'nin söyledikleri aklına geldi ve tüm kararlılığını sesine yansıtmaya çalışarak devam etti. "Basit soru – basit yanıt: Gwendolyn'i seviyor musun?"

Gideon bir an gözlerini çevirdi. Ama bakışlarında bir şeyler vardı, Paul bunu tam olarak görmüştü. Yoksa bu güvensizlik miydi? Pekâlâ, güzel, çocuk kılıçla başa çıkabiliyordu. Ama gönül işlerinde oldukça acemi olduğu belliydi.

"Gideon! Yanıtını bilmem gerek!" Sesi sertti.

Çocuğun yüzündeki sert ifade kayboldu. "Evet," dedi hafifçe.

Paul tüm öfkesinin kaybolduğunu hissetti. Lucy biliyordu. Ondan nasıl şüphe edebilmişti! "O halde kâğıtları oku!" dedi çabucak. "Gwendolyn'in ne denli önemli ve hayatının nasıl tehlikede olduğunu ancak o zaman anlarsın."

Gideon ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Paul öne doğru eğildi. "Sen engel olmazsan Gwendolyn ölecek. Bunu yapabilecek tek kişi sensin. Görünüşe bakılırsa güvendiği tek kişi sensin."

Baş dönmesi şiddetlenince Gideon'un kolunu daha sıkı kavradı. İki dakika daha zamanı olması için neler vermezdi!

"Bana söz ver, Gideon!" dedi umutsuzca.

Ama Gideon'un yanıtını duyamadı. Çevresindeki her şey belirsizleşti, ayakları yerden kesildi, zaman ve mekânın içinde hızla kayboldu.

Montroselar'ın Bourdon Place 81 numaradaki evlerinde verilen koordinatlara göre gizli bölmeyi bulmak isteyenler, aşağıdaki sayı şifrelerini kırmayı deneyebilirler:

151 13 3 1 62 13 5 1 23 29 1 2 313

6 8 1 117 25 5 3 113 7 8 4 326 3 1

3 123 12 4 3 329 3 2 4 359 15 4 4